

BURMESE CLASSIC .COM

ရှင်မြတ်နိုး

၏
ကလောင်

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

သင်မြတ်နိုး

နုလုံးသားရဲ့သံစဉ်ချို

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၈၁၀၁၁၁
- ချက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၆၁၀၂၁၁
- ထုတ်ဝေသူ ◆ ဦးကျော်ဆန်း (မြ-၈၉၃၂)
ရဲအောင်စာပေ၊ အမှတ် (၂)၊
ချွန်း(၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- အတွင်းနှင့်အဖုံးပုံနှိပ်သူ ◆ ဦးကျော်ရင်(ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် ၂၂၅၊ ၃၂ လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ပုံနှိပ်ခြင်း ◆ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ။
- အုပ်ရေ ◆ ၅၀၀ အုပ်
- တန်ဖိုး ◆ ၁၀၀ ကျပ်
- ဖြန့်ချိရေး ◆ ဖိုးလပြည့်စာပေ
အမှတ် (၂၂၃)၊ (၃)လွှာ၊ ၃၁ လမ်း၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - 095163764, 095162031

‘ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကက်တလောက်အညွှန်း’ (CIP)

၈၉၅-၈၃

သင်ဖြတ်နိး

နှလုံးသားရဲ့သံစဉ်ချို/ သင်ဖြတ်နိး ။- ရန်ကုန် ။

ရဲအောင်စာပေ၊ ၂၀၁၁။

(၂၇၂) စာ၊ ၁၂ စင်တီမီတာ x ၁၇.၇ စင်တီမီတာ

(၁) နှလုံးသားရဲ့သံစဉ်ချို

(၁)

ငွေခရု အလုပ်တွေအများကြီးလုပ်ချင်သည်။ ပိုက်ဆံ
ရှာချင်သည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဆေးကျောင်းတက်ချင်လို့
ပါ။ အခြေခံပညာအထက်တန်းမှာ ငွေခရုက ဂုဏ်ထူး (၄)ခုနဲ့
အောင်ထားပြီး ဂုဏ်ထူးမထွက်တဲ့ဘာသာတွေကလည်း ဂုဏ်ထူး
နားကပ်နေတော့ ငွေခရုအမှတ်က ဆေးတက္ကသိုလ်ဝင်ဖို့ သေချာ
နေသည်။ ငွေခရု မေမေက ကုန်စုံဆိုင်လေးဖွင့်ထားပြီး ဆေး
တက္ကသိုလ်တက်နိုင်သည်အထိ ငွေကြေးထောက်ပံ့မှု မပြုနိုင်ပါ။
သားအမိနှစ်ယောက်အတွက်ပဲ စားဝတ်နေရေး ဖူလုံနိုင်ခဲ့သည်။
ငွေခရုက ဆရာဝန်ပဲ ဖြစ်ချင်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း အခြေခံ
ပညာအထက်တန်းစာမေးပွဲမှာ ရည်မှန်းချက်ကြီးကြီးနှင့် ကြိုးစား
ခဲ့တာပါ။ မေမေက ပညာရေးတော့ အားပေးပါသည်။ ကျန်းရန်း

ငွေရှာပြီး ငွေခရအတွက် ဖြည့်စွမ်းပေးခဲ့သည်။ ငွေခရ ဂုဏ်ထူး
တွေနဲ့အောင်ပေမယ့်လည်း မေမေ အပြည့်အဝမပျော်ရွှင်နိုင်ဘဲ
ကျန်းမာရေးချို့တဲ့လာသည်။ သမီးကို ဆရာဝန်မကြီးဖြစ်စေချင်
ပေမယ့်လည်း ငွေကြေးက မပြည့်စုံ။ မေမေက ကျောင်းဆက်
မထားနိုင်တော့ဘူးထင်တယ် ငွေခရရယ်။ မေမေ စိတ်မကောင်း
လိုက်တာဟု ပြောပြီး ငိုသည်။

‘မေမေ ဘာမှစိတ်မပူနဲ့၊ ခရု ကြီးစားပြီးငွေရှာမယ်၊
အချိန်တွေရှိပါသေးတယ် မေမေရယ်’

‘မဟုတ်မဟုတ်တွေနဲ့တော့ ငွေမရှာပါနဲ့နော်၊ ငွေခရ
ဆရာဝန်မဖြစ်လည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ စာပေးစာယူပဲတက်ပြီးတော့
ကုမ္ပဏီတွေမှာဝင်လုပ်၊ သမီးငွေခရက ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်တာ
ပဲ၊ တိုးတက်ကြီးပွားလာမှာပါ၊ ဖြည်းဖြည်းချင်းပဲ ကြီးစား’

မေမေအကြောက်ဆုံးကတော့ ငွေခရ ဆေးကျောင်းတက်
ချင်တိုင်း ပိုက်ဆံကို မရိုးမသားရှာဖွေလိုက်မှာပင်။ သမီးငွေခရ
က အရမ်းလှပြီး တန်ဖိုးကြီးတဲ့ မိန်းကလေးတဲ့။ ကိုယ်ကျင့်တရား
ကို အစက်လေးတစ်စက်လောက်တောင် မစွန်းထင်းစေချင်တာ
တဲ့။

မေမေက ငွေခရကို ငယ်စဉ်လေးကတည်းက မျက်စိ

အောက်ကနေ အပျောက်မခံဘဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့်။ ဖြူဖြူ
စင်စင် သမီးပျိုလေးအဖြစ် ပြုစုစောင့်ရှောက်လာခဲ့သည်။

‘ငွေခရနော်... မေမေ မကြိုက်ဆုံးက ပိုက်ဆံကို
လောဘတကြီး ရှာချင်နေတာပဲ၊ ကိုယ့်ဘဝကို နားလည်စမ်းပါ၊
သမီး သင်တန်းတွေတက်၊ မေမေဆိုင်လေးကရတဲ့ဝင်ငွေလေးနဲ့
ပဲ နိုင်နင်းတဲ့ပညာပဲ ဆက်သင်ရမယ်’

မေမေရှေ့မှာတော့ ငွေခရ ခေါင်းလေးညှိတ်ပြီး လက်ခံ
လာခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ ဆေးကျောင်းပဲတက်ချင်
သည်။ ‘ပိုက်ဆံရှာချင်သည်။ မေမေ စိတ်ပူနေသလိုတော့ ငွေခရ
က ပိုက်ဆံရှာမလား။ ဝေးသေးတယ်။ ကိုယ့်ခွန်ကိုယ့်အားနဲ့ပဲ
ပိုက်ဆံရှာချင်တာပါ။ မေမေက အထင်သေးလို့။ ငွေခရကတော့
ပိုက်ဆံရတဲ့အလုပ်ဆိုရင် ရိုးသားဖြူစင်တဲ့အလုပ်တွေအားလုံး လုပ်
ဇယ်။ မေမေလည်း ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ပါဘူး။ စာမေးပွဲ
အောင်စာရင်းထွက်ကာစဆိုတော့ အချိန်တွေရပါသေးတယ်။
ဆယ်တန်းကျောင်းသားတွေကို ဂိုက်ပြန်လုပ်လည်း ရတာပဲ။
ငွေခရ ခေါင်းထဲမှာ ငွေရနိုင်မည့်အလုပ်တွေပဲ စဉ်းစားနေသည်။

‘ရ’
‘ဟင်...’

‘နင် ဘာတွေငေးငိုင်ပြီး စဉ်းစားလာတာလဲဟဲ့၊ တကယ့်ကို ငှူငှူငေါင်ငေါင်နဲ့၊ ကားဝင်တိုက်ဦးမယ်’

‘ဟယ်... ဖြူစင်’

‘သူငယ်ချင်းဖြူစင်ကို တွေ့လိုက်သဖြင့် ငွေခရ ပိုပြီး အားတက်သွားရသည်။ ဖြူစင်လည်း အလုပ်မျိုးစုံလုပ်ပြီး ငွေရှာနေရရှာ၏။ ငွေခရထက်တောင် ချို့တဲ့နေသေးသည်။ မိသားစုကလည်း များသေးသည်။ အစ်ကိုတွေက အလုပ်မလုပ်ဘဲ အရက်သောက် လောင်းကစားတွေလုပ်နဲ့ စိတ်ရှုပ်စရာပါ။ နာမည်ကဖြူစင်။ လူကတော့ စုတ်စုတ်ချာချာ။ မည်းညစ်ညစ်။ ငွေခရနှင့် တစ်ရပ်တွက်တည်းနေတာပါ။ ဖြူစင်က ကိုးတန်းနှင့် ကျောင်းထွက်ထားရသူ ဖြစ်၏။’

‘နင် ဘယ်သွားမလို့လဲ ဖြူစင်’

‘လက်မှတ်သွားတိုးမလို့’

‘ဘာလက်မှတ်လဲ’

‘ရုပ်ရှင်လက်မှတ်’

‘ဟင်...’

ဖြူစင်က နာမည်ကြီးရုပ်ရှင်တွေမှာ လက်မှတ်တွေ တိုးဝယ်ပြီး မှောင်ခိုရောင်းချနေသူဟု ငွေခရ သိထားသည်။

‘အခု သမ္မတမှာ ရံတင်နေတဲ့ကားက အရမ်းရယ်ရတယ်ဟ၊ လူတွေကြိတ်ကြိတ်တိုးပဲ၊ တို့အတွက် အမြတ်ကျန်တယ်’

‘ဟုတ်လား’

အမြတ်ကျန်တယ်ဆိုတော့ ငွေခရ နည်းနည်းစိတ်ဝင်စားသွားကာ မျက်လုံးတွေပါ ပြူးကျယ်သွားပြီး ဖြူစင်ကို ကြည့်သည်။

‘ဒီတစ်ပတ် အရမ်းထောတယ်ဟ၊ လူတွေအရမ်းများတော့ လက်မှတ်မှောင်ခိုရောင်းရတာ အရမ်းကျန်တယ်လေ’

‘ဘယ်လောက်တောင်ကျန်လို့လဲဟယ်’

‘တစ်စောင်သုံးရာလောက်ကျန်တာဟ၊ အစောင်တွေက အများကြီးရောင်းရတာ၊ ထောနေတယ်’

ငွေခရရော ဖြူစင်နှင့်အတူတူ ရုပ်ရှင်လက်မှတ် မှောင်ခိုလိုက်ရောင်းရင် ကောင်းမလားပဲ။ အရင်းလည်း ရှိသည်။ ငွေခရကုတ်ခြစ်စုဆောင်းထားသည့် ပိုက်ဆံသုံးသောင်းရှိသည်။ အဲဒီငွေကို အရင်းလုပ်ပြီး လက်မှတ်လိုက်ပြီး မှောင်ခိုရောင်းရင် အမြတ်က သေချာနေသည်။ မေမေသိသွားရင်တော့ ငွေခရအသေပဲ။ အလုပ်ရှာမည်ဆိုပြီး အမေ့ကို ပြောထွက်လာခဲ့တာပါ။

www.burmeseclassic.com

ဒါပေမဲ့လည်း အရေးကြီးတာက ငွေရဖို့ပဲ။ ပြောမယ့်သာ ပြော
တာ။ ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်ပြားတဲ့အလုပ်မှ မဟုတ်တာဘဲ။
မေမေ မသိနိုင်။ အလုပ်ဟူသမျှ ဂုဏ်ရှိစွာတဲ့။ ငွေခရ လုပ်ချင်တဲ့
ဆန္ဒတွေ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

‘ဖြူစင်’

‘ပြော... သူငယ်ချင်း’

‘ရလည်း လိုက်ပြီးလက်မှတ်တိုးရောင်းရင် ကောင်း
မလားပဲ’

‘အမလေး... ရရယ်၊ နင့်အမေသာသိသွားရင်လေ
အကြီးအကျယ် ပြဿနာတက်မှာ၊ နင့်အမေက မရှိသွေးကြီး၊
သူ့သမီးကို ဖြူစင်တို့နဲ့ပေါင်းတာတောင် ကြိုက်လို့လား၊ တော်
ပါတော့’

‘အမေမှ မသိနိုင်တာပဲ၊ အခုတလော မေမေ သိပ်
နေမကောင်းဘူးဟာ၊ ဈေးဆိုင်တောင် မဖွင့်ဘူး၊ အိပ်ရာထဲမှာ
လဲနေတယ်’

‘နင်ကရော၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအလုပ်လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးရတာ
လဲ ရရာ’

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြူစင်ကတော့ ရုကို ကြွကြွရွရွ လှလှပပ

လေးဖြင့် ဆေးကျောင်းသူအဖြစ်ပဲ မြင်တွေ့ချင်သည်။ ရုက
ဘယ်သူနှင့်မှမတူဘဲ ဆန့်ကျင်ဘက် တစ်သွေးတစ်မွှေး။ ရုအမေ
ဒေါ်ငွေငွေသော်က ပိုးမွှေးသလို မွှေးထားတာပါ။ ဖြူစင်တို့က
အကြောင်းသိ။ ရုမေမေက သမီးရုနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ကြီးကြီး
ကျယ်ကျယ်။ အဖြူစင်ဆုံးသမီးလေးပဲ ဖြစ်စေရမယ်တဲ့။ ရုက
ပိုက်ဆံခုနေတာတော့ ဖြူစင်လည်း သိ၏။ ကူညီနိုင်တာလည်း
မရှိ။ ဖြူစင်ကိုယ်တိုင်က ရုကို ဖြူစင်တို့လုပ်သည့် လက်မှတ်
မှောင်ခိုအလုပ်တော့ မလုပ်စေချင်ပေ။

‘မလုပ်ပါနဲ့ ရုရယ်၊ နင်နဲ့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဖြူစင်တို့အလုပ်
က အရမ်းကြမ်းပါတယ်’

‘ကြမ်းကြမ်းဟာ၊ ဒီလို အမြတ်ရမယ့်အလုပ်တွေလုပ်မှ
ကျောင်းတက်ဖို့အမီ ငွေစုမိမှာ၊ ကုမ္ပဏီမှာသွားလုပ်ရင် လခက
ဘယ်လောက်ရမှာလဲ ဖြူစင်၊ ဂိုက်လုပ်ဖို့ကျတော့လည်း
ကျောင်းသားတွေက တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့၊ ကျောင်းပြန်ဖွင့်မှ ရမှာ၊
လောလောဆယ်တော့ လုပ်အားနဲ့ပဲ ငွေရှာရမှာပဲ’

‘ရုရယ်’

‘နင်တို့ ငါတို့က ဘဝတူတွေပါ ဖြူစင်ရာ၊ ရုက မေမေ
ကြောင့်ပါ။ မေမေက ရုကို ရွှေလိုဥပြီးမွှေးလာတာလေ၊ အခုတော့

www.burmeseclassic.com

လည်း မေမေကျန်းမာရေးက ရုကို ရွှေလိုမှဥမထားနိုင်တော့ တာ'

'နင့်အမေ အန်တီသော် သိသွားရင် အရမ်းစိတ်မကောင်း ဖြစ်ရမှာပဲ၊ ဖြူစင်ကို အပြစ်တင်မှာ'

'မေမေ မသိနိုင်ပါဘူး၊ မကောင်းတာလုပ်တာမှ မဟုတ် တာ၊ ရုကတော့လေ ဘယ်အလုပ်ကိုမှ အထင်မသေးဘူး၊ အလုပ် ဟူသမျှ ဝုဏ်ရှိစွဲပဲ'

'တစ်ခါတလေ သက်ဆိုင်ရာတွေက လာဖမ်းရင် ပြေးရ တာနော် ရု၊ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းကို ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြေးရတာ ဖြစ်ပါ့မလားဟယ်၊ နင့်ပုံစံနဲ့'

'ရုလည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ အလုပ်မရှိရင် စိတ်ညစ်တယ်၊ အလုပ်တွေလိုက်မလျှောက်ချင်ဘူး ဖြူစင်၊ တစ်လမှ ငါးသောင်း လောက်ပဲရမှာ၊ ရုက ဆရာဝန်ပဲဖြစ်ချင်တာ'

'နင် စုဆောင်းထားတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ရော ဖြစ်မလား ရုရ'

'အခု ရသလောက်စုမယ်ဟာ၊ နောက်မှ Guide လုပ် မယ်၊ စာသင်မယ်၊ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင်တော့ မဖြစ် မနေ ကြိုးစားချင်တယ်'

'ရုရယ်'

ရုကိုတော့ ဖြူစင်လည်း ကူညီချင်သည်။ ရုက အရမ်း လှသည်။ နှုတ်ခမ်းလေး ထူထူအမ်းအမ်း၊ နီစွေးစွေးလေးက ရ မျက်နှာမှာ ဆွဲဆောင်နိုင်ဆုံးပဲ။ နှုတ်လေးတွေလည်း စင်းစင်း လေး။ အသားအရေက ဝင်းအိစက်နေသည်။ ရုအမေ အန်တီသော် ကတော့ သူ့သမီးကို ရွှေမှုန်စားပြီးမွေးထားတာတဲ့။ ရုငယ်ငယ် လေးကတည်းက ရုမိဘတွေ ပိုက်ဆံချမ်းသာသည်။ ဖြူစင်တို့လို လူမျိုးတွေနှင့် သူငယ်ချင်းအပေါင်းပင် မလုပ်စေရ။ ဒါပေမဲ့လည်း ရုဖေဖေ ဆုံးသွားတော့ ရုမေမေက စီးပွားရေးမလုပ်တတ်၍ ဘာဖြည်းဖြည်းနှင့် စီးပွားကျကာ ဆင်းရဲသွားခြင်းဖြစ်သည်။

'ဖြူစင်'

'ဟင်...'

'ရုကို ဘာဖြစ်လို့စိုက်ပြီးကြည့်နေရတာလဲဟ၊ ဘာလဲ သနားလို့လား၊ လုံးဝပဲနော် ဖြူစင်၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ရု လိုက်ခဲ့ ခယ်နော်'

ရု စဉ်းစားသည်။ အမြတ်ကုန်တာပဲ။ သမ္မတမှာတင်တဲ့ တားက အရမ်းနာမည်ကြီးနေ၏။ လူကြိုက်ကြိုက်တိုးပဲ။ ရုလည်း သိသည်။ ရုပုံစံက တကယ့်ကို နုဖတ်နေတာလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြူစင်နှင့်အတူတူ ရု သမ္မတရုပ်ရှင်ရုံကို လိုက်လာသည်။

‘ရ တွေလား၊ လူတွေကြိတ်ကြိတ်တိုးနေတာ၊ လက်မှတ်က တို့ယူပြီးသားပဲ၊ လက်မှတ်တွေ သွားလဲရအောင်’

ဖြူစင်က Booking လုပ်ထားသည့်စာရွက်တွေနှင့် ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့လက်မှတ်သွားလဲဖို့ သူမလက်လေးကိုဆွဲကာ လက်မှတ်ရောင်းဌာနကို သွားသည်။

‘လူတွေများလိုက်တာဟာ၊ ပဲ... ဖြူစင်၊ လက်မှတ်တွေက ကုန်နေပြီပဲ၊ ရအတွက်ရော’

‘လောလောဆယ်တော့ လေ့လာတဲ့အနေနဲ့ အခြေအနေကို ကြည့်ဦးလေ ရ၊ နင်ရောင်းဖို့အတွက် ဖြူစင် လက်မှတ်တချို့ ခွဲပေးမယ်၊ လိုက်ရောင်းကြည့်လေ၊ သတ္တိရှိလို့လား ရှရယ်’

‘ရှိပါတယ်၊ ဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ ရှ ရောင်းရဲပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင့်အမြတ်တွေ ရကိုခွဲပေးနေရမလို့ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီနေ့တော့ နင့်ကိုပဲ ကူရောင်းပေးမယ်လေ ဖြူစင်’

‘ရပါတယ်ဟ၊ နင်နဲ့ ငါက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ၊ ပြောစရာမလိုပါဘူး’

‘နင်က ရုထက်တောင် ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေတာပါ၊ မိသားစုကလည်း များတယ်၊ နင့်အမြတ်တော့ မယူချင်ဘူး’

ဖြူစင်အမြတ်ထဲကတော့ ရှ ခွဲမယူချင်ပါဘူး။ ဖြူစင်

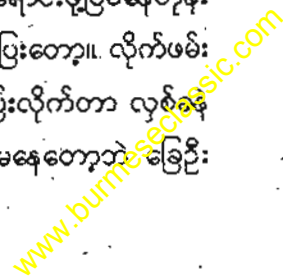
ဘဝက အရမ်းကြမ်းတမ်းလွန်းနေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဖြူစင် အသိတစ်ယောက်က လာမှတ်တွေလာပေးသဖြင့် ရှမှာရှိနေသည့် ပိုက်ဆံဖြင့် ဝယ်လိုက်၏။ ရှ အရင်းအနှီးလုပ်လိုက်တာပါ။ မေမေသာ သိသွားရင်တော့ ရှ အသေပဲ။ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ပိုက်ဆံရှာချင်သူကိုး။ ဖြူစင်က လက်မှတ်တွေလိုက်ရောင်းတော့လေ ဆိုတော့ ရှ ယောင်ချာချာနှင့် ရှက်မိသလိုလို မလွယ်ပါလား။ ရှ မရောင်းရဲ။

ဖြူစင်ကတော့ သွက်သွက်လက်လက်နှင့် လက်မှတ်တွေ ရောင်းနေသည်။

‘ရောင်းလေ ရှ၊ ပါးစပ်ကလည်း ဖြူစင်တို့အော်သလို လိုက်အော်လေ၊ ကဲပါ... ရှ မရောင်းနဲ့တော့၊ ဖြူစင်ပဲ ရောင်းပေးမယ်’

‘ရပါတယ်... ရှ ရောင်းပါ့မယ်၊ အရေးကြီးတာက အမြတ်ရဖို့ပဲ’

ရှ လက်မှတ်တွေကိုင်ပြီး လိုက်ရောင်းဖို့ပြင်နေတုန်း နို့သေးသည်။ ဖြူစင်က ရောက်လာပြီး ရှ ပြေးတော့။ လိုက်ဖမ်းနေပြီ။ ပြေးလေ ပြေးတဲ့။ ဖြူစင်လည်း ပြေးလိုက်တာ လှစ်ခနဲ ညှောက်သွားသည်။ ရှလည်း ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ခြေဦး

တည့်ရာပြေးခဲ့၏။ အမလေး... ရှုနောက်မှာက ရဲတစ်ယောက် အပြေးလိုက်လာနေသည်။ ဘုရားရေ... ရုကို ဦးတည်လိုက်နေ တာပဲ။ ရုစိတ်ထဲကနေ ဘုရားတလိုက်ပြီး သုတ်ခြေတင်ပြီး ပြေးတော့သည်။

(၂)

ပြေးရင်းနှင့် ရှု ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ လူတစ် ယောက်ကားမောင်းတဲ့နေရာတွင် ထိုင်နေပြီး တံခါးဖွင့်ထားတဲ့ ဘားအကောင်းစားကြီးရဲ့ ရှေ့ခန်းမှာ ခပ်တည်တည်နှင့် ဝင်ထိုင် ခဲ့လိုက်သည်။ ရှုနောက်ကိုလိုက်နေတဲ့ရဲတွေ မျက်စိလည်ပြီး ရုတို့ ကျော်ဖြတ်သွား၏။

ရဲတွေပျောက်သွားမှပင် ရှု မွန်းကျပ်နေသည့်စိတ်ကို သွားချပစ်လိုက်ကာ သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်ပစ်ရသည်။

‘ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့’

‘ဟေ့... မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကားထဲ ဝင်ထိုင်ရတာလဲ အမိ’

‘ဟင်...’

မာမာထန်ထန် ဩဇာပြည့်ပြည့် ခတ်ဆတ်ဆတ်အသံ ဖြောင့် ရှုအနေအထားကို သတိရသွားပြီး ထိုအသံလာရာဆီသို့

ရု လှည့်ကြည့်မိသွားသည်။ ဟွန်း... မျက်နှာကြီးက တည်တင်းနေတာပဲ။

ရုကလည်း လွတ်မြောက်စေရန် ထိုကားထဲဝင်ထိုင်ပစ်မိပေမယ့် အထင်သေးတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနှင့် စိမ်းစိမ်းတောက်တောက်ကြည့်နေတာတော့ မနှစ်သက်သဖြင့် မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် တုံ့ပြန်ကြည့်ပစ်လိုက်၏။ အပြင်တော့ မထွက်ရဲသေးဘဲ ခပ်တည်တည်နှင့် ဆက်ထိုင်နေရသည်။

‘ဪ... မင်းက လက်မှတ်တွေမှောင်ခိုရောင်းတဲ့ ကောင်မလေးပဲ။ အတော်ပဲ... ရဲလက်အပ်ရမယ်၊ ငါက လက်မှတ်မှောင်ခိုရောင်းတဲ့လူတွေကို အမြင်ကတ်တတ်တယ်၊ ငါ့ဆီလာပြီး အကူအညီတောင်းလို့ကတော့ ရဲလက်အပ်ပြီးသားပဲ’

‘ဟင်... ရှင်... ရှင်...’

ရု ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ကားပေါ်က ဆင်းပြေးတော့မည် ပြင်လိုက်တော့ ကားတံခါးက lock ကျသွားသည့်အသံ ဂျောက်ခဲကြားလိုက်ရသည်။ သူ lock ပိတ်ပစ်လိုက်တာပဲ။ ဘုရားရေး... ရုကို ရဲလက်အပ်တော့မယ်ထင်တယ်။ စိတ်ပုပ်တဲ့လူကြီး။ ရုကလည်း ကံဆိုးချင်တော့ ဒီလူကြီးကား

ထဲကိုမှ ဝင်မိသည်။ ပြန်ထွက်သွားဖို့အတွက် ခက်သွား၏။ သူ့ကို ကြည့်လိုက်တော့ ကားစက်ကိုပင် နှိုးနေသည်။

‘ဒီမှာ ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ၊ မရှိဆင်းရဲသားတွေ အမြတ်ငွေလေးရလိုရငြား လက်မှတ်တိုးရောင်းတာ ရှင်က ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကိုယ်ချင်းစာတရားမရှိဘူး၊ အင်းလေ... ဘယ်ရှိမလဲ၊ ရှင်တို့က သူဌေးတွေပဲ၊ ဒီမှာ ရှင်တို့အိတ်ထဲက စိုက်ပေးရတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ကြားထဲကနေ မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်နေရတာလဲ’

သူက ဘာမှတုံ့ပြန်ပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ ရုကို အဖက်မတန် သလိုလို ကားကိုပဲမောင်းထွက်သည်။

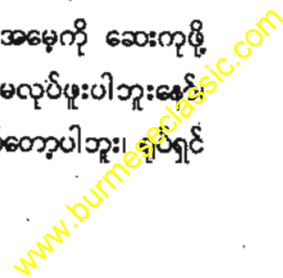
‘ဒီမှာ ရှင် ဘယ်ကိုမောင်းမှာလဲ’

‘ရဲစခန်း’

‘ဘာ...’

‘မင်းကို မြန်မာလိုပြောနေတာ နားမလည်ဘူးထင်တယ်၊ ရဲစခန်း... ရဲစခန်း’

‘ဒီမှာ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်မအမေ့ကို ဆေးကုဖို့ ငွေလိုသွားလို့ပါ၊ တစ်ခါမှလည်း ဒီအလုပ်မလုပ်ဖူးပါဘူးအေး၊ ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ လုပ်မိတာပါ၊ နောက်ထပ် မလုပ်တော့ပါဘူး၊ ရှုပ်ရှင်

လက်မှတ်တွေ ရဲကသိမ်းသွားရင် ကျွန်မ အရင်းပြုတ်မှား ရဲစခန်းကို မပို့ပါနဲ့ရှင်

‘ပို့မယ်’

‘မရှိလို့လုပ်စားတာပဲရှင်၊ ကျွန်မတို့ ခိုးဝှက်စားသောက်တာမှ မဟုတ်တာ

‘အမြတ်ကြီးစားလေ’

‘ဝယ်တဲ့သူတွေက သူဌေးတွေပါ၊ ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ကြားထဲကနေ ဝင်ပြီးကပ်စားနဲ့နေရတာလဲ၊ ဆင်းရဲသားတွေက ရုပ်ရှင်ကားတွေ ဘယ်လောက်ပဲကောင်းကောင်း မှောင်ခိုကနေ မဝယ်ကြပါဘူး၊ ဝယ်ကြည့်နိုင်တဲ့သူတွေပဲ ဝယ်ကြည့်ကြတာပါ’

‘အမြတ်ကြီးစားကို အမြင်ကတ်လို့’

‘ရှင်ရှူးနေလား၊ မဖြစ်စလောက်လေးကို၊ အကြီးအကျယ် အမြတ်ကြီးတဲ့သူတွေကို ရှာဖွေပြီး သုတ်သင်ရှင်းလင်းပါလား၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ၊ မောင်း... ကြိုက်တဲ့နေရာကို မောင်း၊ လူခွစာကြီး’

ပြောမယ့်သာ ပြောရတာ။ ရုတော့ စုထားတဲ့ပိုက်ဆံးလေးတောင် ပြုတ်ပါပြီ။ အရင်းထဲ ပါသွားသည်။ ဖြူစင်က

မလုပ်ပါနဲ့လို့တော့ ပြောသားပဲ။ ရုကိုက အတင်းလုပ်တာ။ အမြတ်မရဘဲ စုထားတဲ့အရင်းလေးပါ ကုန်ပြီ။ ဒီလူကလည်း တောင်းပန်လို့မရဘူး။ ရဲစခန်းကို မောင်းနေတာတဲ့။ ရု ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ။ သူကားရဲ့တံခါးကိုလည်း ရု မသိမသာဖွင့်ကြည့်တာ မဖွင့်တတ်ပေ။ ဇောချွေးတွေပြန်လာ၏။ မေမေသာသိသွားရင် မလွယ်ဘူး။

ရု သေမှာလား။ မေမေ သေမလားပဲ။ ဒီလူကြီးက လည်းလေ ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ ကားကိုပဲမောင်းနေသည်။

‘ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ဦးလေးကြီးရယ်၊ ရဲစခန်း ရောက်သွားလို့ ပြဿနာဖြစ်ရင် မေမေသိသွားလို့ အရမ်းစိတ်ဆိုးမှာပါ၊ မေမေက မကြိုက်ဘူး၊ ရုက ရှည်ကြောပြီး အမြတ်လိုချင်တာနဲ့ လုပ်မိတာပါ’

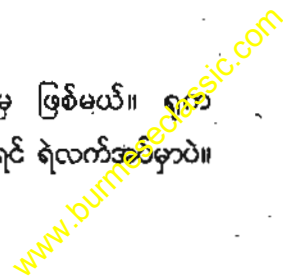
‘မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ’

‘ငွေခရပါ’

‘ငွေခရ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဒီလူကြီးကို တရိုတသေဆက်ဆံမှ ဖြစ်မယ်။ ရုဘုန်းစွာပြီး ကလန်ကဆန်နဲ့ဘုတောနေမယ်ဆိုရင် ရဲလက်အင်မှာပဲ။

တကယ်လုပ်မယ့်ပုံစံကြီး။ လုံးဝကို ကိုယ်ချင်းစာတရားမရှိတာ ကြည့်ပါလား။

မျက်နှာကြောကြီးက တင်းလို့။ လူကိုများ အဖက်မတန် သလို စိမ်းစိမ်းတောက်တောက်ကြီး ကြည့်နေသေးသည်။ ရ စိတ်ရင်းအတိုင်းဆို ရန်စွာပစ်လိုက်ချင်ပေမယ့် အရင်းပြုတ်တဲ့ အပြင် အချုပ်ထဲရောက်လို့ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ပြဿနာဖြစ်တာ မေမေ သိသွားရင် အရမ်းစိတ်ဆိုးမှာ။ မေမေက ဘယ်လောက်ပဲ ဆင်းရဲနွမ်းပါးနေပါစေ ရက မင်းသမီးလေးပဲ။ အထွတ်အထိပ် ထားသည်။

‘ဟို... ဦးလေးကြီး... ကားရပ်ပေးပါနော်’

‘မင်းအသက် ဘယ်လောက်လဲ’

‘မသိဘူး’

‘ဘာပြောတယ်’

‘ဟို... ရကလေး ကိုယ့်အသက်ကို ထုတ်ပြောလေ့မရှိ

ပါဘူး ဦးလေးကြီး၊ သေမင်းကြားသွားမှာ စိုးရိမ်လို့ပါ’

‘ဘာ...’

ဘာဖြစ်လို့ ပြောပြရမှာလဲ။

တော်တော်စပ်စုတယ်။

ရအသက်ကို ပြောလိုက်ရင် ဘာတွေအပြစ်တင်ပေးဖန် ဦးမလဲ မသိပါဘူး။

ရလည်း ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာ ပြောပစ်လိုက်တာ။ ရအသက် က ငယ်နေသေးတော့ ဒီလူကြီး မလောက်လေးမလောက်စားဆို ပြီး ပိုနှိမ့်ချဆက်ဆံမှာ။ မပြောဘူး။ ရအသက် ဘယ်လောက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ဒေါသက ဖြစ်ချင်လာသည်။

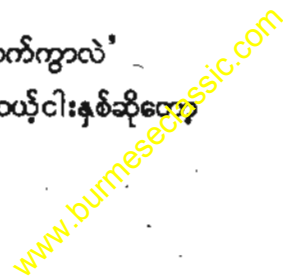
‘ကောင်းပြီလေ... မင်းအသက် မပြောရင် ငါ့အသက် ပြောမယ်၊ ငါ့အသက်က နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်’

ဒုက္ခပါပဲ။ ပေရှည်နေလိုက်တာ။ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေး အလား မသိပါဘူး။ အသက်တွေ စစ်ဆေးနေသည်။ ရ ကားပေါ် အနေ ဆင်းချင်တာပါ။ ပြန်ချင်ပြီ။ မေမေ စောင့်နေတော့မယ်။ နှုတ်ရှင်လက်မှတ်တွေကိုလည်း ဖြူစင်ဆီ အချိန်မီပြန်ပေးချင်နေ သည်။ ကြာရင် အရင်းပြုတ်တော့မည်။

ဘုရားရေ... ရုပ်ရှင် ပြဿမယ့်အချိန်တောင် ကပ်နေပြီ။ ချွေးတွေသီးထလာသည်။

‘မင်းနဲ့ ငါ အသက်ချင်းဘယ်လောက်ကွာလဲ’

‘ရှင်... အဲ... ဆယ့်ရှစ်နှစ်နဲ့ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ဆိုတော့ အသက်ကွာခြားချက်က’

‘မင်းအသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပေါ့’

‘ရှင်...’

သူမ ခပ်ကြောင်ကြောင်နှင့် သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ ဟုတ်တယ်။ သူ့မျက်နှာက နုဖတ်နေ၏။ ရုထက် (၇)နှစ်ပဲ ကွာတာပါ။ လူကြီးတစ်ယောက်လို မျက်နှာကြီးတည်ထားပေ မယ့် မျက်နှာက နုပျိုသန့်စင်နေကာ နှုတ်ခမ်းသားတွေက စိုရဲနေ သည်။ နှာတံက စင်းဖြောင့်နေပြီး တော်တော်ဆွဲဆောင်မှုရှိတာ ပဲလို့ တွေးနေမိသည်။

‘မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဦးလေးကြီးလို့ ခေါ်ရတာလဲ၊ တမင် ငါ့ကို အဘိုးကြီးပါလို့ အရွဲ့တိုက်ခေါ်တာ မဟုတ်လား’

‘အဲ... မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးကြီး၊ အဲ... ဟိုလေ... ရိုသေသမှုနဲ့ပါ။ မျက်နှာကြီးက တင်းနေလို့ လူကြီးတစ်ယောက် ပုံစံဖြစ်နေတယ်၊ လေးစားတာလည်း ပါပါတယ်’

‘မင်းက မြောက်ပင်ပြီး လေးစားတယ်ပြောလည်း ငါက တော့ အချုပ်ထဲပို့မှာပဲ’

‘နေပါဦး... အကျိုးမရှိတဲ့အလုပ်တွေကို ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ချင်ရတာလဲ၊ ကျွန်မ အချုပ်ထဲရောက်တော့ ရှင့်ကို ဘယ်သူ က သူ့ရဲကောင်းတံဆိပ် ချီးမြှင့်မြှောက်စားမှာမို့လို့လဲ၊ အဓိပ္ပာယ်

မရှိတာ၊ အလုပ်တွေအရမ်းအားနေလား၊ အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ ၁၀၉၊ ၁၁၀ လား’

‘မင်း... မင်း...’

‘ကားရပ်ပေးပါ၊ ကျွန်မ နောက်မလုပ်တော့ဘူးလို့ ပြော ထားပြီးပြီပဲ၊ ငွေလိုနေလို့ပါဆို၊ ကျွန်မအမေ ဆေးဖိုးလေ၊ ရှင် မယ့်ရင် လိုက်ကြည့်၊ ကျွန်မအမေ အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေတယ်၊ ကျွန်မ ရုပ်ရှင်လက်မှတ်ကို ပြန်ပေးချင်တယ်၊ ရုပ်ရှင်ပြသချိန် ကျော်သွားရင် ဒုက္ခရောက်မှာ’

သူ ငွေခရဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ကြည့်မိသည်။ ရုပ်ကလေးလှလှချောချောလေးနှင့် ခပ်နွမ်းနွမ်းပုံစံလေးက မာန တွေ အစိုင်အခဲနဲ့ပါလား။ မျက်ဝန်းတွေက တောက်ပမာထန်နေ ၏။ အသားအရေလေးက ဝင်းဝင်းဖန့်ဖန့်၊ ဖြူဖြူအိအိ။ ဘာဖြစ် လို့များ လက်မှတ်မှောင်ခိုရောင်းတဲ့ ကောင်မလေးဖြစ်နေတာ လဲ။ အမေအတွက် ဆေးဖိုးရှာတာပါတဲ့။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါပဲ လုပ်ဖူးတဲ့ပုံစံ၊ အတော်လေး ကြောက်နေသည်။ သူ နောက်နေတာ ပါ။ မာနတကြီးနှင့်ရန်တွေ့နေသည့်ကောင်မလေးကို အမြင်ကတ် လာပြီး စနေမိ၏။ အမေအတွက် ဆေးဖိုးရှာတာဆိုတော့လည်း သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

‘ငွေခရ’

‘ပြော’

‘မင်းလေသံက မာလွန်းနေတယ်’

‘ဒုက္ခပါပဲ၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ပြောပါရှင်’

‘ငါ့နာမည်က သြရသပါ’

‘ဟင်...’

‘သားကြီးလေ သြရသ၊ ဒယ်ဒီ မာမိတို့ရဲ့ သားကြီးပဲ’

သူ သားကြီးဖြစ်တာတွေဘာတွေ ရှိ စိတ်မဝင်စားနိုင်။

ရှင်ရှင်က ပြတော့မည်။ အချိန်မီရောင်းမှပါ။ ရှ အရင်းပြုတ်တော့

မည်။ ရှင်ကြောင့်ပဲ။ အရေးထဲ ပေရှည်နေသည်။ ကားရပ်ပေး

စမ်းပါ။ ဒါတောင် ရှ Taxi နှင့်သွားရမည်။ ဘယ်ရောက်နေမှန်း

ပင် မသိ။ စုဆောင်းထားတဲ့ပိုက်ဆံလေး ပြန်ရမှဖြစ်မည်။ ဖြူစင်

က ရဲတွေလိုက်ဖမ်းတုန်း ပြေးပြီးတော့ ပြန်ရောင်းကြရတာပဲတဲ့။

ရှင် မှဲ့မဲ့လေးဖြစ်နေသည်။

‘ငွေခရ’

‘ဟင်...’

‘မင်း အရင်းပြုတ်မှာ စိုးရိမ်နေတယ် မဟုတ်လား၊

ဟား... ဟား... ဟား...’

အရေးထဲ သူများဒုက္ခရောက်နေတာကို ရယ်မောနေသေးသည်။ လူစိတ်မရှိလိုက်တာ။ သူ ရိုက်ပစ်ချင်လိုက်တာနော်။

ရှင် နာရီကြည့်မလို့၊ ဘယ်နှနာရီထိုးနေပြီလဲ မသိ။ သူ့ကားရှေ့မှာ နာရီရှာသည်။

‘မင်း ဘာရှာနေတာလဲ’

‘နာရီ’

‘ဘာလုပ်ဖို့လဲ’

‘ရှပ်ရှင်ချိန်လေ ကျွန်မ အမိသွားမှဖြစ်မယ်၊ ရှပ်ရှင်ချိန် ကျော်သွားရင် လက်မှတ်တွေလွှင့်ပစ်လိုက်ရမှာရှင်’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ရှပ်ရှင်ပြချိန်က လွန်သွားပြီလေ ငွေခရ’

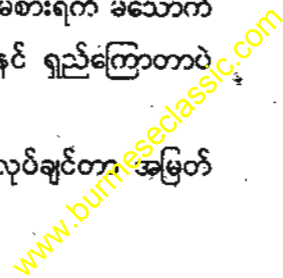
‘ဟင်...’

အမလေး... သေပါပြီ။ သူ ပေရှည်နေလို့ အကျင့်ယုတ်လိုက်တာ။ ပြီးတော့ တဟားဟားအော်ရယ်နေသေးသည်။ ရှင်

အရင်းပြုတ်သွားပါပြီ။ ခြစ်ခြစ်ကုတ်ကုတ် မစားရက် မသောက်ရက် စုဆောင်းထားခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံတွေပါ။ နင် ရှည်ကြောတာပဲ

ငွေခရ။

ကိုယ်နားမလည်တဲ့အလုပ်ကို ဝင်လုပ်ချင်တာ အမြတ်

ရမယ်ထင်တာနဲ့ အန္တရာယ်ကို မမြင်တော့ဘူး။ မေမေသိသွားရင် အဆူခံရဦးမည်။ ရုနုတ်ခမ်းလေးက စုထော်သွားသည်။

‘ရှင် ကျွန်မကို ရဲစခန်းပို့ချင်လည်း ပို့တော့ ကားရပ် ပေးပါ။ လူတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေတာကိုကြည့်ပြီး တော်တော်ပျော်နေတယ်ထင်တယ်။ ကိုယ်ချင်းစာတရား မရှိလိုက်တာ’

ဩရသက သူ့ကားလေးကို လမ်းဘေးမှာထိုးရပ်သည်။ ငွေခရရဲ့ စိတ်ညစ်နေသည့် မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့မဲ့လေးက ရယ်ချင်စရာ။ ပိုက်ဆံကို နှမြောနေပုံပဲ။ လက်မှတ်တွေကို ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ လက်ဖြူဖြူဝင်းအိအိလေးတွေက တုန်ယင်နေသည်။

‘အဲဒီလက်မှတ်တွေ ကိုယ့်ကိုပေး’

‘ရော...’

ယူလေ။ ဘာမှအသုံးမကျတော့တဲ့ စက္ကူစုတ်တွေပဲ။ မယူတော့ပါဘူး။ ပြန်ရုံပဲရှိတယ်။ အမလေး... နှမြောလိုက်တာနော်။ ရှိစုမဲ့စုလေးတွေ ကုန်ပါပြီ။ ဖြူစင်က တားသေးတာပဲ။ ရုက လောဘကြီးတာ။ ခံပေါ့။ လက်မှတ်တွေ သူ့လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ပြီး သူ့ကို ကျောခိုင်းထွက်ခွာဖို့ ပြင်သည်။

‘ငွေခရ... ရော... မင်းလက်မှတ်ဖိုး ပိုက်ဆံ’

‘ဟင်...’

‘ကိုယ်ဝယ်လိုက်တာ၊ မင်းကို စိတ်ညစ်အောင် စလိုက်ရလို့ ငါ အရမ်းပျော်တယ်၊ ဟာသရုပ်ရှင်တစ်ကား ကြည့်လိုက်ရလို့ပဲ။ မင်းအမေအတွက် ဆေးကုသစရိတ်၊ နောက်ဆို ပိုက်ဆံ နှာတာ ကြည့်ရှာနော်၊ သွားပြီ’

သူမလက်ထဲသို့ ပိုက်ဆံတစ်အုပ် ထည့်ပေးပြီး ကားကို ဆါခနဲမောင်းထွက်သွားသည်။

(၃)

‘ဟင်...’

ပိုက်ဆံအုပ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ထောင်တန်အုပ်။ အမလေး... တစ်သိန်းတောင်။ သူမအရင်းက သုံးသောင်းလောက်ပဲရှိတာပါ။ အခု သူ ပြန်ပေးသွားတာက တစ်သိန်း။ အမြတ်ကလည်း ကြမ်းလိုက်တာ။ ရုပ်ရှင်လက်မှတ်တွေ အကုန်ရောင်းရရင်တောင် အမြတ်က ဒီလောက်ကျန်မှာ မဟုတ်။ ရှုလက်ချောင်းလေးတွေက တစ်သိန်းအုပ်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေသည်။

‘ဘာသဘောလဲ၊ လူကို အထင်သေးပြီး ပိုက်ဆံမက်တဲ့ ကောင်မလေးဆိုပြီး အကြောက်ကြီးနဲ့ပေးသွားတာပဲ’

ပိုက်ဆံတွေကို မြင်လိုက်ရတော့ ရုတ်တရက်ဝမ်းသာသွားပေမယ့် သေသေချာချာပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း ရ

ရှက်သွားရသည်။ ရှု တကယ်ပဲ သိက္ခာမရှိ အရှက်ကင်းမဲ့လွန်းသွားရသည်ဟု တွေးမိသွားပြီ။ မျက်နှာပူလိုက်တာ။ သေချင်တာပဲ။ ဘာမဟုတ်တဲ့ပိုက်ဆံလေးနဲ့ ငမ်းငမ်းတက်နေတဲ့ ကောင်မလေးဆိုပြီး သူ အထင်သေးသွားပြီလား။ ဟွန်း... သူ အထင်သေးတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ။ နောက်ထပ်ပတ်သက်စရာ အကြောင်းမှမရှိတော့တာပဲ။ စိတ်ပျက်လိုက်တာ။ ရှု ဘာတွေလျှောက်လုပ်မိတာလဲလို့ စေ့စေ့လေးတွေးမိလေ ရှက်ရသည်။

‘ရ’

‘ဟင်... ဖြူစင်’

‘အမလေး... ရှု ဘယ်ရောက်နေတာလဲ’

‘ဖြူစင်ရော ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်’

‘ဒီလိုပဲ ပြေးလွှားနေရတာပဲ၊ ဘဝဆိုတာ ကြမ်းတမ်းတယ် ရှု၊ ရုန်းကန်နေကြရတာပဲ၊ ရှုရော ဘာတွေဖြစ်လဲ၊ လက်မှတ်တွေရော၊ ဖြူစင် စိတ်မကောင်းလိုက်တာ၊ ပွဲချိန်က လွန်သွားပြီ၊ ရှု အရင်းပြုတ်ပြီ’

‘မပြုတ်ပါဘူး’

‘ဟင်...’

‘ရလက်မှတ်တွေအားလုံးကို ဝယ်လိုက်တဲ့လူနဲ့တယ်’

‘ဘယ်သူလဲ’

‘ထားလိုက်ပါတော့’

ဩရသဆိုတဲ့လူနဲ့ တွေ့ခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေကို ပြန်မပြောချင်။ မေ့ပစ်လိုက်တာပဲ ကောင်းသည်။ တွေးမိတိုင်း ရှက်စရာကောင်းလွန်းနေသည်။ မေမေက အဲဒီအမှုအကျင့်တွေကို မကြိုက်ပါဘူး။ လိုချင်ရမ္မက်ကြီးတာမျိုး၊ လောဘကြီးချင်တာမျိုး မေမေက လုံးဝမနှစ်သက်ပေ။ ရုကိုလည်း စည်းကမ်းတကျကြီးပြင်းစေပြီး ရိုးသားစွာရှင်သန်စေလိုသည်။

‘ရ ပြန်တော့မယ်’

‘ရ’

‘ဟင်...’

‘နင်ဖြစ်ချင်တာတွေဟာ တစ်နေ့ကျရင် သူ့ဟာသူ ဖြစ်လာမှာပါဟာ၊ နင် လုံးဝစိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့’

‘အင်းပါ...’

မေမေက ဖြူစင်နှင့်ပေါင်းတာ မကြိုက်ပေ။ စရိုက်တွေ တဲ့။ ဖြူစင်ကတော့ ရအပေါ် စေတနာထားသည်။

‘ရအတွက် စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ဖြူစင်ရာ၊ သင်ခန်းစာပဲလေ၊ ရ ပြန်တော့မယ်’

‘ရ နင့်အရင်းတွေ ပြန်ရအောင် ဖြူစင် ပြန်လုပ်ပေးပါဦးနော်’

‘ရပါတယ်... ရ မဆုံးရှုံးပါဘူး၊ ပိုတောင်ရလိုက်ပါဦးနော်’

‘ရ’

‘ထားလိုက်တော့... သွားပြီနော်’

ဖြူစင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ရ အငှားကားကိုငှားလိုက်တော့ ဖြူစင် မှက်လုံးပျားလေးနှင့် ကြည့်နေသဖြင့် ရ လျှာလေးတစ်လစ် ထုတ်ပြလိုက်သည်။ ဖြူစင်ကတော့ ဘယ်လိုထင်မလဲ မသိဘူး။

‘ပိုက်ဆံတွေနုမြောပေမယ့်လည်း ဘတ်စ်ကားစီးပြီး မပြန်တတ်ဘူး။ ရုလက်ထဲ တစ်သိန်းအုပ်ရှိနေပေမယ့် စိတ်က တကယ်ပဲ

ဆန်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စုဆောင်းထားရမှာပဲလေ။ အိမ်ရှေ့ကတော့ မေမေက ဖျားနေသည်။

‘ဟင်... မေမေတစ်ကိုယ်လုံး ပူခြစ်တောက်နေတာပါဦးနော်၊ ဆေးခန်းသွားပြရအောင် မေမေ’

‘မပြပါဘူး၊ မေမေ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ အအေးပတ်လို့ ဆေးသောက်ထားပြီးပါပြီ’

ဒေါ်ငွေငွေသော် ပိုက်ဆံကို မြိုးခြံချွေတာလိုသည်။ သနား

ငွေခရရဲ့ ပြင်းပြတဲ့ဆန္ဒတွေကို သိနေ၍လည်း ပိုက်ဆံစုချင်နေ၏။ ဆေးခန်းမပြပါဘူး။ ဆေးသောက်ထားသည်။ အဖျားက သိပ်မကျချင်ဘူး။ သမီးငွေခရကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

‘ရ... နားတော့၊ သမီး အလုပ်အတွက် မေမေ ရှာထားတာရှိတယ်၊ အတော်ပဲကွယ်၊ မေမေ့ငယ်သူငယ်ချင်း ဝေဝေက သမီးအတွက် အလုပ်လာပြောတယ်’

- ‘ဘာအလုပ်လဲ မေမေ’
- ‘သူ့မြေးလေးကို စာသင်ပေးရမှာ’
- ‘ဘယ်နှနှစ်လဲ’
- ‘လေးနှစ်’

‘ဟာ... မေမေကလည်း ရုက ဆယ်တန်းတွေ ဘာတွေပဲ ပိုက်လုပ်ချင်တာ၊ ကလေးလေးတော့ မသင်ချင်ပါဘူး’

လေးနှစ်တဲ့။ ကလေးထိန်းရမှာ ရှု အကြောက်ဆုံးပဲ၊ စိတ်ဓာတ်တောင် ကျသွားရသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း လောလောဆယ်တော့ ရသမျှပိုက်ဆံရှာဖွေစုဆောင်းထားရမှာပဲလေ။ မလုပ်ချင်တာတွေ လုပ်ချင်တာတွေ စဉ်းစားနေလို့မှ မရတာပဲ။

‘ကလေးနာမည်က ကောင်းစစ်ဦးတဲ့၊ သူ့အဖေကနာမည်

က သွန်းစစ်ဦးတဲ့၊ ကလေးမှာ အမေမရှိတော့ဘူးလေ၊ သေသွားပြီ’

‘ဟင်...’

‘ကလေးက သနားစရာလေးပါ သမီးရယ်၊ ကလေးခွေးပြီးပြီးချင်းပဲ ဆုံးသွားရှာတယ်’

‘ဟုတ်လား’

‘မေမေ့သူငယ်ချင်း ဝေက အကူအညီတောင်းတာပါ၊ သူ့မြေးက ဆိုးတယ်၊ ဆရာမတွေ လက်လှန်ထားရတာတဲ့’

‘အမလေး... သေပါပြီ’

‘ငယ်သူငယ်ချင်းမို့ မေမေက လက်ခံလိုက်ရတယ်လေ၊ ငါ့ ပြင်းလို့မကောင်းဘူး၊ သူတို့က အရမ်းချမ်းသာကြတယ်၊ ချောက်ဆုံး ဝေက ရုကို ဆေးကျောင်းတက်ဖို့ ထောက်ပံ့ပေးမယ်တဲ့၊ ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ’

ကလေးထိန်းရမှာ လွယ်ပါ့မလား။ ရှု ပိုက်ဆံရှာရတာ ဆက်ခံမှန်းသိ၏။ ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ စိတ်ဓာတ်ကျနေတာပါ။ လွယ်ပါလား။ ဟူး... ကျောင်းဆက်တက်ခွင့်အတွက် ကလေးဆုံးတစ်ယောက်ကို ထိန်းကျောင်းစာသင်ပေးရမည်တဲ့။ ရှုအတွက် ဆံကြမ္မာက အဆင်ပြေပြေ ချောချောမွေ့မွေ့မရှိပါလားနော်။

ဘာမှမလွယ်ကူဘူး။ မေမေ့ကို သူငယ်ချင်းက ဆေးဖိုးပေးထားတယ်တဲ့။ နှမြောလို့တဲ့။ သမီးစုငွေအဖြစ် ထားလိုက်တဲ့။ မေမေက ခေါင်းအုံးအောက်မှ ပိုက်ဆံတစ်သိန်းအုပ်လေး ထုတ်ပေးသည်။ ဒီနေ့ ရုဝင်ငွေ နှစ်သိန်းရှိနေပြီ။ ငွေရက်တော့ ရှိသားပဲ။ ရတဲ့ငွေတွေကလည်း တကယ့်ကို အောင့်သက်သက်။ မေမေစိတ်ချမ်းသာအောင် ရှု လက်ခံပြီး သိမ်းထားလိုက်သည်။

‘ရှုက ဆေးကျောင်းတက်ချင်တာ မဟုတ်လား၊ ငွေစုနေတယ်လေ၊ စုထား... မေမေ့အတွက် အရေးမကြီးပါဘူး၊ ရလေးတက်ချင်တဲ့ ဆေးကျောင်းက နှစ်တွေအများကြီး ပိုက်ဆံလိုတယ်’

‘မေမေ ဆေးခန်းပြပါ၊ အခုတလော တရှောင်ရှောင်နဲ့လေ၊ ရှု စိတ်ပူတယ်၊ ရှုအတွက် မပူပါနဲ့နော်၊ ပိုက်ဆံမရှိလည်း ရှု မတက်ပါဘူး’

‘အခုတော့ ပိုက်ဆံက အဆင်ပြေပြီပဲ၊ သမီးရယ်၊ ဝေက ချမ်းသာတယ်၊ ရှုကို ဆရာဝန်ဖြစ်တဲ့အထိ ကျောင်းဆက်ထားပေးနိုင်ပါတယ်’

ရှု ကလေးထိန်းရမှာ စိတ်ညစ်သည်။ ငွေကြေးချမ်းသာကြတဲ့ ကလေးတွေက အရမ်းဆိုးတာပဲ။ မိဘတွေက အလိုလိုက်ထားတတ်ကြတာလေ။ ဒါပေမဲ့လည်း ရှုမှာ တခြားရွေးချယ်စရာ

ဖိုးလပြည့်စာပေ

မှ မရှိတာပဲ။ ရုပ်ရှင်လက်မှတ်တိုးရောင်းရတာနဲ့စာရင် အန္တရာယ်ဆင်းသေးသည်။

‘ရှု’

‘ရှင်...’

‘သမီးကလည်း ငယ်သေးတော့ ကလေးမထိန်းချင်တာ မေမေ နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့လည်း ရွေးချယ်စရာလမ်း မရှိဘူးလေ၊ ဝေတို့အိမ်မှာ ရှု သွားနေရမယ်’

‘ဘာပြောတယ် မေမေ’

‘မေမေ လက်ခံလိုက်တယ်၊ ဘဝရှေ့ရေးအတွက်ပဲကွယ်၊ မေမေကတော့ ဒီအိမ်လေးထဲမှာပဲ နေမယ်၊ ရှု လာတွေ့ပေါ့၊ ဝေတို့အိမ်မှာ နေထိုင်စားသောက်ပြီး ကျောင်းတက်တာ ရှုအတွက် ပြီးအဆင်ပြေလိမ့်မယ်၊ ဝေ စီစဉ်ပေးတာပါ၊ မေမေ လက်ခံလိုက်တယ် ရှုရယ်’

ဒေါ်ငွေငွေသော်လည်း သမီးဘဝရှေ့ရေးအတွက်ပဲ ကောင်းဆုံးလမ်းကို ရွေးချယ်ပေးခြင်းဖြစ်တာမို့ ဝမ်းနည်းကြကွဲရသည်။ မိမိ တာဝန်မယူနိုင်တာ စိတ်ထိခိုက်ရသည်။ မိမိမှာ ရောဂါက စုံနေပြီ။ ရှုမသိအောင် ဟန်ဆောင်နေရတာပါ။ ဝေက လိုက်ပြီးဆေးစစ်ပေးတော့ အဆုတ်ကင်ဆာတဲ့။ အဖျား

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ကလည်း ဓကျာဘူး။ ရင်ရော ကျောထဲကရော အောင့်နေသည်။ ရုက္ခကို အသိမပေးချင်ပါ။ နောက်ဆုံးအချိန်မှပဲ ရုက္ခသိချင် သိသွားပါ။ ငါ့အဖေ ကံကောင်းတာက မိမိငယ်သူငယ်ချင်း ဝေဝေခင် ရောက်လာပြီး အကူအညီပေးခြင်းပင်။ တစ်ချိန်က ဒေါ်ငွေငွေသော်ကပင် ထောက်ပံ့ပေးခဲ့ရသော ဝေဝေခင်က အိမ်ထောင်ကျပြီး ကြီးပွားချမ်းသာနေ၏။ မိမိဆီ စုံစမ်းမေးမြန်းပြီး ရောက်လာကာ အစစအရာရာ အကူအညီပေးသည်။

‘သော်... နင် ဘာမှမပူနဲ့၊ ဝေ ကူညီမယ်၊ နင့်သတင်းကို စုံစမ်းလိုက်ရတာဟယ်၊ နင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ၊ စိတ်မကောင်းဘူးဟာ’

‘ဒီလိုပဲ ဝေ၊ ဘဝဆိုတာ မြင့်ရာကနေ နိမ့်ပြီးတော့ နိမ့်ရာကနေ မြင့်တက်လာနိုင်တာပဲ၊ နင်ရောက်လာတာ အတော်ပါပဲ ဝေ၊ ငါ့သမီးလေးအတွက် အကူအညီပေးပါ၊ ငါကတော့ လူလောကကြီးထဲမှာ ကြာကြာမနေရတော့ဘူးထင်တယ်၊ ကြီးမားတဲ့ ရောဂါဝေဒနာတစ်ခုခု စွဲကပ်နေပြီထင်တယ်’

ဝေက သူ့ကားနှင့် အတင်းအကျပ်ခေါ်သွားပြီး ကျန်းမာရေးတွေ စစ်ဆေးလိုက်တော့ ဒေါ်ငွေငွေသော် ထင်သလိုပဲ အဆုတ်ကင်ဆာဖြစ်နေသည်။

‘ငါ့သမီးလေးကို စောင့်ရှောက်ပေးပါ၊ ငါ့သမီးလေးဖြစ်ချင်တဲ့ ဆရာဝန်မလေးတစ်ယောက်ဖြစ်အောင်ပဲ၊ လုပ်ပေးပါ ဝေ၊ ငါ့ရောဂါကို လျှို့ဝှက်ပေးထားပါဟာ၊ သမီးကို မသိစေချင်ဘူး၊ သမီးရဲ့ ကြိုတင်ပြီး ငါမသေမချင်း စိတ်သောကတွေရောက်နေရမှာ ငါမလိုလားလို့ပါ ဝေရယ်’

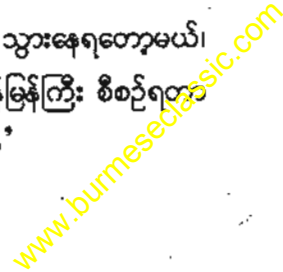
‘စိတ်ချပါ... နင့်သမီးကို ငါ ခေါ်သွားမယ်၊ ငါ့မြေးလေးတန်းကျောင်းသားလေးကိုလည်း စာသင်ပေးလို့ရတယ်လေ၊ မြေးက အရမ်းဆိုးတယ်၊ ဆရာမတွေတောင် လက်လှန်ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင့်သမီးလေးက ငါ့သမီးလေးလိုပဲ စိတ်ချပါ သော်ရယ်’

မထင်မှတ်ဘဲ ငယ်သူငယ်ချင်းရောက်လာပြီး ဒေါ်ငွေငွေသော်အား အကူအညီပေးတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရမည်။ သမီးအတွက် စိတ်အေးချမ်းချင်သည်။

‘မေမေ’

‘သမီး အနားယူတော့၊ မနက်ဖြန်ပဲ ဝေတို့အိမ် သွားနေရမယ်၊ ဝေ လာခေါ်မယ်လေ’

‘ဟင်... ဘာမြောတယ် မေမေ၊ ရှ သွားနေရတော့မယ်၊ မြန်လိုက်တာ... ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလောက်မြန်မြန်ကြီး စီစဉ်ရတာလဲ၊ ကျောင်းကလည်း ဖွင့်ဖို့ လိုသေးတယ်’

‘ကလေးကို စာသင်ပေးရမယ်လေ၊ စောစောစီးစီးပဲ သွားနေလိုက်တော့၊ ရှု အပြင်တွေထွက်ထွက်ပြီး ဘာလုပ်နေလဲ၊ မေမေ စိတ်မပူချင်တော့ဘူး’

မေမေ့ကို ရှု ပြုံးတူးပြဲတဲနှင့် ကြည့်မိသည်။ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ။ မနက်ဖြန်ပဲ ပြောင်းနေရတော့မည်တဲ့။ မေမေက ဒီမှာပဲနေခဲ့မှာတဲ့။ ရှု စိတ်မချပါဘူး။ မေမေ့မျက်နှာပေါ်မှာတော့ ကြည်လင်ဝင်းပစ္စာ ပြုံးနေ၏။ ရှုအတွက် စိတ်အေးသွားပုံပင်။ ဘယ်လိုတွေလဲ။ ရုတ်တရက်ကြီး မေမေ့အနားတိုးကပ်ပြီး ထိုင်သည်။

‘အဲဒီလောက်မြန်မြန်ကြီး မေမေ မလိုသေးပါဘူးထင် တယ်’

‘ရှု ပြောင်းတော့၊ ဒီမှာ မနေစေချင်တော့ဘူး၊ မေမေ စိတ်အေးအောင်ကွယ်၊ ဝေ့ကိုလည်း ဘာမှအားနာစရာမလိုဘူး၊ ဝေ့စိတ်သဘောထားလည်း ပြည့်ဝပါတယ်’

‘ရှုအတွက် အရမ်းစိမ်းလွန်းနေတယ်၊ မေမေလည်း အတူ တူခဏလောက်တော့ လာနေပေး’

‘မနေဘူး၊ ရှု သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်စမ်းပါ၊ တွေဝေငေးငိုင်း နေတာတွေ မကြိုက်ဘူးနော်၊ သွားနေ... မေမေ့ဆန္ဒပဲ’

မေမေက ဒါလုပ်ဆို ရှု ငြင်းဆန်ပိုင်ခွင့်မရှိ။ ရှုရှေ့ရေး အတွက် စိစဉ်ပေးတာဖြစ်သည်။ ရှု သွားနေရမှာပဲ။ မေမေက အတင်းအကျပ်ပို့မည်ဖြစ်၏။

ကံကြမ္မာတွေကလည်း အပြောင်းအလဲမြန်လိုက်တာ။ မေမေ နေမကောင်းဖြစ်နေတာကရော ထားခဲ့တဲ့။ အအေးမိတာ တဲ့။ မေမေ ကလေးမဟုတ်တော့ဘူးတဲ့။ ရှုကိုလည်း ဆရာဝန် မလေးအဖြစ် မေမေ မြင်ချင်တာတဲ့။ မေမေ့အနားကနေ ရှု ထွက် လာခဲ့သည်။

(၄)

ရုက ကိုယ့်အားပဲ ကိုယ်ကိုးချင်တာပါ။ သူများဆီမှာ သွားနေမှာ တစ်မျိုးပဲ။ ရုကို သနားနေတာလည်း မကြိုက်ပါဘူး။ မေမေ နေရောကောင်းရဲ့လား။ မျက်လုံးတွေက အားနည်းဖျော့ရော နေသလိုပဲ။ ရှ အိပ်လို့မပျော်နိုင်။ အရေးထဲ ဩရသဆိုတဲ့လူကို လည်း သတိရမိလာသည်။

‘ရှင်က ရုကိုသနားပြီး ပေးလိုက်တာလား၊ ရှင်အတွက် ဟာသဇာတ်လမ်းလား၊ ပိုက်ဆံတွေပေးလိုက်လို့ ကျေးဇူးတင်မယ် ထင်လား’

ရှ အော်ဟစ်ပစ်ချင်နေသည်။ မေမေကလည်း ရှအတွက် ပါ။ သိတာပေါ့။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲလေ။ ကံကြမ္မာက ရုကို ပညာသင်ထောက်ပံ့ကြေး ပေးမယ်ဆိုတော့လည်း ဘဝကို သတ္တိ ရှိရှိ ရင်ဆိုင်ရတော့မှာပေါ့။

‘မင်းကို စိတ်ညစ်အောင်လုပ်လိုက်ရတာ ငါ အရမ်းပျော် တာပဲ၊ ဟာသရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားကို ကြည့်နေရသလိုပဲ ငွေခရ’

သူ့အသံကိုကြားပြီး အိပ်ရာပေါ်ကနေ ဆတ်ခနဲထထိုင် မိသည်။ ဒေါသဖြစ်လိုက်တာ။ ရုကလည်း သူ့ကားပေါ်ကိုမှ တက်မိသွားတယ်။ လက်မှတ်ဖိုးကျသင့်ငွေထက် ပိုပေးသွားလို့ ငွေခရက ကျေးဇူးတွေတင်ပြီး ဝမ်းသာနေမယ်လို့ ထင်နေလား။ မရှိဆင်းရဲသားတွေကို မထီမဲ့မြင်ဖြုလုပ်တာပါ။ ရု ပြန်၍တုံ့ပြန် ချင်ပေမယ့် သူ့ဘယ်မှာနေမှန်းလဲ မသိဘူး။ သူ့ကားနံပါတ်ကို လည်း မမှတ်မိ။ ဒေါသတွေပဲ ထွက်နေသည်။

‘သမီး... သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ပါ။ လောကကြီးထဲမှာ တွေဝေငေးငိုင် လေးလံနေလို့ အလကားပဲ၊ ကံကြမ္မာအရပဲ ရ’

မေမေက လုံးဝလိုက်မှာမဟုတ်။ သတ္တိရှိပြီး မာကျော သည်။ ဘယ်လိုဘဝမှာပဲနေရနေရ မေမေက တစ်စက်လေး မညည်းညူခဲ့။ ရု စိတ်ဓာတ်တွေကျပြီး ဘဝလမ်းကြောင်း ကွေ ကောက်ပျောက်ဆုံးသွားမှာ မေမေ အကြောက်ဆုံးပင်။ ရု ရင်ဆိုင် ရမှာပဲ။ ပိုက်ဆံကို ရှာဖွေစုဆောင်းနေတော့လည်း ရု ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေက ဖြစ်လာနိုင်မှာမှ မဟုတ်တာ။ မနက်ကပဲ ကြည့်လေ။ တံကောင်းလို့ ရဲစခန်းမရောက်ရတာပါ။

ရဲ့ အိပ်ပျော်အောင် အိပ်သည်။

‘ရရေ... သမီး ဒီမှာ ဝေတို့ရောက်နေပြီ၊ ထတော့လေ’
‘ဟင်...’

မေမေအသံကြောင့် ရဲ့ မျက်ခွံလေးဖျတ်ခနဲပွင့်သွားပြီး ကြည့်လိုက်တော့ နေမြင့်နေပြီ။ ရဲ့ ညက အိပ်လို့မပျော်လို့ပါ။ အိပ်ရာကနေ လူးလဲထသည်။

‘ရဲ့ မျက်နှာသစ်၊ နည်းနည်းပါးပါးပြင်ဆင်ပြီး ထွက်လာခဲ့’

‘ညက ရဲ့ အိပ်မပျော်လို့ပါ’
‘အမြန်လုပ်’

မေမေကိုဖက်ပြီး ပါးပြင်ကိုနမ်းတော့ မေမေကိုယ်က ပူခြစ်နေဆဲပင်။ အဖျားရှိနေသေးတာပဲ။ မေမေက ပြုံးသည်။

‘ကိုယ်ပူကုန်သေးတာပါ မပူနဲ့၊ ဆေးပတ်မှ မလည်သေးတာပဲ’

‘မေမေ’

‘လုပ်... လုပ်... မေမေက စိတ်ကြောင့်ပါ၊ စိတ်ပူပြီး ကိုယ်ပူနေတာ၊ ရဲ့အတွက် စိတ်အေးရရင် မေမေ ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး’

ဒေါ်ငွေငွေသော် ပြောပြီး ရဲ့ အိပ်ခန်းလေးထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ သမီးကို ဝေတို့အိမ်ပို့ဖို့က မိမိတာဝန်ပဲ။ နောက်ဆံတင်းနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ မိမိအခြေအနေက မကောင်းတော့ဘူးမဟုတ်လား။ အိမ်ရှေ့ခန်း ပြန်ထွက်လာသည်။

‘သမီးက အမြဲတမ်း လုံ့လဝီရိယရှိပြီး တက်ကြွနေတတ်တာပါ ဝေရယ်၊ ညက အိပ်လို့မရဘူးလို့ ပြောနေတယ်၊ စိတ်ထုပ်ရှားနေတယ် ထင်တယ်’

‘ဖြစ်တတ်ပါတယ် သော်၊ စိတ်ချပါ... ဝေလေ သော် သမီးလေးကို ဝေသမီးလေးလို စောင့်ရှောက်ပေးမှာပါ၊ ဆရာဝန်မလေးလည်း ထူးထူးချွန်ချွန်ဖြစ်စေရမယ်၊ သော်လည်း ဆေးကုပါဦး၊ ပေတေမနေပါနဲ့၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဝေတို့အိမ်ပဲ လိုက်ခဲ့ပါ၊ အတူတူနေလည်း ရတာပဲ’

‘မလိုက်တော့ပါဘူး ဝေ၊ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းပဲ ချောဂါဝေဒနာကို ရင်ဆိုင်ချင်တယ်၊ သမီးလေး ကြိုတင်စိတ်ဓာတ်ကတွေ့ ရောက်ရမှာကို မလိုလားဘူး၊ သော်အတွက် စိတ်ချပါ၊ မင်း ထောက်ပံ့ထားလို့ ဆေးကုသလို့လည်း ရနေတာပဲ’

‘အင်းလေ... မင်းသဘောပဲ သော်၊ စိတ်ချမ်းသာမယ် ဆင်သလို နေပါ’

‘အင်း...’

ငွေငွေသော့အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး ဝေ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်လေ။ ငယ်က ဝေကိုတောင် ထောက်ပံ့ပေးခဲ့ရသူပါ။ ငွေကြေးပြည့်စုံခဲ့၏။ ယောက်ျားရက်ဆိုးတာ သော့ခင်ပွန်းက ရုပ်ရည်ချောမောပြီး စီးပွားလည်း အရှာကောင်းပေမယ့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ဆုံးသွားတာမို့ သော် ဒုက္ခအခက်အခဲတွေ ရောက်ရတာပါ။ ဝေ ကူညီမယ်။ မြေးလေးကောင်းကိုလည်း စောင့်ရှောက်မယ့်သူ လိုအပ်နေသည်။

‘အဲဒါ ကိုယ့်သမီးလေးပဲ ဝေ’

‘ဟုတ်လား’

သော့သမီးလေးက ချောလိုက်တာ။ မြင်ရသူ ငေးမောသွားအောင်ကို ချောတာပဲ။ ငယ်ငယ်နုနုဖတ်ဖတ် အိအိစက်စက်လေး။ ပညာကလည်း ကြီးစားတယ်။ လိမ္မာလိုက်တာ။ ဒေါ်ဝေဝေခင် မြင်လိုက်ကတည်းက ချစ်ခင်နှစ်သက်သွားသည်။

‘သမီးလေးနာမည်က ငွေခရုတဲ့ ဝေ၊ ရုလို့ပဲ ခေါ်ပါ။ ဆရာဝန်မလေး အရမ်းဖြစ်ချင်တာပါ။ မင်းလက်ထဲ အပ်ပါတယ်။ ရှု ဒါက မေမေသူငယ်ချင်း ဝေတဲ့၊ သမီးအမေပဲ၊ မာမိဝေလို့ ခေါ်ရမယ်။ သူက သမီးဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကို ဖြည့်စွမ်းပေးလိမ့်မယ်’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

‘သမီးလေးရက အရမ်းချောလိုက်တာကွယ်၊ မာမိဝေတောင် မြင်မြင်ချင်းပဲ ချစ်တယ်၊ ဘာမှအားမနာနဲ့နော်၊ မေမေနဲ့ ထပ်တူ သဘောထားပါ။ မာမိဝေကို ငယ်ငယ်က သော်တို့က ထူညီထောက်ပံ့ခဲ့တာလေ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘အခု သော့သမီးလေးကို စောင့်ရှောက်ခွင့်ရတာ မာမိဝေအရမ်းဝမ်းသာတယ်၊ ရု လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာနေပါ။ တစ်ခုတော့ ခိုတယ်လေ၊ ဒါကလည်း မာမိဝေ တောင်းဆိုတာပါ။ မာမိဝေ မြေးလေးကောင်းကို စာသင်ပေးပါ။ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးပါကွယ်’

မာမိဝေက အရမ်းစိတ်သဘောထားကောင်းလိုက်တာ။ ချစ်ရည်ကလည်း နူးညံ့သန့်ပြန့်နေတာပဲ။ စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ အေးချမ်းသွားသည်။ ဒါပေမဲ့ မေမေကို မထားခဲ့ချင်။ ရု စိတ်ပူသည်။ မေမေက အမြဲတမ်း သော့က ဒုက္ခတွေကို တစ်ယောက်တည်းခံစားတတ်သူ။ ရုအား မျှဝေမပေးတတ်။ မေမေက ရယ်မောနေသည်။

‘ရု လိုက်သွားတော့၊ မေမေအတွက် စိတ်မပူနဲ့၊ သူများဆီမှာ တစ်ယောက်ပဲနေတာ ကောင်းတယ်၊ အလိုက်ကမ်းဆိုး’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

သိရမယ်လေ၊ ရုပ်နေ၊ စာကြိုးစားပါ။ မေမေ့ဆီ သိပ်မလာနဲ့ နော်'

'မေမေကလည်း'

'မေမေက စည်းစနစ်ရှိတာကို ကြိုက်တာနော် ရှ၊ အလကားနေရင်း မေမေ့ဆီလာပြီး အချိန်မဖြုန်းနဲ့၊ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ကျေပါ'

ဒေါ်ငွေငွေသော် သိပ်ပြီးဟန်မဆောင်နိုင်တော့။ ကျောထဲ မှ စူးနင့်အောင့်နေသည်။ မောလည်း မောလာ၏။ ရုကို ခေါ်သွား ပါတော့။ ဝေ့ကို မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကပ်ပြလိုက်သည်။

'ရု လိုက်ခဲ့ပါတော့ကွယ်၊ မာမိဝေ့မှာလည်း မြေးလေး ထားခဲ့ရတာ စိတ်မချဘူး၊ ဆိုးတယ်၊ ကျောင်းကတောင် လက်လန် တယ်၊ ကူညီပါဦး'

ရုမှာလည်း သယ်စရာက များများစားစား မရှိ။ အိတ် တစ်လုံးပဲ ရှိသည်။ မေမေက လိုက်သွားတော့တဲ့။ နောက်ဆံ မတင်းနဲ့တဲ့။ ကြိုးစားတဲ့။ လိမ်လိမ်မာမာနေ။ အမေက သတ္တိ ရှိတာ ကြိုက်တယ်တဲ့။ မေမေ့လေသံကတော့ မာထန်နေသည်။ ရု ဆေးကျောင်းတက်ဖို့ ပိုက်ဆံရှာဖွေစုဆောင်းနေတာက မလွယ် ပါဘူး။ ရု လိုက်သွားမယ်။ သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်မယ်။ မေမေ့

ချက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေပြည့်မနေ။ နှုတ်ခမ်းတွေက ပြီးနေ၏။ မေမေ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေပုံပင်။ မေမေက အလကား နေရင်း မျက်ရည်ကျနေတာမျိုး မကြိုက်။ ရုငယ်ငယ်က တစ်ခုခု ညီချင်လို့ ဝိုယိုတောင်းလျှင် မပေးဘဲ ထပ်ရိုက်ပစ်သည်။

'သမီးရု ကံကောင်းတာပါ၊ မေမေ့တို့ အခက်အခဲဖြစ်

အချိန်မှာလေ မေမေ့ကိုချစ်ရင် ရု စာပဲကြိုးစားပါ'

'ဟုတ်ကဲ့'

'ဝေ့မြေးလေးကိုလည်း ကိုယ့်တူအရင်းလေးလို သဘော

ထားပြီး ထိန်းကျောင်းပေးပါ'

'စိတ်ချပါ မေမေ၊ ရု ကြိုးစားပါ့မယ်၊ မေမေ နေကောင်း

အောင်နေနော်၊ ဆေးလည်း ကုပါ၊ ပိုက်ဆံတွေတော့ မေမေ ချထားပါ'

သူမ စုဆောင်းထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို မေမေမြင်တော့

နှုတ်လုံးပြူးသွားသည်။

'ရု ပိုက်ဆံတွေများလိုက်တာ၊ သမီး ဘယ်ကနေရလာ

တာလဲ'

'ရု စုဆောင်းထားတာတွေပါ၊ မေမေ မသိအောင်

အလုပ်တွေရှာဖွေလုပ်ပြီး စုထားတာတွေပါ'

ဒေါ်ငွေငွေသော်ကတော့ သမီးရဲ့ မဟုတ်တာမလုပ်ဘူးဆိုတာ သိထားပေမယ့် ငွေတွေအများကြီး ရှိဆီမှာရှိနေတာတော့ မနှစ်သက်နိုင်ပေ။ ဒီကောင်မလေး မဟုတ်တာတွေလုပ်မှာ အစိုးရိမ်ဆုံးပဲ။ ဝေလက်ထဲ အပ်လိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်။ သမီးကို စောင့်ရှောက်မှာပါ။ ဒေါ်ငွေငွေသော် သူငယ်ချင်းတွေကိုတော့ ယုံကြည်သည်။

‘မေမေ့ကို ကန်တော့လိုက်နော် ရှ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘မေမေ့ အမြဲတမ်းတွေ့နေနိုင်တာပဲ၊ သမီး ပျော်မှာပါ’

မေမေကတော့ ပြတ်သည်။ ရှကို နည်းနည်းလေးမှ ကြေကွဲဟန်မပြ။ သတ္တိရှိစေချင်တာပါ။ ရှ မေမေ့ကို ကန်တော့တော့ မေမေက သမီးတာဝန်ကို သမီး ကျေဖို့ကြိုးစားပါတဲ့။ မေမေက တွေ့ဝေငေးငိုင်ပြီး အရုံးတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတာမျိုး မကြိုက်ဘူးတဲ့။ ရှလည်း မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေဝေတက်မလာအောင် ထိန်းချုပ်ပြီး မေမေ့ကို ကျောခိုင်းပစ်လိုက်သည်။

‘သော် သွားပြီနော်၊ သမီးအတွက် စိတ်ချ၊ ကိုယ် တာဝန်ယူမှာပါ။ ဝေလည်း မကြာခဏရောက်လာမယ်’

‘အေး... သော် စိတ်မပူပါဘူး၊ နေ့တတ်အောင် နေရမှာပဲ။ ဘဝပေးကံကြမ္မာပဲလေ၊ သတ္တိရှိတာ ကြိုက်တယ်’

မေမေ့အခြေအနေက မကြာခင် လူ့လောကကြီးထဲကနေ ချွတ်သွားရတော့မယ် သမီး။ ညည်း သတ္တိရှိနေမှ ဖြစ်မယ်။ လောကဓံကို တစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်ရမှာလေ။ သမီးအား သူ့အနားကနေ မြန်မြန်ကြီးသွားစေတာကတော့ ရက်စက်ရာကျတယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေ့ရောဂါဝေဒနာတွေ ခံစားနေရတာ ရှကို ခြင်စေချင်ဘူး။ ရှ စိတ်ဓာတ်ကျသွားမှာ စိုးရိမ်သည်။ အနည်းနည်း ဒေါ်ငွေငွေသော်က လူ့လောကကြီးထဲမှာ သုံးလလောက်တော့ အသက်ရှင်နေနိုင်သေးသည်။ ဝေက ဆေးကုသစရိတ် လုံလုံအောက်လောက် ထောက်ပံ့ထားသည်။

‘ရှ သွားတော့မယ် မေမေ၊ စိတ်ချပါ၊ ရှ ကြိုးစားမှာပါ’

‘မေမေ့ကို စိတ်မပျက်စေရပါဘူးနော်’

‘မေမေ့အတွက် မပူနဲ့၊ နောက်ပြန်မကြည့်နဲ့နော်၊ ရှ သမီးအရမ်းဆန္ဒပြင်းပြတဲ့အရာကို အရယူပါ’

‘စိတ်ချပါ မေမေ၊ ရှ ကြိုးစားမှာပါ’

မေမေ့အနားကနေ ရှ ထွက်လာတော့ ငိုချင်သည်။ ချွတ်ရည်တွေ ဘယ်ကနေရောက်လာတာလဲ။ ငယ်ငယ်လေး

ကတည်းက ရုကို သတ္တိရှိအောင် မေမေက လေ့ကျင့်ပေးထားတာပါ။ ကိုယ်ခံပညာသင်တန်းတွေလည်း ရုကို တက်စေခဲ့သည်။ စိတ်ဓာတ်လည်း ကြံ့ခိုင်စေရန် မေမေ သွန်သင်ဆုံးမခဲ့၏။ ဆင်းရဲတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ချမ်းသာတာပဲဖြစ်ဖြစ် နေတတ်အောင်နေစေခဲ့၏။ ရု မျက်ရည်ကျလျှင် မေမေက ထပ်ရိုက်သည်။

‘ရု ဝမ်းနည်းလို့လား၊ မေမေနဲ့ တွေ့လို့ရတာပဲ၊ မာမီဝေ ပြောချင်တာက ရု စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်စေချင်တယ်’

‘ရု ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး မာမီဝေ၊ ငိုတာ မျက်ရည်ကျတာ မေမေက မကြိုက်ဘူး၊ ဖြစ်ချင်တာကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့တောင်းဆိုတာမျိုးပဲ ကြိုက်နှစ်သက်ခဲ့တယ်၊ ဖေဖေဆုံးတာတောင် မေမေက ဝမ်းနည်းကြေကွဲမပြဘူး၊ ရု အားငယ်မှာစိုးလို့တဲ့လေ’

‘သော့သတ္တိပဲ သမီးအတွက် ပိုပြီးစိတ်ပူနေတာပါ’

‘တစ်မျိုးပဲ၊ အခု ရု အရမ်းငိုချင်နေတယ်၊ အလိုလို ဝမ်းနည်းလာတာပါ၊ မေမေ့ကို စိတ်မချသလိုပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်မြန်မြန်ကြီး သမီးကို ပို့ပစ်ရတာလဲ၊ မေမေ နေရာကောင်းရဲ့လား မသိဘူး’

‘နောက်နေ့ သွားကြည့်လေ၊ မာမီဝေကလည်း ရုကို သမီးလေးလို ချစ်တယ်၊ စောင့်ရှောက်ချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မာမီဝေ

‘ခွဲကြိုတင်ပြောထားချင်တာက သားနဲ့မြေးအပေါ် ရုလေး နည်းနည်းသည်းခံပေးစေချင်တာပါပဲလေ’

‘ရပါတယ် မာမီဝေ၊ ရုဘဝအတွက် ထောက်ပံ့ပေးတာ ဆိုလည်း ကျေးဇူးတွေဆပ်လို့ မကုန်နိုင်ပါဘူး’

‘ရုလေးက လိမ္မာသားပဲ၊ အင်းလေ... သော့သမီးပဲ’

ဒေါ်ဝေဝေခင်နှင့် ဒေါ်ငွေငွေသော်တို့ သဘောတူညီ သားတာက သမီးငွေခရုအား သားနှင့်လက်ထပ်ပေးဖို့အထိ ချီင်ပင်ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

(၅)

ပိုက်ဆံတော့ ချမ်းသာကြတာပဲ။ ခြံကြီးထဲမှာ တိုက်ကြီး နှင့်နေနိုင်သည်။ မေမေ လိုက်လာလို့ရတာပဲ ဘာဖြစ်လို့ မလိုက် လာရတာလဲ။ မေမေက အားနာလို့လား။ သူမစိတ်တွေ ထင်နေ သည်။

‘ရ လာထိုင်လေ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ဒီမှာနေတာ အန်တီဝေနဲ့ သားသွန်းစစ်ရယ်၊ မြေးလေး ကောင်းရယ်ပဲ၊ အလုပ်သမားက သုံးယောက်ရှိတယ်၊ ရှိ ဘာမှ ဝန်လေးစရာမလိုဘူး’

ကောင်းလိုက်တဲ့ တိုက်ကြီး။ ရှက မေမေကိုလည်း ဒီလိုတိုက်ကြီးမှာ နေစေချင်တာပါ။ အရင်က မေမေတို့ထောက်ပံ့

ရတာတဲ့။ ကံကောင်းတာပဲ။ ရှလည်း ကံကောင်းချင်သည်။ ဘယ်ခမ်းနားတဲ့ ဧည့်ခန်းမှာ ဆိုဖာဆက်တီတွေက အိစက်နေသည်။

‘မြေးလေးရေ... လာပါဦးကွယ်’

‘ဝိုး...’

‘ဘုတ်...’

‘အမေ’

အပြောရောင်ဘောလုံးတစ်လုံးက လေထဲလွင့်တက်လာ

ရုကို လာမှန်သည်။

‘ဟဲ့... မြေးလေးကောင်း၊ အန်တီရုကို ဒီလိုမလုပ်ရ

ဘူးလေ’

‘ဖမ်းလေ... အသုံးမကျလိုက်တာ’

‘ကောင်း’

‘ဧည့်သည်လား’

‘မြေးလေး... ထိုင်ပါဦးကွယ်၊ သူကလေ မြေးလေးကို

ထောင်ပေးမယ့် ဆရာမပဲ၊ ဒေါ်ငွေခရတဲ့’

‘ဆရာမ’

‘အင်းလေ’

‘ကောင်း စာမသင်ချင်ပါဘူးဆိုမှ ဘာဖြစ်လို့ ဆရာမ

ခေါ်လာရတာလဲ၊ ပြန်မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်၊ ထုတ်ပစ်လိုက်လို့ ပြောနေတယ်လေ'

'မြေးလေးရယ်... အန်တီကို ဒီလိုမဆက်ဆံရဘူးလေ ဒီမှာပဲ နေမှာ'

'ဟင့်အင်း... မသင်ဘူး၊ ခုချက်ချင်းမောင်းထုတ်ပစ် လိုက်ပါ၊ သွား... ထွက်သွား၊ ဘာဆရာမလဲ၊ မသင်ချင်ဘူး ကောင်း ကျောင်းမတက်ဘူး၊ စာလည်း မသင်ဘူး'

'အိ... အိ...'

'အိ... အိ...'

ကောင်းဆိုတဲ့ကောင်လေး အသံပြုကြီးနှင့် အော်ဟစ်ငိုယို နေ၍ မာမီဝေက ပွေချီပြီး သူ့အိပ်ခန်းဆီ ခေါ်သွားသည်။ သေချင် လိုက်တာ။ နားထဲမှာ အူသွားတာပဲ။ ရုက ဒီကောင်လေးအား ထိန်းရမည်။ စာသင်ပေးရမည်တဲ့။

ထွက်ပြေးချင်တယ်။ ဆိုးလိုက်တာ။ အငိုကလည်း သန့် ပါ။

အာပြုလေး။

ရု ပြန်လာလို့မဖြစ်ဘူး။ မေမေက အရှုံးနှင့် ပြန်လာတာ ကို လက်မခံပေ။ ကြံ့ကြံ့ခံဖို့ မှာလိုက်သည်။

'သမီးရယ်... တွေ့တဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ မြေးလေးက ခိတဆိုးလေ၊ အဖေကလည်း အရောတဝင်မနေဘူး၊ အဘွားက အလိုလိုက်ထားမိတယ်၊ တကယ်တော့ သနားစရာကလေးပါ'

'ဟုတ်လား'

ဒီလောက်အထိ ဆိုးသွမ်းသောင်းကျန်းနေတဲ့ ကလေးကို သနားစရာတဲ့။ သူ့အဘွားကတော့ ပြောမှာပဲလေ။ ကလေးကို သိပ်ပြီး မာမီ ပြန်ထွက်လာသည်။

ရုကို တောင်းပန်သည်။

'တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်၊ ရုလေး စိတ်ဓာတ်မကျဘဲ ဓာမီဝေကို ကူညီပါဦး'

'ဟုတ်ကဲ့... ရု ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မာမီဝေ စိတ်မပူ ဝါနဲ့နော်၊ မာမီဝေက ရုဘဝရဲ့ ကယ်တင်ရှင်ပဲလေ'

'အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ရုလေးကို ကူညီ နောင်ရှောက်ရမယ့် ဝတ္တရားတွေ ရှိပါတယ်၊ မာမီဝေဘဝက အရမ်းအထီးကျန်တာ၊ ရု တွေ့မှာပါ၊ သမီးလေးတစ်ယောက် ရလိုက်သလိုပဲ၊ ရု ရှိနေတော့ အားရှိတယ်'

သားက မိန်းမတွေကို မုန်းတီးနေတယ်။ မြေးလေး ကောင်းကိုတောင် သူ့သားပါလို့ အသိအမှတ်မပြုဘူး။ ဒေါ်ဝေဝေ

ခင် သဘောတူပြီး လက်ထပ်ပေးတဲ့ မိန်းမက သားအပေါ် ဖောက်
ပြန်ခဲ့သည်။ မြေးလေးကောင်းရဲ့ အမေပဲ။ မိန်းမ သေပြီလို့
လူတွေကိုပြောနေပေမယ့် တကယ်တော့ နိုင်ငံခြားမှာ နောက်
အိမ်ထောင်နှင့် နေထိုင်ခဲ့၏။ မြေးလေးက စားစာခံပါ။ ဒေါ်ဝေဝေ
ခင် မတွေးချင်။ လိမ္မာယဉ်ကျေးပြီး အရည်အချင်းရှိတဲ့ သားက
ဘဝပျက်မတတ် ခံစားနေရတာ မိမိကြောင့်ပဲ။ မြေးလေးကိုလည်း
မိမိ သနားတယ်။ အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ ကလေး။ ရုကို ပြော
ပြမိသည်။

‘မာမီဝေအကြောင်းတွေက မကောင်းပါဘူး ရုရယ်၊
ငွေကြေးချမ်းသာပေမယ့် စိတ်သောကတွေရောက်ရတာက နေ့စဉ်
ပါပဲ၊ သားအတွက် မြေးအတွက်လေ’

သားသွန်းစစ် ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ မိန်းကလေးကို မိမိက
သဘောမတူခဲ့။ အဆင့်အတန်းခွဲခြားကာ ချမ်းသာသည့်မိန်းကလေး
နှင့် လက်ထပ်စေခဲ့သည်။ သားအိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေ
သည်မှာ မိမိအမှားတွေပဲ။ သားဘဝကို တည်ငြိမ်စေချင်တယ်။
ရုလေးက ချစ်စရာလေး။ ပညာလည်း တတ်သည်။ ဒါပေမဲ့
မြေးဒဏ် ခံနိုင်ပါ့မလား။ ရုက ငယ်သေးသည်။

‘မြေးအတွက် ကလေးထိန်းနှစ်ယောက်တောင် ရှိပါတယ်’

ရုရယ်၊ စာသင်ပေးပါ။ မူကြိုမှာအပ်တာ လက်မခံတော့ဘူး၊ မာမီ
ဝေ ဘာဆက်လုပ်ရတော့မလဲ၊ ခေါင်းခဲနေတယ်’

‘ရု တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားပါ့မယ် မာမီဝေ၊
ကောင်းကိုတော့ အရမ်းအလိုလိုက်လို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်နော်’

‘ရု ပုံစံသွင်းပေးပါ၊ မာမီဝေ တစ်ပတ်လောက် ရိပ်သာ
သွားနေမယ်၊ ရုပဲ ပုံစံသွင်းပါ’

ဒေါ်ဝေဝေခင် ရိပ်သာမှာသွားနေမယ်ဆိုပြီး သူငယ်ချင်း
သော်အနားမှာ သွားနေရမည်။ ဆေးကုသပေးရမည်။ သော်လည်း
ဧရာဂါဝေဒနာတွေကို အလူးအလိမ့်ခံစားနေရရှာသည်။

‘ရုလေးလည်း ကျောင်းမှမတက်ရသေးတာပဲ၊ မြေးလေး
တို့ ပုံစံသွင်းပေးပါ၊ မာမီဝေ ရှောင်နေမှဖြစ်မယ်၊ မြေးလေးကို
သနားလွန်းလို့ အလိုလိုက်မိမှာပဲ’

ရုလည်း ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဒါပေမဲ့လည်း ရုမှာ
အဖွဲ့စရာလမ်း မရှိပေ။ လက်မှတ်မှောင်ခိုတိုးရောင်းနေတာထက်
စာရင်တော့ ဒီအလုပ်က ဘဝတိုးတက်သွားနိုင်သည်။ မာမီဝေ
တို့လည်း သနားသည်။

‘ရု အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပါ့မယ် မာမီဝေ’
ကောင်းစစ်ဦး မင်းလောက်တော့ အပျော့ပဲ။ ငွေခရ

အကြောင်း မင်း ကောင်းကောင်းသိစေရမယ်။ ဒီကောင်လေး အကျင့်စရိုက်က ချောမော့အလိုလိုက်နေလို့ မဖြစ်ဘူး။ တဖြည်းဖြည်း အကျင့်စရိုက်တွေ ပိုဆိုးလာနိုင်နေ၏။ သူ့အဖေကရော မိန်းမတွေကို မုန်းတီးနေတာတဲ့။ ဘယ်လိုအဖေလဲ။ သားကိုတောင် အသိအမှတ်မပြုချင်တာတဲ့။

အခုခေတ်ကြီးထဲမှာ DNA စစ်ဆေးလေ။ ရုစိတ်ထဲမှာ လေးလေးလံလံကြီးတော့ ဖြစ်နေသည်။

‘မသွယ်ရေ’

‘ရှင်... မေမေကြီး’

‘ရလေးအခန်းကို လိုက်ပို့ပေးလိုက်’

‘ဟုတ်ကဲ့... လာပါ မမလေး’

‘ရှ... လိုက်သွား၊ လိုအပ်တာ ပြောလေ၊ ဘာမှအားမနာ နဲ့နော်၊ မာမိဝေအတွက် သမီးလေးတစ်ယောက် ကောက်ရလိုက် တာပဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

အိမ်ဖော်မလေး သွယ်က ရုနေရမည့်အခန်းကို လိုက်ပြ သည်။ အခန်းကြီးက ကောင်းလိုက်တာ။ မေမေ့ကို ခေါ်ပြချင် သည်။ ရလေ ဒီလို ဇိမ်ကျကျနေချင်တာ ကြာပြီပဲ။ အိပ်မက်ပမာ

ပဲလေ။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာပဲ ဖျာခင်းပြီး ငွမ်းကပ်ပါးပါးဟောင်း ဟောင်းနွမ်းနွမ်းလေး ခင်းအိပ်ရတဲ့ဘဝနှင့် တခြားစီပဲ။ တစ်ခန်း သုံး တောက်ပသစ်လွင်ပြီး အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေပဲ ဖြစ်နေသည်။

‘မမလေး... ဘာလိုအပ်သေးလဲဟင်’

‘ရပါပြီ... အားလုံးပြည့်စုံပါတယ်’

‘စားချင်တာရှိရင်လည်း ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်ရုံပဲ၊ ကျွန်မ တို့ စားဖိုဆောင်ဖုန်းနံပါတ် ရှိပါတယ်၊ ဒီမှာလေ’

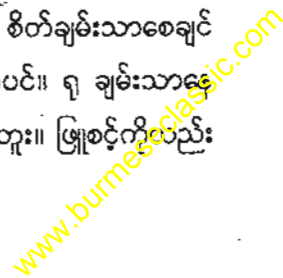
‘ဪ... အင်း... ရပြီ’

‘မသွယ်တို့ကလေ အစ်ကိုကြီးကိုလည်း အရမ်းသနား တယ်’

‘ဟင်...’

‘မသွယ် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ နေတာလေ၊ အစ်ကိုကြီးသွန်းစစ် အရမ်းတော်တာပဲ၊ ရတဲ့မိန်းမ ထ ဆိုးတယ်၊ နောက်မီးလင်းတယ်၊ မုန်းလိုက်တာ’

ရုကတော့ သူများအိမ်တွင်းရေးတွေကို စိတ်မဝင်စားပါ သူး။ ရု ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်တယ်။ မေမေ့ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင် တာ။ သူ့မ သတိရနေတာက ကိုသြရသကိုပင်။ ရု ချမ်းသာနေ ပြီး လက်မှတ်မှောင်ခိုရောင်းစရာ မလိုတော့ဘူး။ ဖြူစင်မှုကိုလည်း

သတိရတယ်။ နင့်အတွက် အရင်းအနှီးတွေ ထုတ်ပေးချင်ပါတယ် ဖြူစင်ရယ်။ ငါက ဖိမ်သာကျတာ။ ပိုက်ဆံတော့ မရှိသေးဘူးဟာ။ နင့်ဘဝကိုလည်း လွတ်မြောက်စေချင်ပါတယ်။ အိမ်ဖော်မလေး မသွယ် ပြန်ဆင်းသွားသည်။

‘ရ ဘဝကို သတ္တိရှိရှိရင်ဆိုင်တာပဲ မေမေ ကြိုက်တယ်၊ နောက်ပြန်လှည့်မကြည့်နဲ့၊ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ကျေပါ’

မေမေစကားတွေကို ပြန်ကြားယောင်လာသည်။ ရ နောက်ပြန်ဆုတ်လို့တော့ မရဘူး။ ကလေးလေးကိုတောင် မနိုင်ဘူးလား။ သူမ စိတ်အိုက်လာတာနှင့် ရေချိုးဖို့ ပြင်လိုက်၏။ ရေချိုးခန်းထဲဝင်တော့ ကောင်းလိုက်တဲ့ ရေချိုးခန်းကြီး။ အခုအလင်ပဲ။

‘မာမီဝေက ရုကို သမီးတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး ပြင်ဆင်ပေးထားသည်။’

ခေါင်းလျှော်ရည်ဘူးရော၊ မျက်နှာသစ်ဆေးတွေရော အနံ့ပါပဲလေ။ အိပ်မက်မက်နေတာလားဟင်။ အား... ရု သူမလက်မောင်းလေးကို ပြန်ဆိတ်ကြည့်ရသည်။ နာလိုက်တာ။ တကယ်ဖြစ်နေတာပဲ။ မေမေသိရင် အရမ်းစိတ်ချမ်းသာမှာပါ။ ရုကို သူ့ဋ္ဌေးသမီးလေးတွေလို ထားချင်တာတဲ့။ သမီးနဲ့ လိုက်ဖက်

ဇယ်တဲ့။ မေမေကိုတော့ ပြရမယ်။ ရု စိတ်မချ။ မေမေ နေမှကောင်းရဲ့လားလို့ စိတ်က ထင့်နေသည်။

‘အမလေး... ဖိမ်ရှိလိုက်တာ၊ မေမေရေ... ရုလေ အရမ်းကိုကောင်းစားနေပြီ၊ သိလား’

သူမ ရေချိုးပြီး အခန်းထဲပြန်ရောက်လာတော့ ဖုန်းသံ ဖြည်လာသည်။

‘ရုလေး... ရေချိုးပြီး အပိတ်အစားလဲရင် ဝီရိထဲမှာ အသစ်တွေရှိတယ်၊ ဝတ်ခဲ့နော်၊ ရုမေမေနဲ့ သွားဝယ်ထားတာ၊ ရုရဲ့ ဆိုဒ်အတိုင်းပဲ’

‘ရူင်...’

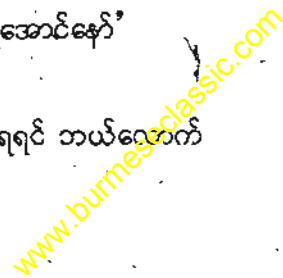
‘မာမီဝေ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတာလေ၊ သဘောကျရဲ့ ထား ရုလေး’

‘ဟုတ်ကဲ့... ကြိုက်ပါတယ်၊ ရု အိပ်မက်မက်နေလား ဘောင် ထင်တာပါ’

‘တကယ်ပဲ ရုလေးက မာမီဝေသမီးပဲ၊ အဝတ်အစားလဲပြီးရင် အောက်ထပ်ဆင်းလာနဲ့၊ ညစာစားရအောင်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဟိုမျှောက်လောင်းလေးသာ မထိန်းရရင် ဘယ်လောက်

များ မိမိကျလိုက်မလဲ။ ကောင်စုတ်လေး လူကိုမောင်းထုတ်နေ
လိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ ရှုလည်း ကောင်လေးဘဝကို သနားပါသည်။
အဖေနဲ့ အမေက တခြားစီ။ အတွားဆိုတာ အလိုလိုက်မှာပဲ။
မြေးကို စည်းကမ်းပေးဖို့ မလွယ်ပေ။ မာမီဝေကိုလည်း သနား
သည်။

မေမေလိုပဲ စောင့်ရှောက်ရမည်ဖြစ်၏။ ရှု အဝတ်အစား
ဇီရိုကို ဖွင့်လိုက်တော့ အပြည့်ပဲ။ များလိုက်တာ။ မာမီဝေက
တော့ လိုလေသေးမရှိအောင် ဝယ်ထားသည်။ မာမီဝေ စိတ်
ကျေနပ်စေရန် အဝတ်အစားအသစ်တွေဝတ်ပြီး ဆင်းလာခဲ့၏။
ရှုကိုတွေ့လိုက်တော့ အန်တီဝေ အံ့အားသင့်သွားသည်။

“အရမ်းလှလိုက်တာ ရှုလေးရယ်၊ အဝတ်အစားတွေက
ကွက်တိပဲ၊ မာမီဝေတောင် လူမှားသွားရတယ်၊ အရမ်းချောတယ်”

ရှုလေးက ချစ်စရာကောင်းသည်။ ဒေါ်ဝေဝေခင် စေ့စေ့
ကြည့်နေမိ၏။ မိမိလည်း အသက်ကြီးပါပြီ။ သော့လိုဖြစ်သွားရင်
သားနှင့် မြေးအတွက် တည်ငြိမ်အေးချမ်းတဲ့ မိသားစုဘဝလေး
တစ်ခု တည်ထောင်ပေးထားချင်သည်။ ရှုလေးဆိုရင်ရော စိတ်
ထဲမှာ ကျေနပ်သွားသည်။

“ရှုလေး ညစာစားရအောင်ကွယ်”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“ဟုတ်ကဲ့”

ရှုလေးလက်ကိုဆွဲပြီး ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာရတာ
ဒေါ်ဝေဝေခင် အင်အားတစ်ခုဖြစ်နေသည်။ မိမိချွေးမ
တောင်းပဲ။

ဒီတစ်ခါတော့ သား နှစ်သက်မှ စီစဉ်မယ်။ တမင်
နန်းအောင် ခေါ်ထားခဲ့တာပါ။ ညစာစားရင်း ရှုလေးကို
ပေးရသည်။

“ရှုလေး”

“ရှင်...”

“ကြိုးစားနော်၊ မာမီဝေမိသားစုကို လက်ခံနိုင်အောင်
စားပေးပါ၊ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး ပြန်မသွားစေချင်ဘူး၊ ရှုလေးရဲ့
အိတ်ဆုံးမျှော်မှန်းချက်တွေက ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ပဲ
ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ရှု လက်ခံပါတယ်၊ မာမီဝေနဲ့ အားလုံး
အခမ်းပျံ့မယ်၊ ရှုမျှော်မှန်းထားတဲ့ ယန်းတိုင်ကိုတော့ ရောက်တဲ့
အထိနော်”

“ရှုလေးရယ်”

ဟင်းတွေကလည်း စုံနေတာပဲ။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

မေမေ့ကို သတိရတယ်။ ကျွေးချင်လိုက်တာ။

မာမီဝေက မေမေ့ကို ပိုက်ဆံလုံလုံလောက်လောက် ပေးထားမှာပါ။

အကောင်းဆုံးအစားအစာတွေက ရှု လည်ချောင်းဝမှာ တစ်ဆို့နေသည်။

(၆)

‘သော်... နင့်ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါဦးဟယ်၊ ကြည့်

... သွေးအားတွေနည်းနေတယ်’

‘ငါ့ကျောက်ကပ်လည်း မကောင်းတော့ဘူး’

‘နင်...’

‘ငါ့သမီးလေးကိုပဲ စောင့်ရှောက်ပါ’

‘စိတ်ချ... ငါ့သမီးလေးလိုပါပဲ၊ တကယ်အားကိုးတယ်၊

...လည်း ချစ်တယ်၊ ဝေ့မှာ သမီးမှမရှိတာပဲ’

‘ဝေ့သားက ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ၊ သမီးလေးအတွက်

...လေ... ဝေ့ရှိနေတာပဲ၊ ကိုယ်က မစောင့်ရှောက်နိုင်တော့

...’

‘ကိုယ် သော်နဲ့တစ်ပတ်နေမယ်၊ ရိပ်သာဝင်မယ်လို့ ပြော

...ယ်၊ မြေးက ဝေ့မရှိမှ အချိုးပြောင်းမှာ’

‘ကောင်းပါတယ်... ငါတစ်ယောက်တည်းနေလည်း အားရှိပါတယ် ဝေရယ်’

သမီးကိုမှ မစောင့်ရှောက်နိုင်တော့တာပဲ။ နေပါစေ ဝေက သမီးနေရတဲ့အခန်းအား CCTV ရိုက်ထားတာကို ပြသည်

‘ငါ့သမီးလေး ဒီလောက်အထိတောင် နေရသလား ဝေရယ်၊ ငါ သေပျော်ပါပြီ။ စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာ’

‘နင် စိတ်ချအောင်လေ’

‘ကလေး... ကလေးဒဏ်ရော ရှ ခံနိုင်ပါ့မလား’

‘လေးနှစ်သားလေးပါ။ ကိုင်ပေါက်လိုက်ရင်တော့ ရတယ်’

‘ဝေရယ်’

‘နင့်ကို စိတ်မချတာ’

‘ရတယ်... ငါစိတ်ဓာတ်မာတယ်၊ ငါ့ဝေဒနာတွေ နောက်ဆုံးအချိန်မှပဲ သိစေရမယ်’

ဒေါ်ဝေဝေခင် ဘာမှမပြောချင်တော့။ သော့သဘောမှာ လူ့လောကကြီးထဲမှာ နေခွင့်မရှိတော့တဲ့ လူသားသော်က စိတ်ဓာတ်တော့ မာတယ်။

ဆုံးဖြတ်ချက် တိကျမှန်ကန်တယ်။

အပြုံးမပျက်။ သူငယ်ချင်းအား နောက်ဆုံးအချိန်အထိ သက်သောင့်သက်သာနှင့် လူ့လောကကြီးထဲကနေ ထွက်ခွာသွား စေလိုသည်။

‘ငါ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဝေ၊ သမီးအတွက် စိတ်အေးရ သို့ လူ့လောကကြီးထဲကနေ အေးအေးဆေးဆေးပဲ ထွက်သွားမှာ ပါ။ ကံကောင်းတာက နင်ရောက်လာတာပဲလေ’

ဒေါ်ငွေငွေသော် စိတ်ချမ်းသာနေသည်။ သမီးရှုကိုတော့ ဆောင့်ရှောက်မှာပါ။ ကျေးဇူးသိတတ်တဲ့ ဝေပါ။ ဝေဒနာက ပို၍ ဆိုးဝါးလာနေသည်။

‘ဆေးကုနိုင်လို့ပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်၊ ဘာတယ်၊ လူ့လောကကြီးထဲကနေ အမြန်ဆုံးထွက်ခွာသွားချင် တယ်’

ဝေက ပြုစုနေသည်။

‘နင် မသေပါနဲ့ဦး သော်၊ ငါ အခုမှ သူငယ်ချင်းကို နှိပ်စွေရပြီး အားတက်ခဲ့တာ’

ဒေါ်ဝေဝေခင် ငွေကြေးချမ်းသာပေမယ့် စိတ်သောက ဆွဲက ရင်ဝမှာ ပူလောင်နေသည်။ တစ်ဦးတည်းသောသားဘဝ နဲ့ မိမိ ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့တာပါ။ မိမိဂုဏ်ပကာသနတွေ မဂုဏ်မော

၍ သားအိမ်ထောင်ရေး မတည်မငြိမ်ဘဲနှင့် သားလည်း စိတ်ဝေဒနာတွေ ဖိစီးခံစားရ၏။ မတွေးချင်ပါဘူး။ လူ့လောကထဲမှာ အသက်ရှင်ဖို့ပင် ခက်ခဲသည်။

‘ဘယ်ရမလဲဟဲ့... လောကပါလနတ်မင်းကြီးတွေ သတ်မှတ်ချက်ပဲလေ၊ ဟား... ဟား... ဟား...’

သော် ရယ်မောနေသည်။ မင်းမှာ သတ္တိတွေရှိတယ်၊ အားကျလိုက်တာ။ ကိုယ်တောင် တစ်ခါတလေ စိတ်ဓာတ်ကျတယ်။

သေပစ်ချင်တယ်။

သော့ကိုပဲ ပြုစုယုယပေးနေရသည်။

ရုကတော့ အန်တီဝေအိမ်မှာ သူဌေးသမီးလေးတစ်ယောက်လို နေထိုင်ရပေမယ့် တစ်မျိုးကြီးပဲ။ မေမေ့ကို သတိမထားမိသည်။ မေမေ့အိမ်မှာလောက် စိတ်က လွတ်လပ်မနေပေ။ ကလေးလေး အသံတိတ်နေ၏။ မာမီဝေက တမင်ထားခဲ့တာပါ။ ရိပ်သာတဲ။

ရု စိတ်တော့ လေးလံနေသည်။

‘မမလေးရ... ကောင်း အရမ်းသောင်းကျန်းနေတယ်၊ သူ့အဘွားကို ခေါ်ပေးတဲ့’

‘ဟုတ်လား... ကောင်းပြီလေ၊ ရု လာခဲ့မယ်’

ရု ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဒီကောင်လေးကို ထိန်းဖို့ မလွယ်ဘူး။ သူ့အဖေရော ရု မတွေ့ပေ။ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ မာမီဝေက တာဝန်ပေးထားတာပဲဟာ။ ကြည့်ရတော့မှာပဲ။ မာမီဝေက ဆေးဇူးတွေက အရမ်းကြီးမားတာပဲ မဟုတ်လား။ ကောင်းလေးနို့နေတဲ့ အခန်းထဲ ရု ရောက်လာသည်။

‘အီး... အီး... မလာနဲ့၊ မင်း မင်းမလာနဲ့၊ မင်းမျက်နှာတို့ မကြည့်ချင်ဘူး၊ ထွက်သွား၊ ဘယ်မှာလဲ ငါ့အဘွား၊ အခု ခေါ်ပေးစမ်း’

ကောင်းက အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ဆိုးသွမ်းသည့် အသံပြုကြီးနှင့် ဆူပူသောင်းကျန်းနေ၏။ ရု သေချင်တယ်။ စိတ်နှစ်လိုက်တာနော်။ နောက်ဆုံးတော့ ရု မျက်လုံးပြူးပြီး ကောင်းက ကျယ်သော အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ဖြစ်သည်။

‘အား...’

ကောင်း ငြိမ်သွားသည်။ ရု မျက်နှာထားကို တင်းလိုက်

ကောင်း အငိုတိတ်သွားသည်။

‘ကောင်းစစ်ဦး’

‘ဘာလဲ’

‘နင့်အသက် ဘယ်နှနှစ်လဲ’

‘လေးနှစ်’

‘ငါ့အသက်က ဆယ့်ရှစ်နှစ်၊ နင့်ထက် အများကြီး

အသက်ကြီးတယ်’

‘မကြီးဘူး’

‘ဘာပြောတယ်’

‘ဒီမှာ ငါအကြီးဆုံးပဲ’

‘ကောင်း အကြီးဆုံးလို့ ပြင်ပြောစမ်း’

‘မပြောဘူး၊ ဒါ နင့်အိမ်လား’

‘မသွယ်... တုတ်ပေးစမ်း’

‘မမလေး’

‘ပေးစမ်းပါ၊ အသားကို နာနာလေးရိုက်ပစ်မလို့’

‘တုတ်ယူပေးတဲ့လူ အလုပ်ထုတ်ပစ်မယ်၊ ဘွားဘွားကို
မောင်းထုတ်ခိုင်းမယ်၊ နင် ငါ့ကို မရိုက်နဲ့နော်’

‘ရိုက်မှာပဲ’

ရုကတော့ ကောင်းကို ရိုက်ပစ်ချင်တာ လက်ကယား
လာသည်။ ဆိုးလိုက်တာ ကလေးနှင့်မလိုက်။ မိဘတွေရဲ့

ရက်စက်မှုတွေကြောင့် ကလေးအတွင်းစိတ်မှာ မကျေနပ်ချက်တွေ
တိန်းအောင်းနေနိုင်သည်။ ချောလျှင် ပိုဆိုးမည်ဟုပဲ ရှု တွေးမိနေ
၏။

မသွယ်က တုတ်ယူမပေးရဲ။ ရုကိုယ်တိုင်ရှာပြီးတော့
ပေတံမာမာတစ်ချောင်း ယူလာသည်။

‘ဖျန်း...’

‘အား...’

ရုက ကြမ်းပြင်ကို ရိုက်ပစ်လိုက်တာပါ။ ကောင်း
မျက်လုံးပြူးပြူးလေးနှင့် ပြန်ကြည့်သည်။

‘နင့်တင်ပါးကို ရိုက်မှာနော်၊ ဘာမှတ်နေလဲ၊ ငါက နင့်
အဘွားလို အလိုမလိုက်ဘူး ကောင်း’

‘အီး... အီး...’

‘တိတ်’

‘အီး...’

‘တိတ်လေ’

‘အီး... အီး... ဘွားဘွားရေ၊ ဒီမှာ ကောင်းကို နှိပ်စက်
နေတယ်၊ ဘွားဘွား လာပါတော့’

ရု ရိုက်တော့ မရိုက်။ တော်တော်အကြောမှာတာပဲ။

အဘွားက အလွန်အကျွံအလိုလိုက်ထား၍ ဖြစ်မည်။ ရုငယ်ငယ် တုန်းက ငိုယိုပြီးတောင်းဆိုလျှင် မေမေက မပေးပေ။ ထပ်ရိုက် သည်။ ငိုပြီးတောင်း၍ရတာ ကလေးသိရင် ငိုမှာပဲ။ ဂျီကျမှာ ပဲတဲ့။

ရုတောင် ထွက်ပြေးချင်တယ်။ နားကလည်း ငြီးလာ၏။ အာပြလေး ဘယ်လိုပဲခြောက်ခြောက် ငိုနေသည်။ ရုလည်း မောပန်းသွားပြီး ကောင်းအနားမှာလှဲအိပ်ရင်း အိပ်ပျော်သွား၏။

ဒီကောင်လေး ငိုစမ်း။ ကြိုက်သလောက် ငို။ အိပ်မော ကျနေသည်။

‘ဟေ့... မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ထံစမ်း၊ နောက်အသစ် ရောက်လာတဲ့ ကလေးထိန်းလား’

သူမ နားထဲသို့ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် တိုးဝင်လာ တဲ့ အသံကြောင့် ရု လန့်နိုးသွားသည်။ မျက်လုံးတွေကို ပွတ်သပ် ရင်း ဗတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်လိုက်တော့ ကလေးက သူမဘေးနား မှာ လှဲအိပ်နေ၏။

အသံက ဘယ်ကလာတာလဲ။ သူမ လူးလဲ ထလိုက် သည်။

‘ဟင်...’

‘မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့သားက ကြမ်းပြင်မှာ အိပ်ပျော်နေတာလဲ၊ မင်း ငပျင်းမလေးပဲ၊ ကလေးထိန်းဖို့ ခေါ် ထားတာ မဟုတ်လားကွ’

‘ရှင်...’

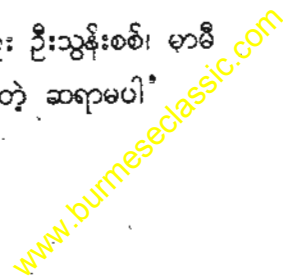
‘ဘာရှင်လဲ’

မာမိဝေ၏သား သွန်းစစ်ဦးပဲ။ အသက်က သုံးဆယ် လောက်ရှိမည်။ လူပုံက ချောချောခန့်ခန့်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ကြည့်ရတာ အရက်တွေ အလွန်အကျွံသောက်ထားသည်။ ရု ခတ်တတ်ရပ် လိုက်၏။ ကလေးကို ပွေ့ချိုပြီး အိပ်ရာပေါ်တင်ပေး လိုက်သည်။

‘မင်း ကလေးကို ဘယ်လိုထိန်းနေတာလဲ ကောင်မလေး၊ အသုံးမကျလိုက်တာ၊ ကလေးကလည်း အရမ်းငိုနေသလိုပဲ၊ ချက်ရည်စီးကြောင်းတွေနဲ့၊ ရှိုက်နေသေးတယ်၊ မင်းကရော ကလေးမထိန်းဘဲ အိပ်နေတယ်၊ မာမိရော... ဒီကောင်မလေးကို အလုပ်ထုတ်ပစ်ခိုင်းရမယ်’

‘ကျွန်မ ကလေးထိန်းမဟုတ်ပါဘူး ဦးသွန်းစစ်၊ မာမိ ဝေက သူ့မြေးကို စာသင်ပေးဖို့ ခေါ်ထားတဲ့ ဆရာမပါ’

‘ဘာကွ... မင်းကလား’

‘ကျွန်မကို အထင်မသေးပါနဲ့၊ ဆယ်တန်းမှာ လေးဘာသာဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်ထားတာပါ’

‘ဒါဆို ကလေးကို စာသင်ရင်းနဲ့ အိပ်နေတာလား’

‘ဟို... ဟိုလေ’

ရှာ ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်းပင် မသိတော့။ အရက်မူးနေတော့လည်း ကြောက်သည်။ လူပုံက ချောလျက်သားနှင့် မျက်ဝန်းတွေက နီတောက်နေသည်။ မာမိဝေသားက စင်္ကာပူသွားနေတာတဲ့၊ ကုမ္ပဏီအကြီးကြီးကို ဦးဆောင်လုပ်နေသည်ဟုလည်း သိထားသည်။ ရုကလည်း ရှပဲ။ ကလေးကို ပညာပေးချင်လို့ တမင်အင်္ဂါခံထားတာ။ ကလေးရော ရှာရော အိပ်ပျော်သွား၏။ ရှာအပြစ်ပဲ။ သူ့အကြည့်တွေက အထင်မသေးနေသည်။

‘မင်းလိုကောင်မလေးမျိုးကို ဘယ်သူက ဆရာမခန့်ထားရတာလဲ၊ ဆယ်တန်းဂုဏ်ထူးဘယ်လောက်ပဲရရ မင်းက ကလေးသာသာပဲ’

မာမိဝေက ရှာကိုခေါ်ထားတာ ဒီလူ မသိသေးဘူးထင်တယ်။ ရှာ ဘယ်လိုပြောပြရမလဲ။ မာမိဝေကလည်း မရှိဘူး။ ရိပ်သာတဲ့။ အထင်မသေး အမြင်မသေးတဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေကြောင့် ရှာ စိတ်တိုသွားသည်။

‘လူကို ဘာဖြစ်လို့ အထင်မသေးရတာလဲ ဦးသွန်းစစ်ဦး’
‘မင်းက ငါ့နာမည်ကိုတောင် သိနေတာပဲ’

‘ကျွန်မနာမည် ငွေခရပါ။ မာမိဝေသူငယ်ချင်း ဒေါ်ငွေငွေသော်ရဲ့ သမီးပါ။ မာမိဝေက သူ့မြေးလေးကို ထိန်းကျောင်းရင်း ပညာသင်ပေးဖို့ ခေါ်ထားတာပါ’

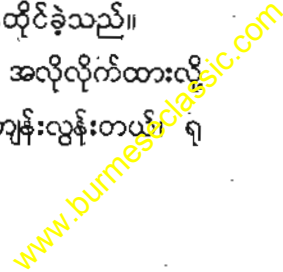
‘မင်းက ငွေခရလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဪ...’

ငွေခရကို သူသိသည်။ မာမိဝေကတော့ သူငယ်ချင်း ဒေါ်ငွေငွေသော်ရဲ့ သမီးလေးပဲ။ မာမိဝေက ကျေးဇူးရှိလို့ စောင့်ရှောက်မှာတဲ့။ သွန်းစစ်ကတော့ မိန်းကလေးတွေကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ မေ့တောင်နေတယ်။ မာမိဝေက သွန်းစစ် မိသားစုနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်တာ နှစ်ချီနေပြီ။ သူရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ အတိတ်ကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေဆဲပင်။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဖောက်ပြန်မှုက အရှက်ရစေခဲ့၏။ သိက္ခာကင်းမဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မိန်းကလေးတွေနှင့် အကင်းရှင်းဆုံးနေထိုင်ခဲ့သည်။

‘ရှာ မှားသွားပါတယ်၊ ကလေးက အလိုလိုက်ထားလို့ နည်းနည်းဆိုးနေတယ်လေ၊ အရမ်းသောင်းကျန်းလွန်းတယ်၊ ရှာ’

ငယ်ငယ်တုန်းက ငိုပြီးတောင်းဆိုရင် မေမေ မပေးဘူး၊ ပြဿနာ ရှာတာ လက်မခံဘူး၊ ပြတ်သားတယ်’

သွန်းစစ် ဆက်မပြောလိုတော့ပေ။ သားက မာမီ အလို လိုက်ထားလွန်း၍ ဆိုးချင်သည်။ သူကလည်း သားအမေကြောင့် သူ့ကိုပါ သူ့သွေးဆိုတာ လက်ခံရမှာ စိတ်က မသန့်။ ဥပေက္ခာ ထားသည်။

‘ဒီမှာ’

သူ ထွက်သွားမယ်လုပ်တော့ ရှု လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ဒီလောက်ပညာတတ်ပြီး လုပ်ငန်းကြီးလုပ်နေတဲ့သူက စဉ်းစား ဆင်ခြင်တဲ့ ကင်းမဲ့လွန်းနေ၏။ ကိုယ့်သားကို လက်မခံချင်ဘူး တဲ့။ ဥပေက္ခာပြုထားတော့ ကလေးက ကြားထဲမှာ မေတ္တာငတ် ပြီး ဆိုးသွမ်းသောင်းကျန်းချင်သည်။

‘ကောင်းစစ်ကို နွေးနွေးထွေးထွေးနဲ့ ဖခင်မေတ္တာ အပြည့် အဝပေးသင့်တယ်’

‘ဘာကွ’

‘ဦးသွန်းစစ် မှားနေပြီထင်တယ်၊ ကလေးက ကြားညပ် နေပြီထင်တယ်’

‘မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ သားကို စာသင်ပေးပါ၊ လိမ္မာ

အညံ့ကျေးအောင် ထိန်းကျောင်းပါ။ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စတွေ ဝင် အနှက်ပါနဲ့’

သူ ထွက်သွားသည်။ ဦးသွန်းစစ်ရဲ့သားကို ကိုယ့်သွေး အဟုတ်ဘူးဆိုရင် DNA စစ်လေဟု ပြောပစ်လိုက်ချင်ပေမယ့် ဓာမီဝေအပေါ် အမြင်စောင်းသွားမှာစိုး၍ မပြောဖြစ်ခဲ့။ ဘယ်လို ထုလဲ။ ကောင်လေးကိုတော့ ရှု သနားသည်။ ဦးသွန်းစစ်က ခုခနဲလှည့်ကာ ထွက်သွား၏။ တကယ့်ကို အေးစက်တဲ့လူကြီး။ ဒေါသတောင် ဖြစ်သွားသည်။

(၇)

‘ကောင်းစစ်ဦး’

ကောင်းစစ်က ဂျစ်ကန်ကန် ပေကပ်ကပ်မျက်နှာပေးနှင့် ကြည့်သည်။ ရှလည်း မျက်နှာကို တင်းထားလိုက်၏။ ကောင်းစစ်က သနားစရာလေးပါလေ။ လေးနှစ်ကျော်လာပြီဖြစ်၍ အတန်းကျောင်းတက်ရတော့မည်။ ကောင်းစစ် ငိုတာကို ရှ အလိုမလိုက်၍ နည်းနည်းလေး အပိုးကျိုးနေသည်။

‘ဘွားဘွားရေ’

‘မသိဘူး’

‘နင်သိတာ ဘာရှိလဲ’

‘ဘာ...’

ရှ ရယ်ချင်သွားသည်။ ကလေးတဲ့။ စကားပြောလိုက်ရင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ။ မျက်နှာထားကို တင်းထားလိုက်၏။ ကောင်းစစ်ရဲ့ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

‘အား... နာတယ်’

‘ဘာနာတာလဲ၊ ပြန်ပြောစမ်း... မမလို့ပြော၊ နင်လို့ပြောရဘူး၊ မင်းက ငယ်သေးတယ်၊ ရိုင်းရင် မိဘတွေလည်း ဖော်သိက္ခာ ကျတယ်၊ မင်းကိုလည်း လူတွေက ရွံလိမ့်မယ်’

‘ရွံတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ’

‘မကြိုက်တာလေ၊ ရွံတွေ ဗွက်တွေကို မင်းကိုင်ရလား’

‘ဟင့်အင်း’

‘အဲဒီလိုပဲ မင်းအနားတောင် လူတွေက မကပ်ချင်တော့ မုန်းလို့’

‘ဘွားဘွားချစ်ရင် ပြီးပြီ’

‘မင်းအဘွား အသက်ကြီးနေပြီ၊ မင်းဒဏ်မခံနိုင်တော့

အခုတောင် ငါ့လက်ထဲ အပ်ခဲ့ပြီလေ’

ကောင်းစစ်က အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် အသိဉာဏ်ဖွံ့ဖြိုးနားလည်သိတတ်လွန်းတဲ့ ကလေးပါ။ မိဘတွေကြောင့် သူ့ချင်တာ လုပ်လို့မရတော့မှန်း သိစေလိုသည်။

‘အခုချိန်ကစပြီး မင်း လုပ်ချင်သလို လုပ်လို့မရတော့

ခေါ်လေ မမလို့၊ နင်ဆိုရင် အသေပဲ’

‘မေမေလို့ပဲ ခေါ်မယ်’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

‘ဘာပြောတယ်’
‘မိန်းမတွေကို မေမေလို့ပဲ ခေါ်မယ်၊ မမမှ မလိုတာ
ကောင်းလိုချင်တာ မေမေ’

အမလေး... တော်တော်စကားတတ်တဲ့ ကောင်လေးပဲ
မေမေ လိုတာတဲ့။ ကောင်း သိတတ်တဲ့အရွယ်ရောက်မှ ကောင်း
အမေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုသွားတာပါ။ သနားသွားရသည့်
ဒါပေမဲ့လည်း မေမေလို့တော့ ခေါ်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ ကောင်းဆို
လေး။ ရှ ရယ်ချင်နေ၏။ မင်းအဖေတော့ ကြောက်ပါတယ်
ရှကို ကြည့်တာ ဝါးစားပစ်တော့မတတ်ပဲ။ ကောင်းပခုံးထဲ
နာသထက်နာအောင် ဆုပ်ကိုင်ပစ်သည်။

‘ခေါ်စမ်း မမလို့၊ ဘာမေမေလဲ၊ ငါက မင်းအဖေ
မဟုတ်ဘူး၊ မခေါ်နဲ့၊ မမပဲ ခေါ်ရမယ်၊ ခေါ်စမ်း မမလို့’

ကောင်းစစ်က ပေကတ်ကတ် ဂျစ်ကန်ကန်လုပ်နေသည်
မခေါ်ပေ။ ရှ ဆုပ်ကိုင်ထားသဖြင့် နာကျင်နေဟန်ပင်။ ခေါ်
ကြောမာတဲ့ ကောင်လေး။ မျက်လုံးအကြည့်တွေက မာမာထန်
ထန်။ ရှလက်တွေကို ဆွဲဖယ်ပစ်သည်။

‘မမလို့ခေါ်လေ’
‘မေမေ’

‘ဟဲ့ ကောင်လေး၊ ဘာဖြစ်လို့ အသံကုန်အော်ပစ်ရတာ
ဒုက္ခပါပဲ၊ တိတ်စမ်း...’

‘မေမေ... မေမေလို့ပဲ ခေါ်မယ်၊ မေမေ’
ကိုညွှန်းစစ်ဦး ကြားသွားမှာ အထိတ်တလန့်နှင့် ကောင်း
ဝါးစပ်ကို လိုက်ပိတ်ရသည်။ အကြောက်တော့ မသေးဘူး။
လို့အပ်တာ မေမေဟု ပြောနေ၏။ ရှ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

‘ကောင်းစစ်ဦး’
‘ဘာလဲ’
‘ဗျာလို့ ထူးလေ’

‘ဘွားဘွားရေ... ဘွားဘွားကို ခေါ်ပေးပါ၊ ဘွားဘွား’
‘မင်းအဖေ ပြန်ရောက်နေပြီ’

ကောင်းစစ်ဦး မျက်ဝန်းလေးတွေက အေးစက်နေသည်။
ဟာပုံမရ။ ဖခင်ရှိနေတာ သူ့အတွက်တော့ မထူးဆန်းသလို
အိပ်ရာပေါ် လှဲအိပ်၏။ ရှတာဝန်က စာသင်ပေးရဦးမယ်။
လေးကတော့ သနားစရာပါ။

မင်း ပြန်ထဆိုတော့ ပြန်ထသည်။
‘ဒီမှာ စာအုပ်၊ မမတာဝန်က မင်းကို စာသင်ရမယ်’
‘မသင်ချင်ဘူး’

‘မရဘူး’

‘ကောင်း ကျောင်းမတက်ချင်ဘူး၊ ကျောင်းမှာ အားလုံး ဖေဖေတွေ မေမေ လာကြိုတာ၊ ကောင်း ငိုချင်တယ်၊ ဘွားဘွားတစ်ယောက်ပဲ ကောင်းကိုချစ်တာ’

‘အခု မမလည်း ကောင်းကိုချစ်တယ်လေ’

‘ဟင်...’

ကောင်းစစ်က မျက်လုံးလေးပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်ဖြင့် ရှုကို ကြည့်သည်။

‘မမချစ်တာကို မလိုချင်ပါဘူး၊ ဖေဖေချစ်တာကို လိုချင်တာ’

‘မင်း လိမ္မာပြလေ’

ရှင်ဟာ တော်တော်ဆိုးတဲ့လူပဲ ဦးသွန်းစစ်ဦး။ ကိုယ့် သားအပေါ်မှာတောင် ရက်စက်တယ်။ ကလေးမှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိလို့လဲ။ ရှု အော်ပစ်ချင်သည်။ ကောင်းကို မဆူရက်တော့ပေ။ အလိုလိုက်လိုလည်း မဖြစ်ဘူး။ ကောင်းက မူကြိုတစ်နှစ်တစ် ပြီးသား။

ဘာစာမှ မတတ်ပေ။

‘မင်း မူကြိုတက်ဖူးတာပဲ၊ ဝလုံးရေးတတ်လား’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

‘မရေးဘူး၊ ကောင်းက မူကြိုမှာ တစ်ချိန်လုံးငိုပစ်တယ်’

‘အဲဒီအမှုအကျင့်တွေက လုံးဝမကောင်းတဲ့ အမှုအကျင့် တွာပဲကွ’

ကောင်းစစ်ဦးကို စာသင်ပေးဖို့ပင် စိတ်မောစရာပါပဲ။ စိတ်အော်ရာတွေ ရှိနေသည်။ ဦးသွန်းစစ်ဦးလို လူကြီးတစ်ယောက် သာမက လောကကြီးကို မကျေနပ်ချက်တွေနဲ့ ပေတေနေခဲ့တာပဲ။

‘အခု ချောသည်။’

‘မင်း လိမ္မာအောင်နေရင် ဖေဖေကလည်း ချစ်မှာပဲ၊ မင်းက အရမ်းပဲဆိုးသွမ်းသောင်းကျန်းနေတာပဲကိုး၊ မမကတော့ သောင်းကျန်းတာ လက်မခံဘူးနော်’

လေးကြောင်းမျဉ်းစာအုပ်မှာ ကောင်းစစ်လက်လေးကို ခိုင်ပြီး ရေးစေသည်။ လိမ္မာဖို့အကြောင်းနှင့် စာကိုကြိုးစားဖို့ သည်း တတွတ်တွတ်သင်နေရ၏။ ကောင်းစစ်က ပေကတ်ကတ် ပြီး၊ ရုက နည်းနည်းလေးနာကျင်အောင်လုပ်ထားတော့ ပြိုင်နေ သည်။ စာသင်ပြီး ရေချိုးပေး ထမင်းကျွေးပြီး အိပ်စေ၏။ အတွား မှု မေးနေပေမယ့် ရှုရဲ့ တင်းမာမှုကြောင့် ကောင်းစစ် မသောင်း သွန်းရဲပေ။ ရှုစိတ်တွေ နည်းနည်းတော့ မောပန်းနေသည်။

‘ကောင်းလေးက သနားစရာတော့ကောင်းပါတယ် မမ’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

လေးရယ်၊ မိဘတွေရဲ့ ပြဿနာကြောင့်ပါ။ အဘွားပဲ ကပ်နေတာ၊ အစ်ကိုကြီးက နည်းနည်းမှအကပ်မခံဘူး’

‘ကောင်းကို အလိုလိုက်ရင် ပိုဆိုးသွားမယ်ထင်တာမျှ ချစ်တာက ချစ်တာပဲ’

‘မမလေး စောင့်ရှောက်ပေးပါ။ ကောင်း လိုအပ်တာမေမေပါ’

ကောင်းက မေမေဟုပဲ ခေါ်မည်ဆို၍ သူမ ရယ်ခဲ့သည်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝပေမယ့်လည်း စိတ်ဒဏ်ရာတွေရနေတာလေးပါ။ ကိုသွန်းစစ်ဦးရောပဲ။ မာမီဝေကတော့ မြေးရလက် အပ်သွားသည်။

‘မမလေးရ ရောက်လာမှ ကောင်းစစ်လေး ငြိမ်သွားတာမနက်စာစားဖို့ကို သွန်းစစ်ဦး ဆင်းလာသည်။ အရက်က နေ့ရော ညရော သောက်ထား၏။ မာမီဝေက ဘယ်လောက်အထိ စိတ်သောကတွေရောက်ရှာမလဲ။ ရှုလည်း ရှေ့ဆက် ပညာသင်ကြားရေးအတွက် ဘဝကို ရုန်းကန်ရမည်ဖြစ်သည်။

‘ဦးသွန်းစစ်ဦး’

‘ပြော’

‘ရ တစ်ခုလောက် တောင်းဆိုစရာရှိလို့ပါ’

‘မတောင်းဆိုပါနဲ့’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲရှင့်’

‘ငါက ဘာတစ်ခုမှ မင်းကိုမပေးနိုင်လို့ပဲ’

‘ရ ဘာတောင်းဆိုတာလဲဆိုတာ ဦးသွန်းစစ်ဦးအထောင်ကြည့်ပါဦး’

‘မင်းအလုပ်က ဘာလဲ၊ ငါ့သားကို ထိန်းဖို့ပဲ၊ မင်းက ဘာတွေတောင်းဆိုချင်ရတာလဲ’

သူ ထသည်။ ဒီကောင်မလေးက မာမီကျေးဇူးရှင်ရဲ့ သမီးတဲ့။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နှင့် နေရာတကာ ဆရာကြီးလုပ်ဦး စပ်စုတာမျိုးတော့ လက်မခံနိုင်ပါဘူး။ သွန်းစစ် ခပ်တည်တည်ပဲ နေသည်။

‘မတောင်းဆိုတော့ပါဘူး၊ မတောင်းဆိုတော့ပါဘူး၊ လူခွစာကြီး’

‘ဘာ...’

ရ ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ ထမင်းစားခန်းကနေ ထွက်လာခဲ့သည်။ လူခွစာကြီး။ ရက ကောင်းအတွက် နွေးထွေးတဲ့ ခင်မေတ္တာတွေပေးဖို့ တောင်းဆိုမလို့ဟာ။ နေပေါ့။ စေတနာပင် မရှိတော့။

ရုကလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အောက်မကျချင်ပါဘူး။ ရုအခန်းထဲဝင်လာတော့ မွှေးပျံ့သင်းထုံနေတဲ့ ရနံ့ထွက်က ရုစိတ်ကို အေးချမ်းသွားစေသည်။ မာစီဝေ့ မေတ္တာပဲ။ ကျေးဇူးတင်ရမယ်။ ရု သည်းခံရမှာပဲ။ သူမ အိပ်ရာပေါ်လှဲအိပ်လိုက်သည်။

‘ရု နောက်ဆုတ်မလာနဲ့နော်၊ ဝေကမှ ရုဖြစ်ချင်တဲ့အရာကို ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်မှာ၊ မေမေ သိပါတယ်၊ ရုဆန္ဒက ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်တာ၊ ရုရတဲ့အလုပ်လုပ်ပြီး ငွေရှာနေတာ’

ဟုတ်တယ်။ ရုအလုပ်ကိုလုပ်ပြီး ပိုက်ဆံရှာပြီး စုစုပေါင်းတာပဲ။ ရုပ်ရှင်လက်မှတ် မှောင်ခိုတိုးခံရောင်းခဲ့သေးသည်။

‘ငါက အချောင်သမားတွေကို မုန်းတယ်၊ လက်မှတ်မှောင်ခိုရောင်းတာ အမြင်အကတ်ဆုံးပဲ၊ ငါ့ဆီမှာလာအကူအညီတောင်းလို့ကတော့ အချုပ်ထဲပို့ပစ်မှာ’

‘မရှိဆင်းရဲသားတွေ လုပ်တာပဲ၊ ရှင့်ပိုက်ဆံထိလို့လား လက်မှတ်မှောင်ခို ဝယ်ကြည့်နိုင်တယ်ဆိုကတည်းက ပိုက်ဆံရှိတဲ့ပဲလေ၊ ရှင်က အခြောက်တိုက်မုန်းနေတယ်’

ကိုဩရသကိုလည်း ရု သတိရနေသည်။ ရုကို ဟာသလုပ်သွား၏။ အမြင်ကတ်လိုက်တာ။ ရုက ယောက်ျားတွေထံ

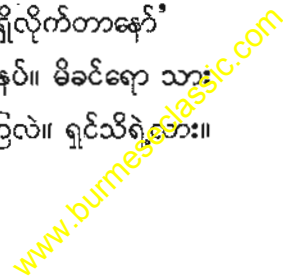
လုံးဝအထင်ကြီးတတ်တာ မဟုတ်။ သူပေးခဲ့တဲ့ ငွေတစ်သိန်း။ စာမင် အထင်သေးတာပဲ။ ရှင်က ရုကို စော်ကားတာ။ ကိုဩရသအား ရု မကြာခဏသတိရနေတတ်သည်။

‘ငါက မင်းကို နောက်တာပါ၊ မင်းနဲ့တွေ့ရတာ ဟာသရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားကို ကြည့်လိုက်ရသလိုပဲ၊ ရယ်ရတယ်’

ဟွန်း... ရှင်က ကျွန်မကို ရယ်စရာသဘောထားသွားတာပဲ။ ရှက်စရာတော့ ကောင်းတယ်။ တွေးမိတိုင်း မျက်နှာပူနေသည်။ ဖြူစင်ကိုလည်း သတိရတယ်။ ဖြူစင်ကိုလည်း ကူညီချင်တယ်။ ရု ဆရာဝန်ဖြစ်ရင်ပေါ့။ မေမေက ဖြူစင်နှင့်ပေါင်းတာ သဘောမကျသော်လည်း ဖြူစင်က ရုအပေါ်တော့ ကောင်းသည်။ ဟုတ်တယ်။ ကောင်းစစ်လေး စိတ်လန်းသွားအောင် စာလေးကိုခေါ်ပြီး အပြင်ထွက်မယ်။ ဖြူစင်ဆီ သွားမယ်။ သူမ အောက်ထပ်ပြန်ဆင်းလာတော့ ကိုသွန်းစစ်ဦး အပြင်ထွက်သွားသည်။

‘အရက်သောက်လို့ ရှင့်ဘဝကြီးက အရာအားလုံးပျောက်ကွယ်သွားတော့မှာလား၊ စဉ်းစားညှဉ်း မရှိလိုက်တာနော်’

ရုစိတ်က နည်းနည်းလေးမှ မကျေနပ်။ မိခင်ရော သားရော ဘယ်လောက်အထိ ဝေဒနာတွေရနေကြလဲ။ ရှင်သိရဲ့သေး။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးတဲ့။ မိန်းမတူစယောက်အတွက် ရှင့်ဘဝကြီး ရေစုန်မှာ မျောနေတော့မလား။ ရှုလည်း စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ မာမိဝေကြောင့်။ သားလေးကောင်းစစ်ဦး နိုးလာသည်။

‘မသွယ်...’ ရှု အပြင်သွားဦးမယ်နော်၊ သူငယ်ချင်တစ်ယောက်ဆီ သွားမလို့၊ သားလေးကောင်းစစ်ကို ခေါ်သွားမယ်’

‘မသွယ် လိုက်ရမလား’

‘ရတယ်’

‘ကားစီစဉ်ပေးမယ်နော်’

‘ကားနဲ့’

‘ကောင်း အပြင်ထွက်မှာလေ၊ မမလေးရက အငှားကားနဲ့ သွားချင်လို့လား’

‘ကားယူသွားပါ၊ ဒီမှာ ကောင်းအတွက် ကားသတ်သတ် တစ်စီးထားပေးထားပါတယ်’

မာမိဝေတို့က တော်တော်လေးချမ်းသာကြတာပဲ။ ရှုအတွက် အားကိုးရာဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ရှု စိတ်ရှုပ်ထွေးနေရသည်။ ကိုသွန်းစစ်ဦးကြောင့်ပါ။ သားလေးကောင်းစစ်ဦး စိတ်ဝေဒနာတွေ ခံစားနေရတာ ရှု စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ရှု

ကြောင့်ပဲ။ ကောင်းစစ်ဦးလေး နိုးလာ၏။ ရှု အဝတ်အစားလဲပေးသည်။

‘ကောင်း မလိုက်ဘူး၊ အပြင်မထွက်ချင်ဘူးလို့ ပြောနေတယ်နော်’

‘ထွက်ရမယ်၊ သားလေး စိတ်တွေလန်းဆန်းပျော်ရွှင်အောင်ပါနော်’

‘မလိုက်ဘူး၊ အဘွားနဲ့ပဲ သွားမယ်၊ ကောင်း မလိုက်ဘူး’

ကောင်းက ပေကတ်ကတ် ညစ်ကျယ်ကျယ်။ ပေစောင်းစောင်းနှင့် ရှုနှင့် မလိုက်လိုကြောင်း ပြောသည်။ ရှု စိတ်တိုလာ၏။ ချောရမလား။ ရိုက်ပစ်ရမလား။ မခေါ်ဘဲ ထားခဲ့ရမလား။ တလေးကိုထားခဲ့ပြီး ရှုအပြင်မထွက်ချင်။ စေတနာနဲ့ ခေါ်သွားမလို့ဟာကို။ ကောင်းလေးရဲ့ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲဆုပ်ကိုင်ခံစားသည်။

‘အား... အီး... အီး... နာတယ်၊ နာတယ်၊ ဘွားဘွားချေ... ဒီမှာ သားကို နှိပ်စက်နေတယ်’

‘တိတ်စမ်း... လူကြီးစကားကို နားထောင်ရမယ်၊ လူကြီးက လိုက်ဆို လိုက်ပေါ့၊ စကားမများနဲ့၊ မမက ကောင်းစစ်

လေး စိတ်ပျော်အောင် ခေါ်သွားမှာ၊ အသက်ကြီးလာရင် မင်း
လူတောမတိုးတော့ဘူး၊ ဘွားဘွား မရှိဘူး၊ မမစကား နားမထောင်
ရင် ရိုက်မှာနော်၊ ရေကန်ထဲ ပစ်ချလိုက်မယ်”

ရဲ့ ကြိမ်းမောင်းလိုက်သဖြင့် ကောင်းစစ်လေး မျက်နှာ
မသာမယာဖြင့် နှုတ်ခမ်းစုစု မျက်နှာတင်းတင်းနှင့် ငြိမ်သက်သွား
သည်။

(၈)

ကားလေးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရပ်ထားပြီး ကောင်းစစ်
ထက်လေးဆွဲကာ ရဲ့ သမ္မတရုံဘက် လျှောက်လာသည်။

‘ကောင်း တွေ့လား၊ အဲဒါ စာမသင်တဲ့လူတွေ ဒုက္ခ
ရောက်ပြီး ဈေးရောင်းနေရတာ’

‘ကောင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ကောင်းက သူဌေး’

‘မင်းပဲ အပြောကောင်းတယ်၊ ပညာမသင်ချင်ရင်
အားလုံးမွဲမှာပဲ၊ မင်း ဒီလိုပဲ ဈေးရောင်းမလား’

‘ကောင်း သူတို့လိုနေချင်တယ်’

‘ဘာ...’

‘သူတို့ အရမ်းပျော်နေမှာပဲ’

‘ဒုက္ခပါပဲဟယ်၊ ကောင်းစစ်ကတော့လေ’

‘သားသားက ဖေဖေနဲ့ သွားချင်တယ်၊ ဖေဖေ ကျောင်း
လာကြိုမှ ကြိုက်တယ်၊ ဘွားဘွားနဲ့ မနေချင်ဘူး’

‘လာ... သားလေး၊ အရုပ်ဝယ်မလား’

‘ဟင့်အင်း...’

‘လာ... မမသူငယ်ချင်းဆီ သွားမယ်၊ သားကို ချီရ
မလား’

‘မချီနဲ့’

ရုကို သိပ်ပြီးလက်မခံချင်သေးပေ။ ပေကတ်ကတ်လုပ်
နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကြည့်နေ၍ တော်ကြာ ရုကို
ကလေးသူနိုး ထင်နေဦးမည်။ တကယ်ပါပဲ။ ကောင်းစစ်က
ဂျစ်ကန်ကန်။ အသက်က လေးနှစ်ကျော်ကျော်လေး ရှိနေပေမယ့်
အတွေးအခေါ်နှင့် စကားတွေက လူကြီးဆန်သည်။

‘ဖြူစင်ရော’

ဖြူစင်ကို မတွေ့ရပေ။ ရုမှာ ရှိသမျှပိုက်ဆံလေး ပေး
မလိုပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေးကြည့်တော့ ဖြူစင် နေမကောင်း
ဘူးတဲ့။ ဖြူစင်အိမ်သွားပြီး မေးကြည့်ရမယ်။ ဆေးဖိုးလည်း
ပေးရမယ်။ ဆေးဖိုး ရှိမှာမဟုတ်။ လူတွေကလည်း တိုးကြိတ်
နေသည်။

‘အီး... အီး...’

‘အီး... သား၊ မနေချင်တော့ဘူး၊ အီး... အီး...’

‘မငိုနဲ့လေ ကောင်း၊ ပြန်တော့မှာပါ၊ လာ... လာ...’

‘မချီမယ်’

‘မချီနဲ့၊ ကောင်းအသားကို မထိနဲ့၊ မမက လူဆိုး’

‘ဟဲ့... ဒုက္ခပါပဲ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကကြားသွားရင် တစ်မျိုး

သင်တော့မှာပဲ၊ တိတ်တော့နော် လိမ္မာတယ်’

‘အီး... အီး...’

ချောမွော့ပြောဆိုနေတာ မရ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေ
လည်း ရုကို ကြည့်နေကြသည်။ ကောင်းစစ်က အသံပြဲကြီး
နှင့် အော်ဟစ်နေ၏။ ရုကို ကျေနပ်တာမဟုတ်။ ရုက အပြစ်ပေး
သတ်၍ ကောင်းစစ်က လက်မခံချင်ပေ။ ရု ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း
မသိ၍ ကောင်းစစ်လေးအား လူရှင်းသည့်တက်သို့ အတင်းပွေ့ချီ
ဆောင်လာ၏။

‘အီး... အီး... မချီနဲ့၊ ကောင်းအသားကို မထိနဲ့’

‘အီး... အီး...’

ကောင်းစစ်လေးအား မငိုအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိ
ဘဲ စိတ်တွေထူပူပြီး ဇောချွေးတွေပင် ပြန်လာသည်။ ကား

ကလည်း အဝေးကြီးမှာ။ ရှု အခက်တွေ့နေရ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်မျိုးထင်မှာလည်း ကြောက်သည်။

‘ဟေ့... ငွေခရု၊ မင်းကို တွေ့ပြန်ပြီ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဒီကလေးကရော မင်း ကလေးအမေလား’

‘ဘာပြောတယ်၊ ဒါ ရကလေး မဟုတ်ဘူး၊ မောင်လေးမသိဘဲနဲ့ ရမ်းမပြောနဲ့နော် ကိုညရသ’

ရုအသက်နှင့် ကလေးက ဒီအရွယ်ကြီး ရှိနေမလား၊ သိသိကြီးပြောနေတာ။ ဘာလဲ ဟာသဇာတ်လမ်း ကြည့်ဦးမလို့လား။ သူမ နှုတ်ခမ်းလေးကို စုထော်ပစ်သည်။

‘အီး... အီး... ကောင်းကို သူ့ အတင်းခေါ်လာတာ မလိုက်ပါဘူးဆို အတင်းခေါ်လာတယ်၊ ဘွားဘွားဆီသွားမယ် ဘွားဘွားရော... အီး... အီး...’

‘ဟင်... မင်း... မင်း... ကလေးကို ခိုးလာတာလား မင်း ကလေးသူ့ခိုးပဲ’

‘ဘာရှင်... ကလေးခိုးလာတာ မဟုတ်ဘူး၊ မောင်လေးပါဆို၊ ကောင်းစစ် တိတ်စမ်း’

‘ပြန်မယ်... အိမ်ပြန်ပို့ပေးပါ၊ အီး... ဟီး...’

ကောင်းစစ်လေးက အော်ဟစ်ရုန်းကန်ပြီး ငိုနေသည်။

ကားဆီကိုလည်း သွားလို့မရ။ ကောင်းစစ်ကို ပွေ့ချီလို့ပင် မရ။ ရု ဒုက္ခရောက်နေ၏။ အရေးထဲ ကိုညရသက ရုကို မသင်္ကာတဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေနှင့် ကြည့်နေသည်။

‘သားသားကို သူ ဘယ်ကနေ အတင်းခေါ်လာတာလဲ’

‘သားသားတို့အိမ်က’

‘ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်လာတာလဲ’

‘သား မလိုက်ချင်တာကို အတင်းခေါ်လာတာပါ၊ သား ခိုလည်း ရိုက်တယ်’

‘မင်း... မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီကလေးကို အတင်းအကျပ် ခေါ်လာတာရတာလဲ၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ ကလေးကို နှိပ်စက်တာလဲ’

‘မင်း မရိုးသားဘူး’

‘ဒီမှာ... ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ကလေးဆိုတဲ့ ကလေး အပြင်ထွက်ပါစေဆိုပြီး ခေါ်လာတာ၊ ကျွန်မသူငယ်ချင်း နှုတ်ခမ်းဆီလာတာ သိလား’

ကောင်းစစ်ကို သူက ပွေ့ချီလိုက်တော့ အငိုတိတ်သွားသည်။ ဖခင်မေတ္တာငတ်နေတဲ့ ကလေးပါ။ သူ့ကို အသေအချာ ခြိတ်ကြည့်နေ၏။ ကားဆီလိုက်ပို့ပေးပါဟု အကူအညီတောင်းသည်။

‘ဟင်... မင်း... မင်း... ကလေးကို ခိုးလာတာလား မင်း ကလေးသူ့ခိုးပဲ’

‘ဘာရှင်... ကလေးခိုးလာတာ မဟုတ်ဘူး၊ မောင်လေးပါဆို၊ ကောင်းစစ် တိတ်စမ်း’

‘ပြန်မယ်... အိမ်ပြန်ပို့ပေးပါ၊ အီး... ဟီး...’

‘ကောင်းပြီလေ... လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ မင်းကိုတော့ စိတ်
မချသေးဘူး၊ ကလေးသူခိုး ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ’

‘ရှင်နော်’

ငွေခရုနှင့် ပြန်ဆုံတွေ့ရတာကို သူ သဘောကျသည်။
သူ့စိတ်ထဲမှာ အမြဲတမ်းသတိရနေတဲ့ ငွေခရုပဲ။ ဣတေးလန်
လေး၊ မာနခဲမလေးအား ဩရသ မေပစ်လို့ မရ။ ရုပ်ရှင်လက်မှတ်
တိုးပြီး မှောင်ခိုရောင်းတဲ့ ကောင်မလေးမှာ အကြောင်းဘစ်ခု
တော့ ရှိရမည်ဟု သူ စုံစမ်းကြည့်တော့ ငွေခရုက ဆေးကျောင်း
တက်ချင်လို့ ဝိုက်ဆံရှာနေတာတဲ့။ ဩရသ လိုက်စုံစမ်းသေ
သည်။ ငွေခရုကို ကူညီမလို့။ ငွေခရုသူငယ်ချင်း ဖြူစင်
မတွေ့တော့။ ဒီနေ့လည်း ဖြူစင်ကို လာရှာတာပါ။ အခု ငွေခ
ကလေးထိန်းလုပ်နေတယ် ထင်တယ်။ သူ စတွေ့စဉ်ကထင်
အဝတ်အစားကအစ သစ်လွင်တောက်ပနေသည်။

‘ဟိုမှာ ကျွန်မတို့ကား၊ လူကိုများ လာပြီးအထင်သေး
အမြင်သေးနဲ့၊ ဒီမှာ ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ရုပ်ရှင်လက်မှတ်ခ အပိုတွေ
ပေးရတာလဲ၊ ကျွန်မကို ငွေမက်တယ်လို့ထင်ပြီး ဖော်ကားနေတာ
လားဟင်’

‘မရှိဆင်းရဲသားမို့ ကူညီတာပါ’

‘ဘာရှင်’

‘မင်း ငွေကြေးအခက်အခဲဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား

ငွေခရု’

‘ကျွန်မက ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး ရတဲ့ငွေပဲ တန်ဖိုးထား
ရှင်နဲ့တွေ့တုန်း ရှင့်ဝိုက်ဆံ ပြန်ပေးရမယ်’

ရ ရုပ်ရှင်လက်မှတ်ဖိုးပဲယူပြီး ကျန်တဲ့ငွေကို ပြန်ပေး
သည်။

သူက လက်မခံပေ။ နည်းလို့ ပြန်ပေးတာလားဟု ပြော
ဆိုက်သဖြင့် ရှ ဒေါသတွေထွက်သွားရသည်။

‘ရှင်... ရှင် တော်တော်စော်ကားတာပဲ၊ ကျွန်မ ကိုယ့်
ငွေအားခပဲ တန်ဖိုးထားတာလို့ ပြောထားပြီးပြီနော်၊ ပြန်ယူပါ၊
ကျွန်မ အခု ကလေးထိန်းလုပ်ရတဲ့ အိမ်က ကျွန်မကို သမီး
တစ်ယောက်လို့ ထားတာပါ’

သူမ ကောင်းစစ်လေးအား ဆွဲယူပွေ့ချိုပြီး ကားပေါ်ဝင်
နိုင်သည်။ မျက်နှာကို စူတင်းထား၏။ ကိုဩရသ ရှင့်ကို ကျွန်မ
အထင်ကြီးမယ်ထင်လား။ ဝေးသေးတယ်။ ကျွန်မ ဘယ်တော့
ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အကူအညီကို မယူဘူး။ ကားကို
ဆင်းခိုင်းသည်။

‘ငွေခရ... မင်းနဲ့ ခင်မင်ရတာ ကိုယ် အရမ်းပျော်တယ် ထပ်တွေ့ချင်တယ်၊ ရမလား’

‘အရှုံး’

သူ ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ ငွေခရနှင့် ဆုံတွေ့ရပုံကို တွေ့မိတိုင်း ဩရသ ရင်ထဲမှာ ပျော်နေသည်။ ပညာရေးအတွက် ရရာအလုပ်ကို ရှာဖွေလုပ်ကိုင်နေတဲ့ ကောင်မလေးဆိုတာ သိရတဲ့ အားပေးချင်၏။ မာနခဲမလေး။ သူ့အပိုပေးလိုက်တဲ့ငွေတွေကို သူ့လက်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးသည်။

‘ရှင်နဲ့ ထပ်ပတ်သက်စရာမလိုတော့ဘူး၊ ကျွန်မက လာမသနားနဲ့၊ ကျွန်မက အစွမ်းအစရှိတဲ့သူ၊ သိရဲ့လား’

သူမက ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသည်။ ကောင်မလေး မင်းကိုတော့ အရမ်းကြိုက်သွားပြီ။ ဩရသနဲ့ ဖူးစာရှင်ပဲ ဖြစ်မယ်။ ဩရသ နှုတ်ခမ်းတွေက ပြုံးနေ၏။ ငွေခရ တို့ကားလေး ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့အထိ ကြည့်နေသည်။

‘မင်း ကလေးထိန်းလား၊ ကောင်လေးက မင်းကို လက်မခံချင်ပုံပဲ၊ ဘဝမျိုးစုံ ရုန်းကန်နေရတဲ့ မင်းကို ကူညီချင်တယ် ထောက်ပံ့ချင်တယ်’

မာနခဲမလေးကို သူ မေ့ပစ်၍မရနိုင်တော့။ ဘယ်မှာ

လဲ။ ရသူငယ်ချင်း ဖြူစင်နေတဲ့ အိမ်လေးကို သူ လိပ်စာ သွားသည်။ သွားရှာပြီး ငွေခရနေတဲ့ အိမ်လေးကို ရှာဖွေဖို့ ဖြတ်ထားသည်။

‘ငွေခရရေ... မင်းကို ကိုယ် အရမ်းချစ်သွားပြီ၊ ကိုယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်းချစ်မိတာ ဆုံးပဲ ရှရယ်’

ရ သူငယ်ချင်းဖြူစင်ရဲ့ လိပ်စာကို သူ သွားရှာသည်။ ကွက်လေးထဲက ဆင်းရဲသားအိမ်လေး။ ဖြူစင်က ဖျားနေ၏။ အနီးမသွားဘူးလားမေးတော့ ဝိုက်ဆံမရှိလို့တဲ့။ ဩရသ သွားရသည်။

‘ငွေခရ... ဘယ်မှာနေလဲ၊ မင်းကို လာရှာတယ် ဖြူစင်၊ စာလေးထိန်းအလုပ် လုပ်နေတယ်၊ ကိုယ်နဲ့တွေ့တယ်လေ’

‘ဟုတ်လား ရ၊ အဆင်ပြေရင် ဖြူစင် ဝမ်းသာတယ်၊ ဆေးကျောင်းတက်ချင်နေတာပါ’

‘ရ ဘယ်မှာနေလဲ’
‘ဟိုရပ်ကွက်ထိပ်မှာပါ၊ ဖြူစင်နဲ့က ကျောင်းနေဖက်’

www.burmeseclassic.com

သူငယ်ချင်းပါ။ ရုအမေက မာနကြီးတယ်၊ သူ့သမီးကို အဖြူအ
အသန့်ရှင်းဆုံး ရှင်သန်ကြီးပြင်းစေချင်တာပါ။

ရုကို သူဌေးတစ်ယောက်က သဘောကျတယ်ဆိုတော့
လည်း ဖြူစင် ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်မိသည်။ ရုကို ရည်မှန်းချက်
ပန်းတိုင်ရောက်စေချင်တာပါ။ ကိုဩရသက ရုအကြောင်း
လိုက်စုံစမ်းပြီး စိတ်ဝင်စားနေသည်။

‘ရတို့လည်း ဆင်းရဲတာပဲ၊ ရုက မာနကြီးတယ်
ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဆီကနေ ဘယ်တော့မှ အကူအညီ
မယူဘူး’

‘ဖြူစင်ကို ကိုယ် ကူညီတာပါ။ ဆေးဖိုးလက်ခံပေး
နော်၊ ငွေခရုကို လေးစားတယ်၊ ကိုယ့်ကိုတောင် လုံးဝအထောက်အကူ
မလုပ်တဲ့ ကောင်မလေးပဲ’

‘ဖြူစင်လည်း လက်မခံချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဆေးကုသ
စရိတ်မရှိလို့လေ၊ ဖြူစင်သူငယ်ချင်း ရုကတော့ လက်ခံချင်
မဟုတ်ဘူး’

‘ကိုယ်သိပါတယ် ဖြူစင်’

ဩရသက ဖြူစင်ဆီကနေ ရုနေတဲ့လိပ်စာကို သေ
ချာချာမေးပြီးသွားသည်။ ရုအိမ်လေးက သေးသေးလေးပဲ။ ငွေ

သူ့ကိုတောင် တည်တည်တင်းတင်းဆက်ဆံသွား၍ သူ
အထင်ကြီးရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာကြည့်လိုက်တော့
ငွေခရု မရှိဘူးတဲ့။ သူဌေးတစ်ယောက်က ကားနှင့် လာခေါ်သွား
တာတဲ့။ ရုမေမေပဲ ရှိသည်။

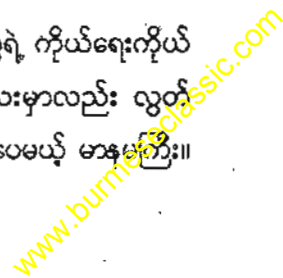
‘ငွေခရုက လေးဘာသာဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်တာလေ၊
အသန့်အရမ်းဖြစ်ချင်တယ်၊ မာနတော့ ကြီးတယ်နော်’

ရုတို့အိမ်လေးနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကားရပ်ပြီး ကြည့်
သည်။ ကိုယ် အထင်မသေးပါဘူး ရ။ မင်း စိတ်ဓာတ်လေး
တန်ဖိုးထားတယ်။ ရုကို ပိုပြီးတော့တောင် ချစ်သွားပြီကွာ။

အမေက ကျန်းမာရေးချို့တဲ့နေတာတဲ့။ သူငယ်ချင်း သူဌေးမ
သာပြီးကူညီစောင့်ရှောက်နေသည်ဟု ဩရသ သိရသည်။

‘မေမေကတော့ သားရဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်ကို သားစိတ်
ကြိုက် ရွေးချယ်ခွင့်ရှိတယ်နော်၊ ခွင့်ပေးတယ်၊ သားနဲ့ ပေါင်းရ
အောင်သာ၊ သားချစ်မြတ်နိုးတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးပဲ ဖြစ်စေချင်
တယ်’

ဩရသမေမေကတော့ သားသမီးတွေရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်
ရေးကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ဝင်ပြီးမစွက်ဖက်နဲ့၊ ညီမလေးမှာလည်း လွတ်
လပ်ခွင့်တွေ အပြည့်ရှိသည်။ ငွေကြေးချမ်းသာပေမယ့် မာနမကြီး။

အဆင့်အတန်းခွဲခြားခြင်းလည်း မရှိ။ ရုကို လက်ခံမှာပါ။ ဩရုသကတော့ ရုကို နှစ်သက်မိသည်။

‘ကျွန်မကို စော်ကားတာလား၊ လက်မှတ်ဖိုးက သင့်ဆွဲပဲယူမယ်၊ အပိုမပေးပါနဲ့၊ ကျွန်မက ကိုယ့်လုပ်အားနဲ့ရတဲ့ပိုက်ဆံပဲ တန်ဖိုးထားတာပါ’

ငွေခရု မင်းနဲ့နီးစပ်အောင် ကိုယ် မဖြစ်မနေကြိုးစားမယ်။ မင်းကို ပိုင်ဆိုင်စေရမယ်။ သူ ဆုံးဖြတ်ချက်ချဖြစ်သည်။

(၉)

‘ကောင်းစစ်’

‘ဘာလဲ’

‘ဗျာလို့ထူးရတယ်’

‘မထူးဘူး’

‘မမစကားကို နားထောင်ပါ ကောင်းစစ်လေးရယ်၊ မမထစေတာနဲ့ ကောင်းစစ်လေးကို အပြင်ခေါ်သွားတာပါ။ ဘာဖြစ်လို့ သောင်းကျန်းရတာလဲ’

ကိုဩရုသနှင့် ဆုံလိုက်ရတာ ရုစိတ်တွေ တဆတ်ဆတ် ချုပ်ခါလိုက်မောနေသည်။ ရုကိုတွေတိုင်း အထင်သေးစကားတွေ ပြောနေတဲ့လူ၊ ရှင့်ကို ရု အထင်ကြီးမယ်ထင်လို့လား။ ရှင့်ဟာ နှင် ဘယ်လောက်ပဲချမ်းသာပါစေ။ ရု မက်မောနေမယ် မထင်နဲ့။ ကောင်းစစ် သောင်းကျန်းတာကိုလည်း ရု စိတ်ညစ်နေသည်။

ကလေးထိန်းရတဲ့အလုပ်ကို ရှ မလုပ်ချင်ဘူး။ မာမိဝေကလည်း ရိပ်သာတဲ့။ မေမေ့ကိုလည်း သတိရနေသည်။

‘မင်း ဒီလိုပဲ ဂျစ်ကန်ကန်မာကျောကျောလုပ်နေရင် မာရိုက်မှာနော်’

‘မမက မိထွေးလား’

‘ဘာပြောဇာယ်’

‘မသွယ်က ပြောတယ်၊ မိထွေးက နှိပ်စက်တယ်တဲ့ ရိုက်တယ်တဲ့၊ ကောင်း ဆိုးရင် မိထွေးက အသေရိုက်မှာတဲ့’

‘ဒုက္ခပါပဲ’

ကောင်စုတ်လေး စကားတတ်လိုက်တာ။ အရွယ်နဲ့ မလိုက်ဘူး ရှ ရယ်ချင်သည်။ မိထွေးလားတဲ့။ နင့်အဖေကိုများ လူခွစာကြီး။ မိန်းမတစ်ယောက် မကောင်းတာနဲ့ပဲ မိန်းမတွေ အားလုံးကို မုန်းတီးနေ၏။ ဘယ်လိုလှလဲ။ ကိုယ့်သွေးသားကို တောင် လက်မခံနိုင်ဘူး။ ကောင်းစစ်လေးကိုလည်း ရှ သနားနေ မိသည်။

‘ဘာမိထွေးလဲ၊ မင်း လိမ်လိမ်မာမာနေပါ၊ မင်းအဘွားက ငါ့လက်ထဲ အပ်သွားပြီ၊ မင်း နာမယ်နော် ကောင်းစစ်’

‘အီး... အီး...’

‘ငိုပြန်ပြီ၊ မင်း မိန်းမလား၊ ယောက်ျားလေးပဲ၊ သတ္တိ နဲ့ရမယ်’

ရှလည်း ဘာတွေပြောရမှန်း မသိ။ ကလေးကိုလည်း ဆုံးမတတ်ပေ။ လက်မှတ်သာ မောင်းခိုရောင်းချင်တယ်။ ကောင် ဆိုးလေးက ပြောရဆိုရခက်နေသည်။ ရှ ငိုပစ်ချင်လာ၏။ မေမေ ခု ရှ သတိရလိုက်တာ။ ရှဘဝရှေ့ရေးအတွက်ပဲတဲ့။ ကောင်းစစ် အိပ်ပျော်သွားသည်။

‘မမလေး ရှ’

‘ဟင်...’

‘ကောင်းစစ်လေးက သနားပါတယ်၊ လူ့လောကကြီး နဲ့ အံမဝင်ဘူးဖြစ်နေတာ၊ သူ့ဘဝလေးကလည်း ကလေးနဲ့မလိုက် အောင် သောကရောက်နေရတယ်’

‘ရှလည်း မလိန်းတတ်တော့ဘူး၊ စိတ်ညစ်တယ် မသွယ် ဆို သွက်ပြေးချင်တယ်၊ မာမိဝေကလည်း မရှိဘူး၊ သူ့အဖေက လည်း အဖေမပီသလိုက်တာ’

ရှ ဘယ်သူ့အား အပြစ်တင်ရမှန်းပင် မသိ။ စိတ်ညစ် ဘယ်။ ရှ သူမအခန်းလေးထဲ ပြန်ရောက်လာသည်။ မိမိကျိကျိ နေရတော့လည်း မာမိဝေကို ကျေးဇူးတင်သည်။

‘မာမိဝေရယ်... ပြန်လာပါတော့၊ ရှ မေမေ့ကို သွားကြည့်ချင်တယ်။ ရှက ကောင်းကောင်းနေ ကောင်းကောင်းစားနေရပေမယ့် မေမေ နေရပါ့မလား’

မေမေ့ကို တွေ့ချင်တယ်။ ဈေးဆိုင်ကလည်း အရင်ပြုတ်နေပါပြီ။ ရှ ဆရာဝန်ဖြစ်အောင်မလုပ်တော့ဘဲ မေမေ့ကို ရရာအလုပ်ရှာလုပ်ပြီး ကျွေးမွေးပြုစုရင် ကောင်းမလားပဲ။ မေမေ့ကို သတိရတမ်းတနေသည်။

‘မမလေး... မမလေး... လာပါဦး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မသွယ်’

‘ဟိုမှာ လသာဆောင်မှာ အစ်ကိုကြီးသွန်းစစ် အရက်တွေအလွန်အကျွံသောက်ပြီး လဲနေတယ်’

‘ဘာပြောတယ်’

‘လာပါဦး... မမလေးရယ်၊ ကြည့်ပါဦး’

သူမ လသာဆောင်ကို ထွက်လာခဲ့သည်။ သွန်းစစ်ဦးလဲနေ၏။ စိတ်ပျက်စရာကောင်းလိုက်တာ။ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေနဲ့ ပြည့်စုံနေတဲ့ လူတစ်ယောက်က ဘာဖြစ်လို့များ အသိဉာဏ်ကင်းနဲ့ ပြီး ပေတေနေရတာလဲ။ အရက်တွေ အလွန်အကျွံသောက်ထားသည်။

‘ဦးသွန်းစစ်ဦး သတိထားပါဦး’

‘အင်း...’

‘ထပါဦး... အခန်းထဲ သွားနေပါ’

သူက မလှုပ်တော့။ ရှ လှုပ်နှိုးရင်း လန့်သွားရသည်။ အရက်တွေ အလွန်အကျွံသောက်ထားတာပဲ။ သေချင်တယ်။ သားတစ်မျိုး အဖေကတစ်မျိုး ရှ မသည်။

‘မသွယ်... လာမ၊ သူ အမူးလွန်နေတာပါ၊ သူ့အိမ်ခန်းထဲသို့ရအောင်’

‘မလွယ်ဘူးထင်တယ် မမလေး’

‘သူဒရိုင်ဘာ ကိုဝတုတ်ကို သွားခေါ်လာခု၊ မမလေး နေရာ ဘာလုပ်တတ်မှာလဲ၊ သွားလေ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဦးသွန်းစစ်ဦး ခန္ဓာကိုယ်က မလှုပ်တော့။ ရှ စိတ်ပူသွားသည်။ လူသေတစ်ယောက်လိုပင်။ ဒရိုင်ဘာဦးဝတုတ် ရောက်လာပြီး သူ့ကို ပွေ့ထူ၏။ သူက မလှုပ်။ ဦးဝတုတ်က ဆေးခန်းပို့အောင်တဲ့။ ရလည်း မတတ်နိုင်တော့။ သူ့ကို ဆေးခန်းပို့ရသည်။

‘ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ သူ အမူးလွန်နေတာပါ၊ မကြာခင် သေသွားမှာပါ’

ဦးသွန်းစစ်ဦး သတိရလာတော့ ရှုကို အပြစ်တင်သည်။
‘မင်း ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို ဆေးခန်းပို့ရတာလဲ၊ မင်း
နေရာတကာ ဝင်စွက်ဖက်တတ်တဲ့ ကောင်မလေးပဲ’

‘ဦးသွန်းစစ် သေမှာစိုးလို့ပါ။ မာမိဝေ့ကြောင့်လည်း
ကျွန်မ ကူညီတာ၊ သားကတစ်မျိုး၊ အဖေကတစ်မျိုး၊ မာမိဝေ့
ကြောင့် သည်းခံနေတာ၊ ဟွန်း...’

ရှု ရန်တွေ့ပစ်သည်။ ဘယ်လိုလူလဲ။ အသိဉာဏ်မရှိ
လိုက်တာ။ ကိုယ့်အတွက်နဲ့ အန်တီဝေ ဘယ်လောက်အထိ စိတ်
သောကရောက်နေရာမလဲ။ သူမ ဘုကြည့်ကြည့်ရင်း လှည့်ထွက်
လာသည်။

‘ဝတုတ်... ဝတုတ်...’

‘ဗျာ... ဆရာ’

‘ငါ ဆေးခန်းကနေ ဆင်းမယ်၊ မင်းကရော ဘာဖြစ်လို့
ငါ့ကို ဆေးခန်းပို့ရတာလဲ၊ အသုံးမကျလိုက်တာ’

‘ဟုတ်ကဲ့... စိစဉ်ပေးပါ့မယ် ဆရာ’

သူ ဆေးခန်းရောက်နေတာ သိရတော့ မျက်နှာပူမိသည်။
ဒီကောင်မလေး ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို ဆေးခန်းပို့ရတာလဲ။ ဝတုတ်
ပို့တာပဲ ဖြစ်မည်။

‘မင်း ငါ့ကို ဆေးခန်းပို့တာလား ဝတုတ်’

‘ဟုတ်ကဲ့... ဆရာက မလှုပ်မယှက်ဖြစ်နေတော့
ကြောက်ပြီး ဆေးခန်းသွားဖို့ ပြောရတာပါ။ မမလေး ရှုလည်း
ဘာမှမသိဘူးလေ’

‘မာမိရော... ဘာဖြစ်လို့ မိသားစုကို စွန့်ပစ်ထားခဲ့ရ
တာလဲ’

‘ကလေးကောင်းကို ပုံစံပေးဖို့ ရှောင်ထွက်သွားတာပဲ
ဖြစ်မယ် ဆရာ’

‘ဒီကောင်မလေးက ဘာပုံစံပေးနိုင်မှာလဲကွာ၊ မလောက်
သေးမလောက်စားနဲ့၊ ပြီးတော့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့’

‘မေမေကြီးကတော့ မမလေးငွေခရကို သမီးတစ်
ယောက်လိုပဲ ဆက်ဆံတယ်၊ အရမ်းအားကိုးပုံပဲ’

တစ်ချိန်တစ်ခါက မေမေ့ကို ထောက်ပံ့ကူညီခဲ့သည့်
သူငယ်ချင်းရဲ့သမီးဟုတော့ သိထားသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က မိန်းမ
ဆွနှင့် မပတ်သက်တာပါ။ မေတယ်။ မင်းကြောင့်ပဲ။ သစ္စာ
ခံဖို့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်။ သားကောင်းစစ်ကတောင် သူ့သွေး
ပတ်ရဲ့လား။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအပိုင်းမှာ အရှက်သိက္ခာ
ဆင်းမဲ့ခဲ့ရသည်။ သူ့စိတ်တွေထဲမှာ အမြဲတမ်းပေါက်ကွဲနေရ၏။

မာမီ အတင်းအကျပ်လက်ထပ်စေခဲ့တဲ့ မိန်းမ။ နောက်ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ပေါ်တင်ပဲ လက်ထပ်သွားသည်။

‘ဝတုတ်... ငါ အိမ်ပြန်မယ်၊ မင်းတို့ ငွေစာရင်းရှင်းခဲ့ ငွေခရဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက အိမ်ပြန်သွားပြီထင်တယ်။ သူ့စိတ်တွေက အမြဲတမ်းပဲ ဒေါသပေါက်ကွဲရသည်။ ဒါပေမဲ့ ငွေခရ မျက်ဝန်းလေးတွေကတော့ ဖြူစင်လွန်းနေသည်ဟု ထင်စေ ဂျစ်ကန်ကန်ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပေမယ့် မေဘယ်နှင့် မတူဘူး။ ရိုးသားတယ်။ ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်လို့ နေတာတဲ့။ ဘယ်သူ့ အကြောင်းကိုမှ မတွေးတာပဲ ကောင်းပါတယ်လေ။ သူ အိမ်ပြန် ရောက်လာသည်။

‘ဖေဖေ’

‘ဟင်...’

‘နေမကောင်းဘူးလား’

သားလေးက သူ့ကို ဖေဖေ နေ့ကောင်းလားမေးတော့ သူ့ရင်ထဲ လှုပ်ခတ်သွားစေသည်။ ဒါပေမဲ့ မေဘယ်ရဲ့သွေးပဲ သူနှင့် လက်မထပ်ခင်ကတည်းက မေဘယ် ရှုပ်တာ လက်ထပ်ပြီး မှ သိရ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် သားကိုပါ သံသယဝင်နေသည်။

‘ဖေဖေ ဆေးရုံကို သွားရတယ်ဆို’

‘အေး...’

သားအနားကနေ သူ့လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ချစ်စရာ တောင်းတဲ့ကလေးဖြစ်ပေမယ့် သူ့စိတ်က သံသယတွေဝင်နေခဲ့ သားကို ချောမြူကျီစယ်၍ မရ။

‘ရှင့်သွေးမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်နေတယ်ပေါ့လေ၊ ထင်ထင် ခြိတ်သလိုထင်၊ ဟုတ်တယ်၊ ရှင့်သွေးမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အမေက အရမ်းသံယောဇဉ်တွယ်နေတယ်’

သားအနားကနေ သူ့ထွက်လာခဲ့သည်။ သားကို တွေ့ရ သူ့စိတ်တွေ နာကျင်လေပဲ။ သူ့ကို ရပ်ကြည့်နေသူက နှလုံးရပင်။ မျက်နှာထားတင်းတင်းလေးနှင့် စူးစူးဝါးဝါးကြည့် ၏။ မင်း ဘာသိလို့လဲ ငွေခရ။ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေလဲ။ သံလောက်ခံစားနေရလဲ။ မင်း သိလို့လားကွာ။ အပေါ်ထပ်ကို ထိလာသည်။

‘အီး... အီး...’

‘အီး... အီး... အီး...’

‘ကောင်းစစ်လေး... ဘာဖြစ်လို့ငိုတာလဲ၊ မင်းဖေဖေ ခြာင့်လား’

‘အီး... အီး...’

‘လာ...’

ကောင်းစစ် လက်လေးကို သူ့ဆွဲပြီး အိပ်ခန်းထဲဝင်နေတာလား။ ကလေးက အရမ်းဝမ်းနည်းနေ၏။ တအင့်အင့် ရှိတ်နေသည်။

‘အဘွားရော... အဘွားဆီပို့ပေးပါ၊ သား အဘွားနဲ့ နေချင်တယ်’

‘မမ ရှိသားပဲ၊ အဘွား တရားရိပ်သာမှာလို့ ပြောထားပြီးပြီနော် ကောင်းစစ်’

‘အဘွား’

ကောင်းစစ်လေး အဘွားကို အသံကျယ်ကျယ်နှင့် အော်ဟစ်ခေါ်သည်။ ရှ ဘယ်လိုချောရမလဲ။ ဦးသွန်းစစ်ဦးကလည်ရက်စက်တယ်။ သားကောင်းစစ် အော်ဟစ်ငိုယိုနေပေမယ့် လှည့်မကြည့်။

ရှင့်အသည်းနှလုံးက တော်တော်လေးမာကျောနေတယ်။ သံမဏိအသည်းနှလုံးပိုင်ရှင်ကြီးရေ... ဒေါသဖြစ်လိုက်တာ ကောင်းစစ် အော်ဟစ်ငိုယိုနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

‘ဒီကလေးက သူ့အဖေ ရက်စက်တိုင်း ချောလို့မရဘူး ငိုတော့တာပဲ၊ တစ်ခါတလေ တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက် ဆယ်

ဘယ်၊ သူ့အဘွားချောတာတောင် မရဘူး၊ တွေ့တဲ့ပစ္စည်းတွေ ဖန်ပေါက်ခွဲတယ်’

မသွယ်က အကြောင်းသိဆိုတော့ ပြောနေသည်။ ရှ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ကောင်းစစ် အော်ဟစ်ငိုယိုနေတော့ ဒီရိုင်ဘာ ကိုဝတုတ် ပြေးတက်လာပြီး ကလေးကို ပွေ့ချီသည်။

‘လွှတ်... လွှတ်... ကောင်းကို မချီနဲ့၊ အဘွားကိုပဲ ခေါ်ပေးပါ၊ အဘွား’

‘မင်း တိတ်တိတ်မနေရင် ငါ ရေကန်ထဲပစ်ချမှာနော် ဆောင်းစစ်၊ မင်းအဖေက နားငြီးမခံနိုင်ဘူးကွ၊ တိတ်’

ကိုဝတုတ်က အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းဆူပူနေသဖြင့် ရှ ဘလေးကို ပြန်ယူပြီး ကိုဝတုတ်အား ထွက်သွားရန် ပြောပစ်လိုက်သည်။

‘ဒီကလေး ငိုနေရင် ဆရာ စိတ်ညစ်သွားမယ်၊ အရက် ဆွဲ ပိုသောက်လိမ့်မယ်၊ ကိုဝတုတ် အပြင်ကိုခေါ်သွားမယ်’

‘ထားလိုက်ပါ၊ အဖေတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သား ငိုယိုတာ အထောင်ရမှာပဲ၊ သား ဘာလိုအပ်နေလဲ၊ သူ့သိထားသင့်တယ်’

‘မမလေး’

‘ကိုဝတုတ် သွားပါ၊ ကျွန်မ တာဝန်ယူတယ်၊ မာစီဆေ

ထ ကျွန်မဆီမှာ ကလေးကို အပ်ထားခဲ့တာလေ၊ ကောင်းစစ်လေ
ငိုနှင်သလောက် ငိုပါစေ၊ ထားလိုက်”

လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ဆန္ဒကိုပဲ ဖြည့်စွမ်းပေးနေပြီ
သည်။ မတရားတာပဲ။ ကလေး အပြစ်ကင်း၍ အသိဉာဏ်အဖြေ
အဝမရှိသေးသူ။ ကောင်းစစ် အခွင့်အရေးတွေရဖို့ ရှိ တောင်း
ပေးရမယ်။ ကောင်းစစ်လေး ငိုပြီး မောတော့ အိပ်ပျော်သွားသည်။

~*~*~

(၁၀)

မာမီဝေ ပြန်ရောက်လာသဖြင့် ရှိ နည်းနည်းတော့ စိတ်
အသာရာရသွားသည်။ မေမေ့ကို သွားတွေ့ချင်တယ်ပြောတော့
မာမီဝေက ခွင့်ပြု၏။ ကောင်းစစ်လေး နည်းနည်းလိမ္မာသွား၍
ကျေးဇူးတင်နေသည်။

‘မြေးလေး အရင်နဲ့မတူတော့ဘူး၊ ရှိ ကျေးဇူးအများကြီး
ပေးပါတယ်’

‘ရပါတယ် မာမီဝေရယ်၊ ရှာဘဝနဲ့ ကယ်တင်ရှင် မာမီ
အပိုပဲ အမြဲတမ်းကျေးဇူးတင်နေရပါတယ်’

‘ရှိ’

‘ရှင်...’

‘မေမေ နေမကောင်းဘူး’

'ဟင်...'

'မာမိဝေ ရိပ်သာဆိုပြီး မင်းမေမေကို သွားပြုစုနေတာကို ရှုရင် ဘာဖြစ်လို့ မပြောရတာလဲ'

'မင်းမေမေက အဆုတ်ကင်ဆာဖြစ်နေတာလေ၊ ရှုမသိစေချင်တာ၊ မာမိဝေလည်း မတတ်သာလို့ သော်ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်စေခဲ့တာပါ'

'ပြောစမ်းပါဦး... မာမိဝေ၊ အခု မေမေက နောက်ဆုံး အချိန်လား'

'ဆိုပါတော့'

'ရှင်...'

'သော်နဲ့တွေ့ရင် ရှု အလွန်အမင်းမခံစားပါနဲ့ကွယ်၊ အသော်က ဆေးရုံမှာ'

'ဟင်...'

'မေမေ နောက်ဆံတင်းအောင် မလုပ်ပါနဲ့၊ ရှု တည်တံ့ ငြိမ်ငြိမ်နေထိုင်ပါ၊ ရှု လူကြီးဆန်တာကိုပဲ မေမေက လိုချင်တာပါ။ မေမေက နောက်ဆုံးအချိန်တောင် ရောက်နေပြီတဲ့။ ဘာဖြစ်လို့ မသိရတာလဲ။ မေမေက ရှု စိတ်သောကရောက်ဖို့ မလိုလားသူပင်။ သောကဒုက္ခတွေအားလုံး မေမေတစ်ယောက်

သည်း ကြိတ်မိတ်ခံစားတာ ထင်သည်။ ရှု ဆေးရုံကို အပြေး သွားရောက်လာတော့ မေမေကို ဆေးပိုက်တွေတန်းလန်းနှင့် တောင်ပေါ်မှာ တွေ့လိုက်ရ၏။ ရှုမျက်ဝန်းတွေ ပြာဝေသွားပြီး မာမိဝေမှာရပ်နေတဲ့ ဆရာဝန်ရဲ့လက်မောင်းကို လှုပ်ကိုင်ခါရမ်းပြီး မေမေအသက်ကို ကယ်တင်ဖို့ တတွတ်တွတ်တောင်းဆိုနေသည်။

'ဒေါက်တာရယ်... ရှုမေမေရဲ့ အသက်ကို ကယ်ပေးပါနော်၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ မေမေကို အသက်ရှင်အောင် ကုပေးပါ'

'ငွေခရ'

'ဟင်... ရှင်... ရှင်...'

'လွှတ်ပါဦး ငွေခရ၊ မင်းလုပ်တာနဲ့ ကိုယ့်လိုက်က ငွေတွေ ပြုတ်ကျတော့မယ်ကွ'

ကိုသြရသ။ သူ... သူက ဆရာဝန်ပဲ။ ရှု တအံ့တဩ နှိုးမိသည်။ ဂျူတီကုတ်နဲ့ဆိုတော့ သူက တော်တော်လေး လေးချောမောနေသည်။

'ကိုသြရသ... အဲ... ဒေါက်တာ ကျွန်မမေမေ အခြေအနေကို ပြောပြပါ'

'မင်းမေမေလား'

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အခု မေမေ အိပ်ပျော်နေတာလားဟင် ရှာအသံကြားတာတောင် မေမေ ဘာဖြစ်လို့မနိုးတာလဲ၊ မေမေ ဒီလောက်အထိ အအိပ်မမက်ပါဘူး’

‘ငွေခရ... စိတ်ကိုထိန်းပါ၊ မင်းအမေ ရောဂါပြင်းထန် ပြီး သတိလစ်နေတာပါ’

‘ဟင်... ဒေါက်တာ၊ မေမေ့ရောဂါက... သူ... သူ...’

‘ဟုတ်တယ် ငွေခရ၊ နောက်ဆုံးအချိန်တွေပဲ၊ မင်းစိတ် တွေကို ထိန်းချုပ်ပါ၊ မင်းက ငွေပဲရှာနေတာလား ငွေခရ’

‘မေမေ သမီး ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ၊ မေမေ ဒီလိုပျောက် ဖြစ်နေတာ ရှာ ဘာဖြစ်လို့မသိခဲ့ရတာလဲဟင်’

မေမေ့ရောဂါက ကျွမ်းကျင်ပြီးတဲ့။ ဘယ်အချိန်က ဖြစ်နေ တာလဲ။ ရှာကို နည်းနည်းလေးမှ အသိမပေးခဲ့။ မေမေ ငြိမ်သက် သွားသည်။

‘ဒေါက်တာ... မေမေလေ ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင် အရမ်းငြိမ်သက်သွားတယ်၊ လက်ဖျားတွေလည်း အေးစက်နေ တယ်’

ရှာ လက်ကလေးကိုဆွဲပြီး အပြင်သို့ခေါ်လာသည်။

‘ငွေခရ’

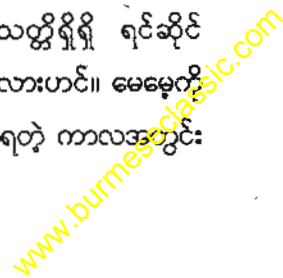
‘ဟင်...’

‘မင်းစိတ်ကို ထိန်းချုပ်ပါ၊ မင်းမေမေ ဆုံးသွားပြီလေ’

‘ဟာ... မဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့် ဆေးပါဦး ဒေါက်တာ၊ မေမေ ဆုံးတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ အိပ်မော ထူးသွားတာပါ’

‘ဆုံးသွားပါပြီ၊ မင်း ငိုကြွေးပူဆွေးနေလို့လည်း သေတဲ့ ထူးက ပြန်ရှင်မလာနိုင်ဘူးလေ၊ ငွေခရ မင်းမေမေရဲ့ နောက်ဆုံး ခရီးအတွက်ပဲ စီစဉ်ပါ၊ မင်းမေမေ ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေကို နှင်းသိတယ်မဟုတ်လား၊ ဖြစ်အောင်လုပ်ပြလေ’

ရှာအနားမှာ ဒေါက်တာဩရသ ရှိနေ၍ ရှာ စိတ်သက်သာ ရာရသည်။ မေမေ သေဆုံးပြီဖြစ်ကြောင်း မာမီဝေဆီ အကြောင်း ကြားလိုက်၏။ မေမေရယ်။ ရှာ မျက်ရည်မကျတော့ပါဘူး။ မေမေ တို့ယံတိုင်ကပဲ ငိုတာမကြိုက်ဘူးလေ။ သတ္တိကြောင်တာ မေမေ ထုံးတမ်းနစ်သက်တာပါ။ မေမေ ဒီလိုဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ ကြိုတင် သိလို့ ရှာကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင် ဖြတ်သန်းတတ်လာအောင် လေ့ကျင့်ပေးခဲ့တာလားဟင်။ မေမေ့ကို နှုတ်စိုက်စွာ ကြည့်မိနေသည်။ ရှာ မတွေ့လိုက်ရတဲ့ ကာလအတွင်း

အတော်လေး ပိန်ချုံးကျသွားသည်။ မေမေဖြစ်စေချင်တာတွေ ဖြစ်အောင် ရှု ကြိုးစားမှာပါနော်။

မာမီဝေ ရောက်လာသည်။

‘ရှု အားမငယ်ပါနဲ့၊ မေမေက မာမီခွဲလက်ထဲ အပ်သွား ပါတယ်၊ မာမီဝေ ခံစာင့်ရှောက်မှာပါကွယ်’

ရှုရင်တွေ အက်ကွဲထွက်တော့မတတ် ခံစားရသည်။ မေမေရယ်။ ရှု ဆရာဝန်မကြီးဖြစ်ပြီး မေမေ့ကို အေးအေးချမ်း ချမ်း ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်နိုင်တဲ့အထိ ဘာဖြစ်လို့ စောင့်မနေရ တာလဲ။ ရှု မငိုပေ။ မျက်ရည်တွေပြည့်လျှံမလာအောင် ထိန်းထား လိုက်သည်။

‘မေမေ့ကို ရေခဲတိုက်တော့သယ်တော့မယ် ရှု၊ ကန်တော့ လေး၊ မေမေ့ဆန္ဒတွေပဲ ပြည့်ဝအောင် ရှု ကြိုးစားပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမီဝေ’

မေမေ့အလောင်းကို ရေခဲတိုက်ထဲယူဆောင်ကြတော့ ရှုရင်တွေ ဆို့တက်နေသည်။ ဘဝကို ရှု သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်မှာပါ မေမေ။ စိတ်မပူပါနဲ့။ ရှုလက်လေးကို လာရောက်ဆုပ်ကိုင် အားပေးသူက ဒေါက်တာဩရသပင်။ ရှုကို သူ့ကားနှင့် အိမ်လိုက် ပို့ပေးသည်။

‘ငွေခရ... မင်းကို ကြည့်ရတာ တကယ်ကို ကြေကွဲ သမ်းနည်းရတဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ကြည့်နေရသလိုပဲကွာ’

သူ တကယ်ပဲ ရှုရဲ့ရင်ထဲက အပူသောကတွေ သက်သာ လျော့ပါးသွားစေရန် ကိုဩရသက စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်သည်။

သူက ဆရာဝန်ပဲ။ ရှုအိမ်ကို သူသိနေသဖြင့် ရှု အံ့ဩ နေသည်။

‘ဖြူစင်ဆီက သိတာလေ၊ မင်းကို ကိုယ် ထပ်ရှာသေး တယ် ငွေခရ’

‘ဟင်...’

‘ဖြူစင်ဆီက မင်းနေတဲ့နေရာကို သိတာပဲ၊ ကိုယ် အထင် သေးသွားမယ်လို့ မထင်နဲ့၊ ကိုယ် လေးစားတယ်၊ ရုက ရိုးသား ငါတယ်’

ဖြူစင်လည်း ရောက်လာသည်။ မေမေ့ရှိစဉ်ကတော့ နည်းနည်းလေးအဆင့်အတန်းခွဲခြားကာ ရှုရဲ့သူငယ်ချင်း ပတ်သက် နှုကို ထိန်းချုပ်ခဲ့၏။

ဖြူစင်ကလည်း ရိုးသားသည်။

‘ရှု... ကိုဩရသက ငါ့ဆီလာပြီး နင့်အကြောင်းတွေ မေးတယ်၊ ငါ့ကိုလည်း ပိုက်ဆံထောက်ပံ့တယ်၊ ငါက ငြင်းပေ

မယ့် သူက အတင်းပေးတာလေ၊ ဒါကြောင့် ငါ ဆေးကုပြီး နာလန်ပြန်ထလာရတာ’

ရလည်း အမြဲတမ်း ကိုသြရသကို သတိရနေခဲ့တာပါ။ ရှဲ့့ အခက်အခဲကို ပထမဆုံးကယ်တင်ခဲ့တဲ့သူလေ။ မာမီဝေတာ အသုဘစရိတ်အားလုံး အကုန်အကျခံသည်။ ကောင်းစစ်လေးကလည်း ရှက် မေးသည်တဲ့။ ကလေးကို ခေါ်မလာပေ။ ဒေါက်တာ သြရသကတော့ ညစဉ်ပဲ ရအိမ်မှာ ရှိသည်။

‘ရအပေါ် ဒီလောက်ကြီး ဂရုမစိုက်ပါနဲ့ ကိုသြရသ၊ တော်ကြာ မိသားစုနဲ့ ပြဿနာတက်မှာကို မလိုလားပါဘူး။ ရအပေါ် အခုလောက်ကူညီတာပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

သြရသကတော့ ရုမျက်နှာလေးကို တစ်နေ့မတွေ့ရလျှင် မနေနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုလျှင် ရှက် ချက်ချင်းပဲ လက်ထပ်ချင်နေ၏။ ရှက် မာနခဲမလေး။ သူ အတင်းအကျပ်လည်း မပြောရဲ။ ရှက် သူ ချစ်နေသည်။

‘ရှက်’
‘ဟင်...’

‘မင်း ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာလုပ်မှာလဲ’

‘ရှက် မာမီဝေအိမ်မှာပဲ နေရမယ်၊ မေမေဆန္ဒပဲလေ’

ပြီးတော့ ဆေးကျောင်းတက်မယ်၊ ရှက် ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ် ကိုသြရသ’

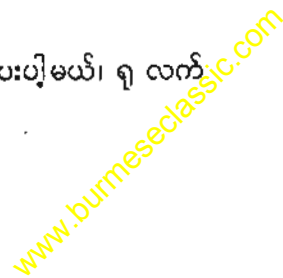
‘ကိုယ် ကူညီချင်တယ်’

‘ရအတွက် မာမီဝေ ရှိပါတယ်၊ သမီးတစ်ယောက်နဲ့ မိသားစုပဲ၊ ရှက် အေးချမ်းပါတယ်၊ ကလေးထိန်းဆိုပေမယ့် ရှက် မာမီဝေတို့ရဲ့ သမီးတစ်ယောက်အရာပါ’

ရနေတဲ့ မာမီဝေရဲ့ မိသားစုအကြောင်း သြရသ သိချင်သည်။ မေးမြန်းစပ်စု၍ မကောင်းလို့သာ။ နောက်မှ ဖြူစင်ဆီက ဆေးမယ်။ သူ စိတ်ပူနေ၏။ ရှက် စိတ်မချ။ ရှက် စောင့်ရှောက်နိုင်တဲ့ အခြေအနေရှိပါတယ်ဆိုတော့ ရှက် လက်မခံပေ။ ရှက် သောက်ပြီးလေးတစ်ယောက်ဆီက အကူအညီ ဘယ်တော့မှမယူ ချင်ပါဘူးတဲ့။ သြရသ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ရှက်ဆန္ဒအတိုင်းပဲ နေစေသည်။

‘ရအတွက် ဟမ်းဖုန်းလေးတစ်လုံးလောက်တော့ လက်ဆောင်ဝယ်ပေးပါရစေကွာ၊ ကိုယ် အချိန်မရွေးဆက်သွယ်လို့ ရအောင်ပါ’

‘ရနေတဲ့ မာမီဝေအိမ်ဖုန်းနံပါတ် ပေးပါ့မယ်၊ ရှက် လက်ဆောင်တွေ ဘာတွေ လက်မခံချင်ပါဘူး’

ရဲ့ ငြင်းပစ်မိသည်။ မာမိဝေအိမ်မှာနေရ၍ ယောက်ျား
 လေးတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်ဆက်ဆံနေတာမျိုး မဖြစ်ချင်ပါ
 သူ့။ ကိုညြရသ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတော့လည်း ရဲ့ လက်ခံ
 ချင်သည်။ ကိုယ့်ကို အထင်သေးစေမယ့် အပြုအမူတွေ ရှောင်
 သင့်၏။ ကိုညြရသနှင့် ပတ်သက်ဆက်ဆံနေတာ မာမိဝေက
 မကြိုက်ပုံပင်။ ရဲ့ သတိထားနေရမှာပဲ။ ကိုညြရသက ရဲ့ကို
 မစိမ်းပါနဲ့တဲ့။ အခြေအနေအရပါလို့ ပြောတော့ ကိုယ်ကူညီပေး
 နိုင်ပါတယ်တဲ့။ ရဲ့ ငြင်းပယ်သည်။

‘ရဲ့ သူများအိမ်မှာနေရမှာပါ။ ရဲ့ကို နားလည်ပေးပါနော်
 ကိုညြရသ’

‘ရဲ့ရယ်’

ရဲ့ သောကဝေဒနာတွေ ခံစားနေရတဲ့အချိန်တွင် သူ့အနေ
 နှင့် အခွင့်အရေးတွေ မတောင်းဆိုလိုပေ။ ရဲ့ကလည်း ငြင်းပယ်
 မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရဲ့ရယ်။ ကိုယ် တစ်နေ့နေ့မှာ ရဲ့ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်
 ရအောင် ကြိုးစားမယ်။ ရဲ့နေမယ့် မာမိဝေက သူနှင့် ရဲ့ ပတ်သက်
 တာကို မနှစ်သက်ပုံပင်။ သူ စိတ်ပူမိသည်။

‘ကိုယ် ရဲ့နဲ့တွေ့ပါရစေ၊ ရဲ့နဲ့မတွေ့ရရင် ကိုယ် နေလို့
 ရမှာမဟုတ်ဘူးနော် ရဲ့’

‘ရဲ့လည်း ကိုညြရသနဲ့ တွေ့ချင်ပါတယ်။ ရဲ့ဘဝကို
 နားအလည်ဆုံး လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ပါ’

‘ရဲ့ ကျောင်းတက်ရင် ကိုယ် လာတွေ့မယ်။ ရဲ့ ကိုယ့်ကို
 မစိမ်းပါနဲ့။ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ရဲ့ကို ကိုယ်ပတ်သက်
 ကြိုးစားမယ်’

ရဲ့ ရင်တွေ နာကျင်ရသည်။ မာမိဝေက သူ့ကိုတွေ့တိုင်း
 ချက်နာထားက တင်းမာသွားတတ်သည်။ မေမေမရှိတော့တဲ့
 နောက်ပိုင်း ရဲ့ မှီခိုအားကိုး တွယ်တာရသူက မာမိဝေပါပဲ။
 ရဲ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုညြရသအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်တွယ်ချင်နေ
 ပြီထင်သည်။

သူ့ကို တွေ့မြင်ချင်နေ၏။ မေမေအသုဘပြီးတော့ ရဲ့
 ထည်း မာမိဝေနောက် လိုက်ခဲ့ရသည်။

‘ရဲ့အိမ်လေးကိုတော့ ရဲ့သူငယ်ချင်း ဖြူစင်ကို နေခွင့်ပေး
 ခါ၊ ဖြူစင်က အိမ်ငှားနေရတာပါ’

‘ရဲ့သဘောပဲကွယ်၊ မာမိဝေကတော့ အရင်က အသိ
 အကျွမ်းမိတ်ဆွေတွေနဲ့ အဆက်အသွယ်ဖြတ်သင့်တယ် ထင်တာ
 ပဲ’

‘ရဲ့လေ’

‘အထူးသဖြင့် ဟိုမောင်ဩရသနဲ့ ရှ မပတ်သက်စေချင်ဘူး၊ မာမီဝေက ရုပ်ညှာရေးအတွက်ပါ’

ဒေါ်ဝေဝေခင် တားဆီးရတာက ရှအား မိမိရဲ့ချွေးမလောင်းဖြစ်စေချင်နေ၍ပင်။ မြေးလေးအတွက်ပါ။ စိတ်သဘောပြည့်ဝတဲ့ ရှကို ချွေးမတော်ချင်သည်။ မြေးလေးအား မိထွေးဆိုးဆိုးနှင့် တွေ့ဆုံမှာ စိုးရိမ်မိ၏။ သားသွန်းစစ်က ငယ်သေးတယ်။ မိန်းမတွေကို ဘယ်လောက်ပဲ နာကြည်းစိတ်နာတယ် ပြောပါစေ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်နိုင်တာပဲ။ ဒေါ်ဝေဝေခင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတာမျိုးလည်း ဖြစ်သည်။

(၁၁)

‘မင်း ငါ့အနားကို မကပ်နဲ့၊ မင်းကို ငါမြင်ရင် ငါ့ဘဝ ဆိတ်အကြောင်းတွေ ပြန်သတိရပြီး ငါခံစားရတယ်ကွ’

‘အီး... အီး... ဖေဖေ ချီပါ၊ ကောင်းစစ်အနားမှာ ဖေ နေပေးပါ၊ ချီပါ’

‘တိတ်စမ်း’

‘ဟင့်အင်း... အီး... အီး... အီး...’

‘ဟေ့ကောင်... မင်း တိတ်လို့ပြောနေတယ်လေ၊ ငါ့အနားမှာ ဘာဖြစ်လို့တားနေရတာလဲ၊ မချီဘူး၊ မင်းက ငါ့သားထုတ်ဘူး၊ သွား... ထွက်သွားစမ်း’

သူ အော်ပစ်သည်။ ကောင်းစစ်ဦးအား သူ့သားဟု သူ့အိမ်က သံသယဝင်ကာ မတွေ့ချင်ဘဲဖြစ်နေ၏။ ကောင်းစစ်က အနေနဲ့ တူလွန်းသည်။ သွန်းစစ်နှလုံးသားတွေ ခံပြင်းနာကြည်း

ရလွန်းလို့ပါ။ ကောင်းစစ်က ငိုပြီး ချီခိုင်းနေ၏။ မာမိက
ဒီကလေးကိုထိန်းတဲ့ မသွယ်ကို အော်ခေါ်သည်။

‘မာမိ... မသွယ်၊ ဘယ်ရောက်နေကြလဲ၊ ဒီကလေး
ငါ့ရှေ့ကနေ ခေါ်သွားကြစမ်း’

‘အိး... အိး...’

‘အိး... မခေါ်နဲ့၊ မသွားဘူး၊ ဒီမှာပဲနေမယ်’

ကောင်းစစ်ကလည်း ပေကတ်ကတ်နှင့် မဖယ်ပေ။
ပိတ်ရပ်ပြီး ငိုနေသည်။

‘အိး... အိး...’

‘ကဲကွာ’

‘အား...’

‘ဘုတ်...’

ကောင်းစစ်ကို ဆွဲပြီးတွန်းဖယ်ပစ်လိုက်သဖြင့် ထွက်
သွားသည်။

‘ဒီမှာ... ဦးသွန်းစစ်ဦးက တော်တော်အကြင်နာတာ
ကင်းမဲ့ပြီး ရက်စက်တာပဲ’

‘မင်းနဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ ငွေခရ၊ ငါ့ကိစ္စထဲ မင်း ဝင်
နဲ့နော်၊ ဖယ်စမ်း’

‘ဒီကလေးမှာ ဘာအပြစ်ရှိနေလို့လဲ ဦးသွန်းစစ်ဦး၊
ဘာမှမသိနားမလည်သေးတဲ့အရွယ်လေးပဲ၊ ရှင်မုန်းတီးနာကြည်း
လောက်အောင် အပြစ်မလုပ်ဘူး’

‘မင်း ဘာသိလို့ ဝင်ပြောနေရတာလဲ ငွေခရ၊ မာမိက
ရေးပေးထားတယ်ဆိုပြီး မင်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ
ပြောမနေနဲ့’

‘ကောင်းစစ်လေးကို ရှင့်သားဟုတ်မဟုတ် သေချာ
အောင် DNA စစ်ဆေးကြည့်လေ၊ ဒါမှ တရားမျှတမှုရှိမှာပေါ့’

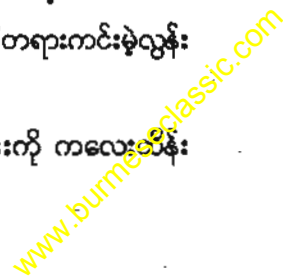
‘မင်း... မင်း...’

‘ရှင့်သားမဟုတ်ရင်တောင် ငယ်ရွယ်တဲ့ကလေးအပေါ်
ညှာထောက်ထားသင့်ပါတယ်ရှင်’

‘မင်း...’

‘ဦးသွန်းစစ်ဦးက ကုမ္ပဏီဒါရိုက်တာကြီးပါ၊ ပညာတတ်
တစ်ယောက် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးကို ဦးဆောင်နိုင်တဲ့လူ၊ ကိုယ့်
ရင်ဆွေးမဟုတ်ရင်တောင် ငယ်ရွယ်နုပျိုသေးတဲ့ ကလေးတစ်
ယောက်အပေါ် ရန်သူလို ဆက်ဆံနေတာ အသိတရားကင်းမဲ့လွန်း
ပါတယ်’

‘ငွေခရ... မင်း ထွက်သွားစမ်း၊ မင်းကို ကလေးထိန်း

ငှားထားတာပဲ။ ကလေးကို ဘယ်လိုထိန်းနေတာလဲ၊ အချောင်
ပိုက်ဆံယူချင်နေတာလားကွ'

ငွေခရုကို သူ အော်ပစ်သည်။ ကလေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး
နားလည်မှုမရှိတာ သူအမှန်းဆုံးပဲ။ ငွေခရုက မာမီအရေးပေးထား
တဲ့ ကောင်မလေး။ သမီးလိုပဲတဲ့။ သူ့ဇနီး မေဘယ်နှင့် မတူတာ
က ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိနေခြင်းပင်။ သူ့ချစ်သူ ငယ်ငယ်ကိုပဲ သူ
လက်ထပ်ချင်ခဲ့တာ။

ငယ်ငယ်က ငွေကြေးဥစ္စာတွေ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့
မိန်းကလေးတော့ မဟုတ်ပေ။

ငွေခရုနှင့် ဆက်ပြီး ပြောဆိုမနေချင်တော့သဖြင့် လှည့်
ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်လာ၏။

သားကောင်းစစ်ကို အော်ဟစ်နေရပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာ
လည်း နာကျင်ကြေကွဲရပါသည်။ မေဘယ်နှင့် အရမ်းတူလွန်းတဲ့
ကောင်းစစ်လေးကို မြင်ရတိုင်း ဒေါသတွေပေါက်ကွဲရသည်။

'မင်းမိန်းမက မင်းနဲ့ လက်မထပ်ခင်ကတည်းက
ယောက်ျားတွေနဲ့တွဲပြီး ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတာပဲ။ သွန်းစစ်ကလေး
တောင် မင်းကလေး ဟုတ်ရဲ့လားကွာ'

သူငယ်ချင်းနန္ဒရဲ့စကားတွေက သူ့နလုံးသားတွေထဲသို့

သံချွန်နှင့် ထိုးစိုက်လိုက်သလိုပင်။ မေဘယ် နောက်ထပ်
ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် တွဲနေတယ်ကြားရစဉ်က သူ လက်မခံ
ခဲ့ပေ။

သူ မေဘယ်အား ယောက်ျားကောင်းပီသစွာ ရှာဖွေ
ကျွေးမွေးခဲ့သည်။ ပြည့်စုံစွာ ထား၏။ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တဲ့မိသားစု
လေးကို ဖန်တီးလိုသည်။

'မောင် ရင်သွေးလေးတွေ အများကြီးယူချင်တယ်
မေဘယ်၊ ပျော်စရာမိသားစုလေး တည်ဆောက်ချင်တယ်'

'ဟင်း... ဟင်း... မေဘယ်ကတော့ ကလေးအများ
ကြီး မလိုချင်ပါဘူး မောင်ရာ၊ ဘာလုပ်မှာလဲ၊ မေဘယ်ဘဝမှာ
ကလေးတွေထိုင်မွေးပြီး အိုမင်းရင့်ရော်သွားမှာ အကြောက်ဆုံး
ပဲ။ သိလား'

သူ့ချစ်သူ ငယ်ငယ်ကိုထားခဲ့ပြီး မာမီသဘောတူတဲ့
မေဘယ်အား လက်ထပ်ခဲ့ရပေမယ့် ချစ်မြတ်နိုးစွာ ဆက်ဆံ
ဝေါင်းသင်းသည်။

သူ ရင်ဆိုင်လက်တွဲရမည့် မိန်းကလေးအပေါ် ကြင်နာ
ယုယမှုတွေ ပေးခဲ့၏။ ဒါပေမဲ့လည်း သားလေးကောင်း စစ်ကို
မွေးပြီးတော့ မေဘယ် ခြေလှမ်းတွေက ပျက်လာသည်။

‘မင်း သားက မင်းနဲ့မတူဘူးနော် သွန်းစစ်၊ မင်းမိန်းမ
ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လားကွာ’

နန္ဒက သူ့ကို သတိပေးသည်။ မေဘယ်ကို လုံးဝကြည့်
မရ။

နန္ဒသဘောတူတာက ငယ်ငယ်ပဲ။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့
ငယ်ငယ်ကို ထားခဲ့တာ ရက်စက်လွန်းတယ်တဲ့။

‘မင်းကိုကြည့်ရတာ မေဘယ်ကို ချစ်သွားပြီလား
သွန်းစစ်၊ မတရားလိုက်တာကွာ၊ ငယ်ငယ်ဘက်ကနေ နည်းနည်း
လေးတောင် မင်း မစဉ်းစားပေးဘူး’

‘ငါ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး နန္ဒ၊ တောင်းပန်ပါတယ်
လောလောဆယ် မေဘယ်က ငါ့ဇနီးပဲ၊ ငါ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး
မလွဲမသွေ လက်တွဲရမယ်လေ၊ သားလေးလည်း မွေးလာတော့
ကိုယ့်မိသားစုဘဝလေးကိုပဲ ဦးစားပေးချင်တယ်’

‘ဟား... ဟား... ဟား... သွန်းစစ်၊ မင်းက ငတုံးပဲ
ကလေးက မင်းနဲ့တူလို့လား၊ မင်းမိန်းမ မေဘယ် ဘာတွေလုပ်
လဲဆိုတာ မင်းသိလား’

‘နန္ဒ’

‘မင်းကို ငါ လက်တွေ့ပြမယ်၊ မင်းလိုက်ခဲ့’

နန္ဒက ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုဆီ သူ့ကို ခေါ်ဆောင်သွား

အခန်းတစ်ခုထဲမှာ မေဘယ်ကို ယောက်ျားတစ်ယောက်
အတူတူတွေ့ခဲ့ရ၏။

သူ့ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲတော့သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ မေဘယ် ရှင်နဲ့ ကွာရှင်းမယ်၊ ကလေးက
ရှင်ပဲ တာဝန်ယူပါ၊ ကျွန်မချစ်တာက သူပဲ’

ပြတ်ပြတ်သားသားဆုံးဖြတ်ကာ ရက်စက်သွားသည်။
အပိုင်အပိုင်အလယ်မှာ အရက်သိက္ခာကျခဲ့ရ၏။ သူ့ငယ်ချစ်
ငယ်ငယ်ကလည်း နန္ဒနှင့် လက်ထပ်သည်။

‘ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို အပြစ်တင်ရမှာ

ငွေခရဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ဝင်စွက်ဖက်နေတာကို
အမြင်ကတ်နေသည်။ ကောင်းစစ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ့သွေး

ထက်ဘူးဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ သူ အဖြေမှန်ကို မသိချင်
သွန်းစစ် စိတ်ညစ်လွန်း၍ လသာဆောင်ကို ထွက်လာ

လသာဆောင်မှာထိုင်ပြီး အရက်သောက်၏။ တစ်ခွက်ပြီး
ခွက်ပဲ။ လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို မေ့ပစ်ချင်သည်။

‘ငွေခရ... မင်းက ဘာမှမသိဘဲ ငါ့ကို အပြစ်တင်
ရတာလဲကွ၊ ငါ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ မင်းသိလို့
ငွေခရကိုလည်း မကျေနပ်မိ။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်
သူ့ကို အပြစ်တင်ဝေဖန်နေသည်။ မင်း ဘယ်လိုကောင်မ
မျိုးလဲ။ သူ့ရှင်တွေ ဗလောင်ဆူနေ၏။ ငါ့အတွက် အရည်
အဖော်ပဲကွ။ မင်းသိရဲ့လား ငွေခရ။ မာမိက သူ့အနား
လာသည်။

‘သားရယ်... ဒီလောက်အထိ မသောက်ပါနဲ့၊
ကျန်းမာရေးကို ထိခိုက်မယ်လေ’

‘ကျွန်တော် သောက်ပါရစေ၊ မတားပါနဲ့၊ လောက
ကို သား မေ့ပစ်ချင်လို့ပါဗျာ’

သားအဖြစ်တွေကို ဒေါ်ဝေဝေခင် မကြည့်ရက်။
ကြောင့်ပါ။ သားချစ်သူနဲ့ သဘောမတူဘဲ ငွေကြေးချမ်းသာ
မေဘယ်နှင့် အတင်းအကျပ် လက်ထပ်စေခဲ့မိသည်။
အရက်သမားကြီးပဲ။ ဒေါ်ဝေဝေခင် ရင်နာနေရ၏။ မြေးကို
သူ့သားမဟုတ်ဘူးတဲ့။

မိမိကတော့ အပြစ်ရှိသူအနေနှင့် သားကို တားဆီး
ခွင့်မရှိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

‘မာမိ’

‘ပြောပါ သားရယ်’

‘ငွေခရဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ပြောထားပါ။ သားကိစ္စ
တွေမှာ ဝင်ပြီးမစွက်ဖက်ပါနဲ့လို့’

‘ငွေခရလေးက စေတနာနဲ့ပြောတာပါကွယ်၊ အခု မြေး
လေးတောင် စာသင်လို့ရလာပြီ၊ ဆူပူသောင်းကျန်းတာတွေ မလုပ်
တော့ဘူး’

‘မာမိ အလိုလိုက်ထားတာပဲ၊ ဒီကောင်လေးကို တင်း
တင်းကျပ်ကျပ် စည်းကမ်းပေးရမှာပါ’

‘အရက်ကို လျှော့သောက်ပါ သားရယ်၊ လောကကြီး
ထဲမှာ ဖြစ်ပျက်တတ်တဲ့ အဖြစ်အပျက်ကြီးတစ်ခုလို့ပဲ သဘော
ထားပါတော့’

‘သား ဘာမှမကြားချင်ဘူး မာမိ၊ ဒီမှာပဲ နေပါရစေ၊
သားတစ်ယောက်တည်း ဒီမှာနေပါရစေဗျာ’

သားအနားကနေ ဒေါ်ဝေဝေခင် ထွက်လာခဲ့သည်။ တား
လို့လည်း ရမှာမှမဟုတ်တာ။ သားမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး။ မိသားစု
တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင်လုပ်ပေးခဲ့တဲ့သူပါ။ ဒေါ်ဝေဝေခင်
အောက်ထပ်ကိုဆင်းလာတော့ ရှာနှင့်ဆုံသည်။

‘ကောင်းစစ်လေး လိမ္မာလာပါပြီ မာမီဝေ၊ စာလည်း ကောင်းကောင်းရေးတယ်၊ ဉာဏ်ထက်မြက်တဲ့ ကလေးပဲ’

မာမီဝေပုံစံကြည့်ရတာ အားမရ။ နှမ်းဖတ်ညှိုးရော်နေ သည်။ ရှ စိတ်ပူမိသွား၏။ မေမေလိုအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံတွေ့ရ မှာ ရှ စိတ်ပူမိသည်။ ဦးသွန်းစစ်ဦး နားလည်မှုမရှိတာပဲ။ မာမီ ဝေအား သေအောင်သတ်နေသလို ဖြစ်နေ၏။ ရုကတော့ အတတ် နိုင်ဆုံး အားပေးကူညီချင်သည်။

‘ရလေး’

‘ပြောပါ အန်တီဝေ’

‘တကယ်တော့ သားမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိပါဘူးကွယ်’

‘ဦးသွန်းစစ်ဦးမှာ အပြစ်မရှိရင် ကောင်းစစ်လေးမှာ အပြစ်ရှိနေတာလား’

မာမီဝေက ဦးသွန်းစစ်ဦးအပေါ် အပြစ်မတင်တာပဲ ရှ ဒေါသဖြစ်မိသည်။

‘မာမီဝေ အပြစ်တွေပါ ရှရယ်၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ အတင်းအကျပ်လက်ထပ်ပေးခဲ့တယ်’

သားနှင့်ပတ်သက်တာတွေကို ရှလေး နားလည်သဘော ပေါက်စေရန် ပြောပြသည်။ မိမိက ချွေးမအဖြစ် ရွေးချယ်ထား၏။

အပေါ် အပြစ်မတင်စေလိုပေ။ ရုက ဟိုဒေါက်တာဩရသ နဲ့ လူငယ်ချင်း ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေပုံပင်။ သားနဲ့ပဲ လက်ထပ် နေမယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သား နှစ်သက်စေချင်တယ်။ နီးစပ် နှစ်သက်စေရန် ကြိုးပမ်းရမည်ဖြစ်သည်။

‘မေဘယ်က ဖောက်ပြန်သွားတယ်၊ အပျိုဘဝကတည်း ဝှုပ်ပွေတတ်တာကို မာမီဝေက မေးမြန်းစုံစမ်းမှု မလုပ်ခဲ့ ပါဘူး’

သားငယ်ချစ်ဦးကလည်း သားသူငယ်ချင်းနန္ဒနဲ့ လက် ထပ်သွားခဲ့သည်။

‘သားမှာ ထိခိုက်နစ်နာမှုတွေ အများကြီးပဲ၊ နန္ဒက ကောင်းစစ်လေးကိုတောင် မင်းသွေးမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတော့

ပိုပြီးခဲစားနေရတယ်’

ကိုသွန်းစစ်ဦး ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ အိမ်ထောင်ရေး နာကြည်းကြေကွဲစရာအတိပင်။ ကောင်းစစ်လေးကလည်း

အိမ်နှင့် လုံးဝမတူပေ။

ကိုသွန်းစစ်သားရော ဟုတ်ရဲ့လားဟု ရှပင် သံသယ နှစ်နေသည်။

‘ကောင်းစစ်လေးက မာမီဝေရဲ့ မြေးလေးပါ။ အရမ်း

သနားစရာကောင်းတယ်၊ ကြားထဲကနေ မြေဇာပင်ဖြစ်ခဲ့ရလေ

ရလေးက ဒေါက်တာဩရသကို ချစ်နေပြီလား။ သူ့။

သတိထားမိသလောက် ဒေါက်တာဩရသကလည်း ရလေးအပေါ် မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်နေပုံပါပဲ။ မိမိ တားဆီးရမည်ဖြစ်သည်။

‘သားကိုလည်း ရှိ အတတ်နိုင်ဆုံး နားလည်မှုပေး မြေးလေးတောင် လိမ္မာလာပြီပဲ၊ မိခင်မေတ္တာ ငတ်နေရှာတာ ကွယ်’

မြေးလေးက ရှုကို သံယောဇဉ်ကြီးမားစွာ တွယ်နေ သည်။ သားကိုရောပဲ မိမိ စိုးရိမ်တယ်။ သော့လို ရုတ်တရက် ရောဂါဝေဒနာတွေဖြစ်လာရင်ရော ဒီအတိုင်းကြီး ဖြစ်မသွားနဲ့ ကြိုတင်စီစဉ်မှုတွေ လုပ်ချင်သည်။

‘ရှုက မာမီဝေသမီးလေးပါပဲကွယ်၊ မာမီဝေ အားပေး ပါတယ်၊ အနားမှာနေပေးပါ ရှု’

‘ဟုတ်ကဲ့... ရှုလည်း အားကိုးတွယ်တာရာမရှိတဲ့သူ ပါ မာမီဝေရယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့နော်၊ ကောင်းစစ်လေးကိုလည်း ရှု သံယောဇဉ်တွယ်နေပါပြီ’

‘ရလေးရယ်’

ရလေးကို မိမိရင်ခွင်မှာ ပွေ့ဖက်ထားမိသည်။ သားနှင့် လက်ထပ်ဖို့ အတင်းအကျပ်တော့ မစီစဉ်ချင် သားကို အပြစ်မတင်စေရန် ဒေါ်ဝေဝေခင် ရှင်းပြနေ

(၁၂)

ဦးသွန်းစစ်ဦး လသာဆောင်မှာ ရှိနေသည်။ ရှု သွားပြီး တားမြစ်ရင် ကောင်းမလားပဲ။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဦးသွန်းစစ်ဦးက ရှုနှင့်မဆိုင်တဲ့ကိစ္စ ဝင်မပါနဲ့တဲ့။ မာမီဝေ ပြောတော့လည်း ဦးသွန်းစစ်ဦး ရင်ဆိုင်ရတဲ့ပြဿနာတွေက ကြောက်မက်ဖွယ်ရာပဲ စိတ်သောကတွေ ရောက်စရာပါ။ သူမ လိုအပ်နေတာထက် ဦးသွန်းစစ်ဦးရဲ့ ဆံပင်တွေ။ ကောင်းစစ်လေးနှင့် DNA စစ်ဆေးပြီး သူ့ရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ သံသယတွေကို ပယ်ဖျက်ချင်သည်။

- ‘မမလေးရ... ဖုန်းလာနေပါတယ်’
- ‘ဘယ်သူလဲဟင်’
- ‘ဒေါက်တာဩရသတဲ့’
- ‘လာပြီနော်’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ကိုဩရသပဲ။

မာမီဝေက ရှုနှင့် ကိုဩရသ ပြောဆိုဆက်ဆံတာ မကြိုက်ပေ။

ဒါပေမဲ့ ရှု သတိရတမ်းတနေမိသူက သူပဲဖြစ်နေသည်။

ဖုန်းလာသည်ဆို၍ ရှု ရင်တွေ့ရန်နေ၏။

ဖုန်းခွက်ကို ကိုင်လိုက်တော့မည့် ရှုလက်လေးတွေပင် တုန်နေသည်။

‘ဟဲ့လို...’

‘ရ’

‘ပြောပါ ကိုဩရသ’

‘မနက်ဖြန် ရှု ကျောင်းကိစ္စတွေလုပ်ရမယ် မဟုတ်

လား’

‘အင်း...’

‘ကိုယ် စောင့်နေမယ်’

‘ဟို... ဟို အိမ်ကကားနဲ့ တခြားကိစ္စတွေ ကိုယ်လိုက်

လုပ်ပေးရမှာပေါ့ ရှု၊ တွေ့ချင်တယ်၊ ရှုကို အမြဲတမ်းသတိရနေ တယ်’

ရှုလည်း သတိရနေတာပဲ ပြောချင်သည်။ ဖုန်းထဲကနေ

ဖိုးလပြည့်စာပေ

မပြောချင်။ မာမီဝေက အနားရောက်လာ၏။ မနှစ်သက်တဲ့ပုံပင်။ သူပြောတာပဲ ရှ နားထောင်နေရသည်။

‘ရှ’
‘ဟင်...’

‘ကိုယ်စောင့်နေမယ်နော်၊ ရှကို အရမ်းတွေ့ချင်တယ်ကွာ၊ အခုလေ ကိုယ် အလွမ်းရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းတွေ ကြည့်နေရသလိုပဲ အရမ်းကြေကွဲနေတယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’
‘ရှကို အရမ်းသတိရလို့လေ’
ရှ ဘာပြန်ပြောရမှန်းပင် မသိ။
မာမီဝေက ရပ်နေသည်။

‘ရှ ကိုယ်လာခဲ့မယ်၊ တွေ့ချင်တယ်ကွာ၊ နော် ရှ’
‘အင်း...’

‘ရှကို အရမ်းတွေ့ချင်တယ်၊ အရမ်းလွမ်းတယ်၊ ကိုယ် နာကျင်နေရတယ်၊ ဖြူစင်နဲ့လည်း တွေ့ဖြစ်တယ်၊ ကိုယ် ကူညီနေပါတယ်၊ ဖြူစင်ကို ဆိုင်လေးဖွင့်ပေးမလားလို့လေ’

‘အင်း... ကောင်းတယ်၊ ဖြူစင်က ရှအပေါ်တော့ ကောင်းပါတယ်၊ ကူညီပါ’

‘ဒါပဲနော် ရှ၊ မနက်ဖြန် ကိုယ်စောင့်နေမယ်၊ ရက်စွဲတွေ အလုံး ကူညီမယ်၊ ရှရော ကိုယ့်ကို သတိရရဲ့လား’
‘ရပါတယ်’
‘ကိုယ်တို့ မနက်ဖြန်မှ တွေ့မယ်’
‘အင်း...’

ရှ ဖုန်းချလိုက်သည်။ မာမီဝေက ရှအနားမှာ လာရပ်နေရာ ရှ စိတ်ကျဉ်းကျပ်လိုက်တာ။ တစ်စုံတစ်ခုကို မေးမြန်းချင်အောင် သိသည်။

‘ဒေါက်တာဩရသပါ’
‘ရနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ’

‘မိတ်ဆွေတွေပါ၊ ရှအခက်အခဲကို သူက အကူအညီပေးတယ်လေ၊ အခု ရှသူငယ်ချင်းဖြူစင်ကိုလည်း ကူညီနေတယ်’

‘သော်က ရှကို မပေါင်းစေချင်တဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေမှာ ဖြူစင်လည်း ပါတယ်လေ’

‘မေမေက ရှကို တန်ဖိုးထားလွန်းနေတာပါ၊ ဖြူစင်က အလုပ်လုပ်ပြီး ငွေရှာတာ မေမေ မကြိုက်တာလေ၊ ဖြူစင်က နာမည်နဲ့လိုက်ပါတယ် မာမီဝေရယ်’

‘ရ’

‘ရှင်...’

‘မနက်ဖြန် ရုက္ခောင်းကိစ္စတွေကို သားလုပ်ပေးလိမ့်မယ်’

မယ်’

‘ရှင်...’

‘ဒေါက်တာဩရနဲ့ ပတ်သက်တာ မာမီဝေ မကြိုက်ဘူး ရ’

ဘူး ရ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

‘သော်က အပ်ထားတာလေ ရ၊ အန်တီဝေမှာ စောင့်ရှောက်ရမယ့်ဝတ္တရား ရှိတယ်’

ရှောက်ရမယ့်ဝတ္တရား ရှိတယ်’

ကိုဩရသက လူကြီးလူကောင်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ မာမီဝေရယ်။ ဦးသွန်းစစ်ဦးက ရုက္ခိစ္စတွေကို လုပ်ပေးချင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ မာမီဝေ အတင်းအကျပ်ခိုင်းစေလို့ပဲ မလွှဲမရှောင်သာ လုပ်ပေးမှာပါ။

ရုလည်း ကိုဩရသနဲ့ တွေ့ဆုံချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ဖြစ်နေသည်။

‘ရ အားနာလို့ပါနော်၊ ကိုယ့်ဘာသာပဲ လုပ်ပါမယ်’

‘ရုလေးရယ်... မာမီဝေကို ဘာမှအားနာစရာမရှိပါဘူး’

စောင့်ရှောက်ရမယ့်တာဝန် ရှိတယ်လေ၊ သားသွန်းစစ်ကူညီရမှာလေ’

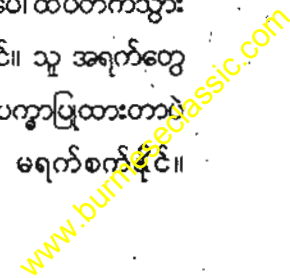
ရုလေးကို တခြားယောက်ျားလေးတွေနှင့် ရင်းနှီးတာမျိုး ထက်မခံနိုင်ပေ။ ဒေါ်ဝေဝေခင် မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေသလိုဖြစ်သည်။ ရုက သားအတွက်ပဲဖြစ်စေရမယ်။ ထို့ကြောင့် ဦးမြေးလေးကောင်းစစ်နှင့် ရင်းနှီးစေရန် မြေးလေးအား ရုထက်ထဲ အပ်ထားသည်။

‘ရုလေး’

‘ရှင်...’

‘မာမီဝေ မြေးလေးကောင်းကိစ္စ သွားရမယ်၊ ကျောင်းထက်မယ်လို့ ပြောနေတယ်၊ အဲဒါ ရုလေးကျေးဇူးကြောင့်ပါပဲဦးမယ်၊ မာမီဝေတို့မိသားစုကို စောင့်ရှောက်ပေးပါဦး’

မာမီဝေ ထွက်သွားသည်။ ရုက္ခိစ္စတွေမှာ ဦးသွန်းစစ်ဦးက အတင်းအကျပ်မလား။ မိန်းမတွေကို အခြောက်တိုက်မုန်းနေတာကို မကြိုက်ပေ။ ကောင်းစစ်လေးကိုကြည့်ဖို့ အပေါ်ထပ်တက်သွားတာ ဦးသွန်းစစ်က လသာဆောင်မှာ ရှိနေဆဲပင်။ သူ အရက်တွေ အလွန်အကျွံသောက်ထားပြန်ပြီ ထင်တယ်။ ဥပေက္ခာပြုထားတာပဲ ကောင်းပါတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ရုစိတ်က မရက်စက်နိုင်။

မာမိဝေခိသားစုပဲ ရှု ကျောင်းဆက်တက်ဖို့အတွက် ပြည့်စုံစွာ ထောက်ပံ့ထားသည်။

‘ငွေခရ’
‘ဟင်...’

သူမ တွေဝေစွာရပ်ကြည့်နေဆဲမှာပင် သူက ရုဘက လှည့်လာသည်။ ထုံးစံအတိုင်း မျက်လုံးတွေက နီကြောင်နေ၏။ ရှု မနှစ်သက်သလို ကြည့်မိသည်။

‘မင်းမျက်လုံးအကြည့်တွေက ငါ့ကို အထင်သေးနေတာလား ငွေခရ’

‘ရှုက ဦးသွန်းစစ်ဦးတို့ဆီမှာ မှီခိုနေရတာပါ။ အားလုံး အဆင်ပြေပြေ ဆက်ဆံချင်ပါတယ်။ မာမိဝေကိုလည်း စိတ်ချမ်းသာစေချင်တာပါ’

သူ ငွေခရကို ကြည့်သည်။ မေဘယ်နှင့် ဘာမှမဆိုင်သော ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ ကောင်မလေး။ ရိုးသားသည်။

ရှု ငါက မိန်းမတွေကို နာကြည်းမုန်းတီးနေတာတွေ ငါ့ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးကို စောက်ထိုးမိုးမျှော်လုပ်ခဲ့တဲ့ မေဘယ်ကြောင့်လေ။ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုတော့ ငါ အရမ်းသတိရတယ်။ တမ်းတနေမိတယ် ရှု။ မင်းက အရမ်းငယ်လွန်းတဲ့ ကောင်မလေး

။ ရှုမျက်နှာလေးက မူးယစ်ဝေသီနေတဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ နှုတ်ထင်ရစ်နေသည့် ကောင်မချောချောလေးပါ။ သူ ဒယ်မီးဒယ်ဒိုင်နှင့် ထလိုက်၏။

ရှုကတော့ တည်ငြိမ်စွာကြည့်နေသည်။
‘မင်းမျက်လုံးတွေက ငါ့ကို အပြစ်တင်နေတာလား

ငွေခရ’
‘ဟုတ်တယ်’

‘ငါ့သားအပေါ် တာဝန်မကျေလို့လား၊ ငါ အရက်သမား၊ အစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့လား၊ ပြောစမ်း’

ရှု စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ကြည့်မိသည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ဆွဲကို ဦးစီးလုပ်ဆောင်နေသူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီး အသိဉာဏ် အင်းမဲ့လွန်းရာ ကျသည်ဟု ထင်၏။ သူမ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

‘နေပါဦး ငွေခရ’
‘မာမိဝေက ဦးသွန်းစစ်ဦးကို ဒီလိုပုံစံမျိုး မြင်ချင်မှာ

ဟုတ်ဘူး ထင်ပါတယ်။ ရုမေမေလို လူလောကကြီးထဲကနေ ခုတ်တရက်ထွက်သွားရရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်’

‘ငါ့စိတ်တွေ အရမ်းပဲ လေလွင့်နေတယ်၊ မင်း နားလည် နှလုံးနိုင်မလား ငွေခရ’

ဟန်အင်း...

ဘာကွ

မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ထိ ကျသွားအောင် စိတ်ဓာတ်မခိုင်မာတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် အားမပေးဘူး။ ရှု ထောက်လည်း မထောက်ခံချင်ဘူး။

သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ရီဝေမှုန်ဝါးနေသည်။ ငွေခရု မင်းက အသိဉာဏ်ရှိလွန်းတဲ့ မိန်းကလေးလား။ ငွေခရု ရုပ်နေတာပင် သေးသိမ်သွားသလို ခံစားရ၏။ ငါ ဖြစ်ချင်တာ ငွေခရု။ ငါ့စိတ်တွေ နောင်တတွေရလာပြီထင်တယ်။ တစ်ညလုံး တွေဝေနေတယ်။

မင်းလိုကောင်မလေးတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ငါ ရပ်တည် နိုင်စွမ်းတောင် မရှိတော့ဘူး။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က မထိန်းနိုင်စွမ်း ယိမ်းယိုင်ပြုလဲမတတ် ဖြစ်နေသည်။

ဦးသွန်းစစ်ဦး

ဘာလဲ

ရှု တစ်ခုတော့ လုပ်ပေးချင်တယ်။ အဲဒါက ကောင်းစစ် လေးနဲ့ ဦးသွန်းစစ်ဦးတို့ သားအဖအရင်းဟုတ်မဟုတ် DNA စစ်ဆေးကြည့်ပေးဖို့ပဲ။

မလုပ်နဲ့၊ ငါ လုံးဝမလုပ်ချင်ဆုံးအလုပ်ပဲ ငွေခရု။

အခုပြုပြီး မလုပ်ပါနဲ့။

ဘာဖြစ်လို့လဲ

ငါ အမှန်တရားတွေကို ရင်မဆိုင်နိုင်ဘူး ရှု၊ တောင်းပန် တယ်ကွာ၊ အဲဒါတော့ မလုပ်ပါနဲ့။

သတ္တိမရှိလိုက်တာ... သံသယတွေနဲ့နေမယ့်အစား မဆိုင်သင့်တယ်။

လုံးဝမလုပ်နဲ့၊ ငါ့မှာ သတ္တိမရှိဘူး။ အမှန်တရားက အလဲဟင်၊ မင်း သိလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးသွန်းစစ်ဦး ရင်ဆိုင်သင့်ပါတယ်။

No, No, ငါ မလုပ်နိုင်ဘူး။ ခွင့်မပြုဘူး၊ မသိချင်ဘူး။

မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူးထင်တယ်။

ကျွန်မ လုပ်မှာပဲ။

ငွေခရု

ကောင်းစစ်လေးအတွက်လေ။

ဟေ့...

သူမ ချာခနဲလှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဦးသွန်းစစ်ဦး လဲပြီ အသံကြားရပေမယ့် သူမ လှည့်မကြည့်တော့။ ရှင် ယောက်ျား။

ဖြစ်ပြီး သတ္တိနည်းလိုက်တာ။ ယောက်ျားမပီသတာပဲ။ အတုတရားဆိုတာ လက်ခံရမှာပဲလေ။

သူမ အခန်းဆီ ပြန်လာခဲ့သည်။

‘မမ’

‘ဟင်... ကောင်းစစ်လေး’

‘ဖေဖေရော’

‘လာ... မမ သားလေးကို ထမင်းကျွေးမယ်’

မသွယ်က ကောင်းစစ်လေးကို ပွေ့ချီလာသည်။ ကလေး

က ဖခင်ကို စွဲလမ်းနေသည်။

‘ဖေဖေ အရက်တွေ တစ်ညလုံးသောက်နေတယ်၊ သား

သွားကြည့်တာ’

‘မင်း... မင်း တစ်ညလုံးထွက်ကြည့်နေတာလား’

‘အင်း...’

‘မင်းအဘွား မသိဘူးလားဟင် ကောင်းစစ်’

‘မသိဘူး၊ သားတစ်ယောက်တည်း တိတ်တိတ်ထွက်ကြည့်တာပါ’

‘ကောင်းစစ်လေးရယ်’

ကောင်းစစ်လေး သံယောဇဉ်ကိုကြည့်ပြီး ရုရှင်တွေ

နာကျင်ကြေကွဲသွားရသည်။ ကောင်းစစ်လေး နိုးရမယ့်အချိန်မနီး၍ စိတ်ပူပြီး ရှု သွားကြည့်ခဲ့တာ။ ထမင်းစားချိန်ပင်ရောက်နေ၍ မသွယ်ကို အတင်းနှိုးခိုင်းခဲ့ရသည်။

‘မင်း အိပ်ရာထနောက်ကျတာ မင်းဖေဖေကို ထထကြည့်နေခဲ့တာကြောင့်ကိုး ဟုတ်လား ကောင်းစစ်လေး’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ကလေးရယ်’

ကောင်းစစ်လေးကို ပွေ့ဖက်ထားရင်း နာကျင်သွားရသည်။ ကလေးက ဖခင်အား သံယောဇဉ်တွယ်နေ၏။ စိတ်ပူပင်စွာ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ဂရုတစိုက်ကြင်နာနေသည်။ ဦးသွန်းစစ်ဦးက ငယ်ရွယ်တဲ့ ကောင်းစစ်လေးလောက်တောင် အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့လွန်းနေ၏။ ကောင်းစစ်လေးက အရင်ကနှင့်မတူဘဲ လိမ္မာနေသည်။

‘ဖေဖေ-အရက်သောက်တာ ကောင်းစစ်ကြောင့်လား၊ ကောင်းစစ် ငိုရင် ဖေဖေ ဒေါသထွက်တယ်၊ ဖေဖေ စိတ်မဆိုးအောင် ကောင်းစစ် ငြိမ်ငြိမ်လေးနေပါတော့မယ်၊ အရက်တွေ အရမ်းမသောက်ဖို့တော့ မမ ပြောပေးပါလား’

မသွယ်ရော ရုပါ မျက်ရည်တွေဝဲရသည်။ ငါးနှစ်ဆိုတဲ့

ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဖခင်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေ နှင့် ပြည့်နှက်နေ၏။ ဦးသွန်းစစ်ဦးက သားကို လက်မခံချင်တော့ ဆိုးဝါးလိုက်တာ။ ရုကတော့ လုပ်သင့်တာကို လုပ်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ် ထားသည်။

(၁၃)

‘ကိုသြရသ... မာမီဝေက ရုကို နည်းနည်းတော့ ညှိုးကမ်းတင်းကျပ်သား၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးကအစ ကန့် သတ်မှုတွေရှိနေတယ်’

‘ရ’

‘ဟင်...’

‘ကိုယ် ရုကို ထောက်ပံ့ထားနိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။ ခု အခွင့်အရေးတွေကိုတော့ ချုပ်ချယ်ကန့်သတ်နေတာမျိုး မဖြစ် သင့်ပါဘူး’

‘မေမေက ရုကိုအပ်ခဲ့တာလေ၊ ရုကို သားသမီးနဲ့မခြား ထားပါတယ်။ အခုလည်း ကားနဲ့လိုက်ပို့တာပဲ၊ ဦးသွန်းစစ်ဦး ဘယ်တိုင် လိုက်ပို့တာပါ’

‘ဦးသွန်းစစ်ဦးဆိုတာက ဘယ်သူလဲ’

‘မာမီဝေရဲ့ သားပါ။ ရှု စာသင်ပေးရတဲ့ ကောင်းစစ်လေးရဲ့ အဖေလေ’

‘ဟုတ်လား၊ သူက အိမ်ထောင်နဲ့လား’

‘မိန်းမနဲ့ ကွာရှင်းထားပါတယ်’

‘ရ’

‘ဦးသွန်းစစ်ဦးက မိန်းမတွေကို စိတ်နာနေတာလေ၊ ငါ့ခွစာကြီးပဲ’

သူ ရှုအတွက် စိတ်ပူသွားရသည်။ ကားပေါ်မှာ ဦးသွန်းစစ်ဦးဆိုတဲ့လူက ထိုင်နေ၏။ မျက်နှာထားကတော့ တင်းတင်းပဲ။ လူက သိပ်အသက်အကြီးကြီး မဟုတ်သေး။ ချောမောခန့်ညားသူတစ်ယောက်ပါ။ သြရသ စိတ်ပူမိသည်။

‘ကိုယ် စိတ်ပူတယ် ရှု’

‘ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဟိုလူနဲ့ ရှုကို စိတ်မချတာပါ’

‘အမလေး... ဒီလူက မိန်းမတွေကို မုန်းနေတာ၊ အခုကြည့်ပါလား၊ မျက်နှာကြီးတင်းနေတာလေ’

သြရသကတော့ စိတ်ပူသည်။ ဒေါ်ဝေဝေခင်က ဘာဖြစ်လို့ ရှုနှင့် သူ့ရဲ့ ခင်မင်မှုကို ကန့်သတ်နေရတာလဲ။ တစ်မျိုးပဲ။

ဦးတော့ ကွာရှင်းထားတဲ့သူ။ ရှုကို သူချစ်နေပြီ။ ဘယ်လိုဖွင့်ပြောရမလဲ။ ရှုကလည်း လုပ်စရာရှိတာတွေကို ခပ်သွက်သွက်လုပ်သည်။

‘ဦးသွန်းစစ်ဦး စောင့်နေတယ်၊ အရမ်းအားနာစရာကောင်းတယ် ကိုသြရသရဲ့၊ သူက အလုပ်သိပ်များတာ၊ ရှုကို ညှိုက်ပို့ပေးတာတောင် မာမီဝေက အတင်းအကျပ်ခိုင်းလို့လေ’

‘ရ’

‘ရှင်...’

‘နောက်နေ့တွေ ကိုယ် လာကြိုမယ်’

‘ရပါတယ် ကိုသြရသ၊ အားနာတယ်’

‘ဘာပြောတယ် ရှု၊ ကိုယ့်ကို မိတ်ဆွေအရင်းအချာလို သဘောထားပါလို့ ပြောထားတာပဲ၊ ကိုယ့်ကို မစိမ်းပါနဲ့ကွာ’

ကိုသြရသကို ရှုလည်း ခင်မင်ပါတယ်။ မာမီဝေတို့ အိမ်မှာနေရတာ ရှု စိတ်ညစ်ရသည်။ ဒါပေမဲ့ ကိုသြရသအပေါ် အားကိုးဖို့ကျတော့လည်း ကိုသြရသတစ်ယောက်တည်းကပဲ ရှုကို အရေးတယူဆက်ဆံမှာပေါ့။ သူတို့က အရမ်းချမ်းသာကြ၏။ ရှုဇယ့်ရဲဘူး။ ကျောင်းကိစ္စတွေ ခပ်မြန်မြန်ပြီးစေရန်ပဲ-ရှု လုပ်နေသည်။

ရုကိုကြည့်ရတာ ဟိုလူကို တော်တော်လေးကြောက်
နေသလိုပဲကွာ

အားနာလို့ပါ

မင်းပြန်တော့ ကိုယ်ပဲ ကျန်တာတွေ ဆက်လုပ်လိုက်
မယ်၊ မနက်ဖြန်မှ ထပ်တွေ့ကြမယ်၊ ရုတစ်ယောက်တည်း ထွက်
လာခဲ့နော်

ဟို... ဟိုလေ...

ဘာဟိုလေလဲ၊ ရုတစ်ယောက်တည်းပဲ ထွက်လာဖြစ်
အောင် ထွက်ခဲ့ပါ၊ ရုထွက်မလာရင် ကိုယ်လာခေါ်မှာပဲ

လာတော့ မခေါ်ပါနဲ့၊ ရု ထွက်လာခဲ့ပါ့မယ်၊ ကလေး
ကိုလည်း စာသင်ပေးရဦးမယ်၊ ညနေမှ ရု ထွက်ခဲ့မယ်နော်

ရု ကိုယ်ပေးတဲ့ဟမ်းဖုန်းလေးကို လက်ခံပါကွာ၊ ဒါမှ
ကိုယ်နဲ့ ရု အဆက်အသွယ်မပြတ်ကြပါ

ဒေါက်တာဩရသက ရုအပေါ် အရမ်းဂရုစိုက်ပြီး
ကြင်နာတော့ ရုလည်း ရင်ခုန်နေမိသည်။ ရုအတွက် အကောင်း
ဆုံးအဖော်မွန်တစ်ယောက်ပါဟု ဖြူစင်က ပြော၏။ သူ့အကြည့်
တွေ တစ်ခါတစ်ရံ စူးစိုက်လွန်းနေ၍ ရုပင် ရုက်သွားရသည်။

ရု ပြန်တော့မယ်

အင်း... ရု မနက်ဖြန်ညနေတော့ ထွက်လာနော်
တစ်ယောက်တည်းပဲ၊ ကိုယ် ပြောစရာရှိတယ်

အင်းပါ

ဒီဟမ်းဖုန်းလေးကို ယူထားပါ ရုရာ၊ ကိုယ် အကြောင်း
တိစ္ဆရီရင် အလွယ်တကူ ဆက်သွယ်လို့ရတယ်လေ

အင်းလေ... ရု ယူထားပါ့မယ်

မာမိဝေက ကိုဩရသနဲ့ ပတ်သက်တာ အတိအလင်း
ဆန့်ကျက်ထား၍ ရု အိမ်ဖုန်းကို မဆက်သွယ်လို့ပေ။ သူ လက်
ဆောင်ပေးတဲ့လက်ကိုင်ဖုန်း အနီရောင်လေးကို လက်ခံထားလိုက်
သည်။

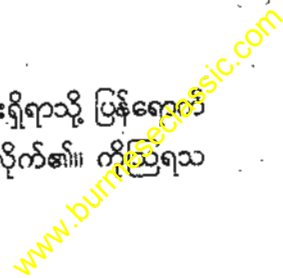
ရု ကိုယ် ရုနဲ့ဝေးသွားမှာ ကြောက်လာတယ်ကွာ၊
ဆိုယ်လည်း ရုအတွက် ထောက်ပံ့ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ရုကို ကိုယ့်
ဆေးနဲ့ တွေ့ပေးချင်တယ်

ဟင့်အင်း... ရု ဒီအတိုင်းပဲ ဆက်နေရတော့မယ်
တို့ဩရသ

ရု

ရု သွားတော့မယ်နော်

ရု အတန်းဆောင်တွေထဲကနေ ကားရှိရာသို့ ပြန်ရောက်
လာသည်။ ဦးသွန်းစစ်ဦး ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ကိုဩရသ

နှင့် ပတ်သက်ပြီး ရှ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲဟုပဲ စဉ်းစားထားသည်။ သူကတော့ ရှနှင့်ပတ်သက်တာတွေ မေးမှာလည်း မဟုတ်။ သူမ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ သူ့အကြည့်တွေက သူမထံ ဆတ်ခနဲရောက်လာသည်။

‘ငွေခရ’

‘ရှင်’

‘စောစောကလူက မင်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲ’

‘မိတ်ဆွေပါ၊ ဒေါက်တာဩရသလေ’

‘ဒေါက်တာ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘မင်းနဲ့ ချစ်သူတွေလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး ဦးသွန်းစစ်ဦး၊ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေ ပါ။ သူက ဆရာဝန်ပညာကို ဒီကျောင်းမှာ သင်ခဲ့လို့ လာပြီး ကူညီမှာပါ’

‘ဟုတ်လား’

သွန်းစစ်ဦး စိတ်ထဲမှာတော့ ငွေခရနှင့် ဒေါက်တာ ဩရသကို ခင်မင်ရင်းနှီးနေတာ မနှစ်သက်ပါ။ ဒေါသဖြစ်မိသလို ပင်။ သူနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ငွေခရက သားအတွက်ပဲ ရောက်လာ တာပါ။ မာမီကိုယ်တိုင်ရော သူနှင့် ရှကို ရင်းနှီးစေချင်သည်။

‘မင်းကရော ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့ အကူအညီမတောင်း ဘာလဲ’

‘ဟို... အားနာလို့ပါ ဦးသွန်းစစ်ဦး’

‘ဪ...’

မင်း ဒေါက်တာဩရသနဲ့ ပတ်သက်ဖို့ မလိုအပ်ဘူးဟု ဩရသလဲ။ သူနှင့် ဘာဆိုင်လို့လဲ။ သွန်းစစ်စိတ်ဓာတ်တွေ ဩရသလင် ဒေါသတွေပဲ ဖြစ်တည်နေ၏။

သူ မှားနေတာလား။

ရဲ့ အထင်သေးတဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေကိုလည်း သူ မတီးနေသည်။

မလိုလားပေ။

သူ့အပြုအမူတွေကို ပြင်ဆင်ရမည်။

‘ပြန်ကြစို့လေ ဦးသွန်းစစ်၊ ကျွန်မကိစ္စတွေ ပြီးပါပြီ’

‘ဪ... ဟုတ်သားပဲ’

သူ ကားစက်နှိုးဖို့ သတ်ရသွားပြီး စက်နှိုးလိုက်သည်။ သူ့အထဲ မင်း ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ ငွေခရကို မင်း စိတ်ဝင် မနေတာလား။

မဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ရှနှင့် ဒေါက်တာဩရသ ပတ်သက်မှု ဘာ သူ့စိတ်အား အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်

တော့ သားက ရုဆီပြေးဖက်လိုက်၏။ သူကတော့ တိုက်ကြီး
ဝင်လာသည်။

‘သား... ရုလေး ကျောင်းကိစ္စတွေ အဆင်ပြေရဲ့လား
သားကိုယ်တိုင် ကူညီလိုက်လားကွယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဒေါက်တာဩရသအကြောင်း သွန်းစစ် မပြောလို
မိန်းမတစ်ယောက်အကြောင်း မာမီနှင့် မပြောလိုခဲ့။ မာမီ သ
တူတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်လိုက်မိ၍ သူ့ဘဝကြ
တစ်ခုလုံး စောက်ထိုးမိုးမွှော်ဖြစ်သွားရသည်။

‘သား’

‘ဗျာ... မာမီ’

‘မင်း အရက်တွေ သိပ်ပြီးမသောက်ပါနဲ့တော့လား၊
သစ်ကို ပြန်စေချင်တယ်’

မာမီကို သူ ဘာမှတုံ့ပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ အပေါ်
တက်လာခဲ့သည်။ ရုကလည်း ကလေးကိုချီပြီး တိုက်ထဲဝင်
၏။

မေမေက ရုကို အလုပ်ကိစ္စတွေ အဆင်ပြေလား
မေးနေသည်။

‘ရုလေး အဆင်ပြေရဲ့လားကွယ်’

‘ပြေပါတယ် မာမီဝေ’

‘သားကရော အစစအရာရာ အကူအညီရဲ့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

စောစောက ဦးသွန်းစစ်ဦးက ဘာမှပြောသွားပုံမပေါ်

ရုကိုလည်း သူ စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်လို
အာကြီးလဲ မသိပါဘူး။ သားလေးကို ဥပေက္ခာပြုထားတာပင်
သဘောမကျဘဲ ဒေါသတွေထွက်နေသည်။

‘ရ ရောက်လာလို့ မြေးလေးလည်း လိမ္မာလာပြီကွယ်

‘မမကို ချစ်တယ်၊ မေမေလို့ခေါ်ချင်တယ် ဘွားဘွား’

‘အို...’

ကောင်းစစ်လေးက အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ပြောနေ၍
အော်ထပ်ကများ ကြားသွားမလားလို့ ရု အထိတ်တလန့်ဖြစ်
ရသည်။

‘သားက မေမေလို့ပဲ ခေါ်ချင်တယ်၊ သားအနားမှာ
ရှိစေချင်တယ်’

‘ကောင်း အဲဒီလို မပူဆာရဘူးလေ၊ မမပဲခေါ်နော်၊ သား

က ရှိမှမရှိတာပဲ’

‘ဖေဖေကြောင့် အဝေးကြီးကို ရောက်သွားတာလား
ဟင်’

ကောင်းစစ်လေးအား ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်းပင် မသိတော့
မာမိဝေက ပွေ့ချိုပြီး အပေါ်ထပ်ကိုခေါ်သွားမှ ရှ အသက်ရဲ့
ရှုရုံတော့သည်။

~*~*~

(၁၄)

ဒေါက်တာဩရသခီက ဖုန်းလာတော့ သူမ အထိတ်
ထလန့်ဖြစ်ရသည်။ သူမ အိပ်ခန်းထဲမှာဆိုပေမယ့် မာမိဝေက
အိပ်ခန်းမရွေး ရောက်လာနိုင်၏။ မာမိဝေက ရုကို မျက်ခြည်ပြတ်
အံ့တာ မဟုတ်။ သူမ ဖုန်းကိုဖွင့်ပြီး နားထောင်လိုက်သည်။

‘ရ’

‘ဒေါက်တာ’

‘ကိုယ့်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး နာမည်ပဲခေါ်စမ်းပါ ရုရယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကိုဩရသ’

‘ရ’

‘ရှင်...’

‘ကိုယ့်မေမေကလေး ရုကိုတွေ့ချင်တယ်တဲ့’

‘ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ရုကို ဘာကိစ္စနဲ့ တွေ့ခဲ့ရတာလဲ’

‘စေ့စပ်ဖို့လေ’

‘ဘာ...’

‘ရုနဲ့ ကိုယ် စေ့စပ်ကြမယ်၊ ပြီးတော့ လက်ထပ်ကြမယ်’

‘ကိုသြရသ’

‘ရုကို ကိုယ်ချစ်တယ်၊ လက်ထပ်ပါရစေ၊ ကိုယ်စဉ်းစားမိတိုင်း ရုကို စိတ်မချဘူး၊ ဒေါ်ဝေဝေခင်ရဲ့ သဘောထားဘာလဲ၊ ဘာလို့ ရုရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်တွေကို ပိတ်ပင်နေတာလဲ’

ရု ဘယ်လိုပြန်ပြောရမှန်းပင် မသိတော့ပေ။ ရုဆန္ဒလည်း ကိုသြရသအပေါ် သံယောဇဉ်တွယ်နေသည်။ ရု ဘာဆင်လုပ်ရမလဲ။ မေမေက မာမိဝေလက်ထဲ အပ်ထားခဲ့၏။ ရု ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ ရုန်းထွက်မရနိုင်။ သားလေးကောင်းစစ်အတွက်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

‘ရု’

‘ဟင်...’

‘ဘယ်လိုလဲ၊ ကိုယ်ပြောတာ လက်ခံပါ၊ ရုအတွက်’

ကိုယ် အရမ်းစိတ်ပူနေတယ်၊ ရုဘဝ မလုံခြုံမှာလည်း စိုးရိမ်တယ်’

‘ရုအတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ကိုသြရသ၊ ဒီမှာလည်း ရုဘဝ မလုံခြုံပါတယ်၊ လောလောဆယ်တော့ ရု ရုန်းထွက်သွားလို့ မဖြစ်ပါဘူး’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်မေမေကိုတော့ ရု လာတွေ့ဖြစ်အောင် လာတွေ့ပါ၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးကို မာမိ အရမ်းမေ့ချင်နေတယ်’

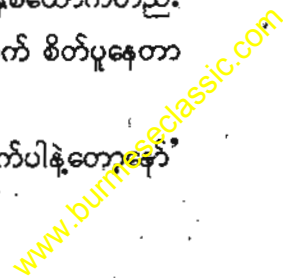
‘ဟို... ဟိုလေ... ရု ဘာမှမဆုံးဖြတ်ရသေးလို့ တောင်းခံပါတယ် ကိုသြရသ၊ လူကြီးတွေနဲ့ မတွေ့ချင်သေးပါဘူး’

‘ကိုယ် ရုနဲ့တွေ့ချင်တယ်၊ အန်တီခင်ခင်ဝေနဲ့ ဦးသွန်းစစ်တို့ပုံစံက တစ်မျိုးပဲ၊ ကိုယ့်ကို မလိုလားတဲ့သဘောပဲ ရု’

‘ရု တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ အခြေအနေမပေးသေးလို့’

‘မနက်ဖြန် ရု ထွက်ခဲ့ပါ၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ချင်တယ်၊ ကိုယ် နေလို့မရအောင် ရုအတွက် စိတ်ပူနေတာ’

‘ရု ထွက်လာခဲ့ပါ့မယ်၊ ဖုန်းထပ်မဆက်ပါနဲ့တော့နော်’

‘ရ ဘာကိုကြောက်နေတာလဲ’

‘ကိုသြရသ... ရ တောင်းပန်ပါတယ်၊ လောလောဆယ် ဘယ်လိုမှ မာမိဝေမကြိုက်တဲ့ အပြုအမူတွေကို မလုပ်နိုင်ပါ’

‘ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်တာ ဘာဖြစ်လို့ မလိုလားရတာကိုယ်က လူကြီးလူကောင်း ပညာတတ်တစ်ယောက်ပါ ရ’

‘မာမိဝေမှာ စိတ်သောကဝေဒနာတွေနဲ့ပါ၊ အဆင်မဟူတွေ-များပါတယ်၊ ရမေမေရဲ့ကိုယ်စား ရ စောင့်ရှောက်ပေးပါတယ်’

‘ရ ရာ’

‘သြရသ ဘယ်လိုမှ ရအား စိတ်မချနိုင်တော့။ ဒေါ်ခင်ဝေက ဘယ်လိုသဘောလဲ။’

‘သရသစိတ်တွေ ပူလောင်ပြီး ရကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ထွေးပွေထားချင်သည်။’

‘သား’

‘မေမေ’

‘မင်းချစ်တဲ့ကောင်မလေးက မေမေနဲ့တွေ့ဖို့ ငြင်းဆန်နေတာလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ ရက ရှက်နေတာပါ’

‘ဒီခေတ်မိန်းကလေးတွေက သတ္တိရှိပါတယ် သားရဲ့’
ဒေါ်သော်တာချစ်ကတော့ သားအတွက် ချွေးမအကောင်းစားကိုပဲ ရွေးချယ်စေချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ မိမိက မရွေးချယ်ပေးချင်ပါဘူး။ သားဘဝတစ်လျှောက်လုံး လက်တွဲရမယ့်မိန်းကလေးဖြစ်နေ၍ သား ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်စေချင်မိသည်။

‘မေမေက သားအတွက်ပါ၊ ချွေးမကို တွေ့ချင်တယ်၊ ရင်းနှီးချင်တယ်၊ ဘာရှက်စရာရှိလို့လဲကွယ်’

‘သားနဲ့ ရက ချစ်သူတွေ အတိအလင်းမဖြစ်ကြသေးပါဘူး၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်မှုတွေ ရှိနေကြတာပါ၊ ဖြည်းဖြည်းတော့ မေမေနဲ့ တွေ့ပေးပါ့မယ်’

သားကောင်မလေး ငွေခရက ဆေးကျောင်းတက်မှာဆိုတော့ သားရွေးချယ်တာ မမှားပါဘူးဟု ထင်သည်။ မိမိ လက်ခံနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးပါပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားက ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ မိန်းကလေးပါလို့

ဖွင့်ဟပြောလာတော့လည်း ဒေါ်သော်တာချစ် ပဏာမအဖြင့် လက်ခံလိုက်ရသည်။

‘မိဘတွေကရော’

‘မိဘနှစ်ပါးလုံး ဆုံးသွားကြပါပြီ မေမေ’

‘ဘယ်သူနဲ့နေလဲ’

‘အဒေါ်နဲ့ပါ’

‘ဟုတ်လား’

ချွေးမလောင်းရဲ့ အခြေအနေကိုတော့ ဒေါ်သော်တာချစ် လေ့လာရဦးမည်ဖြစ်သည်။

သားအိမ်ထောင်ရေးအတွက် လွတ်လပ်ခွင့်တွေ အပြည့် အဝပေးထားပေမယ့် မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်အရ စုံစမ်း တာတော့ လုစံရမည်။

‘သားရွေးချယ်မှု မမှားဘူးလို့ မေမေ ထင်ထားပါတယ် လေ’

‘ရက်ကို သား အရမ်းချစ်မြတ်နိုးတယ် မေမေ။ ပိုင်ဆိုင် ချင်တယ်၊ ရင်ထဲမှာ ရူးသွပ်မတတ်ပဲ’

‘မင်း အဲဒီလိုဖြစ်နေရင် မင်းကောင်မလေးက တန်ဖိုးတွေ အရမ်းမြင့်တင်လိုက်မယ် သား’

‘ရက် အရမ်းဖြူစင်ရိုးသားတယ်၊ အဲဒီလိုမိန်းကလေးမျိုး ဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်’

‘မင်း အထင်ကြီးလွန်းနေပြီထင်တယ် သား၊ အင်း လေ... မေမေ အကဲခတ်ကြည့်ပါ့မယ်၊ သားဘက်ကသာ

မေ့ဆီ ခေါ်လာပေးပါကွယ်’

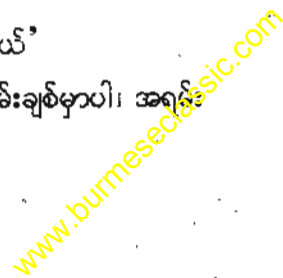
‘စိတ်ချပါ၊ မေမေ၊ သားတွေ့ပေးမှာပါ’

‘သား... အိပ်တော့နော်၊ မင်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် အဲဒီလိုမဖြစ်ဖူးပါဘူးကွယ်’

ဒေါ်သော်တာချစ်ကတော့ သားဆန္ဒပဲလို့ ပြောထားခဲ့ပေ မယ့် ငွေခရရဲ့ မိသားစုအကျင့်စရိုက်တွေကို အဓိကလေ့လာချင်မိ သည်။ မျိုးရိုးအရေးကြီးတယ်။ သားက မာနအရမ်းကြီးတယ်။ ဘော်ရုံတန်ရုံမိန်းကလေးတွေဆို ပတ်သက်ဆက်ဆံတာမျိုးပင် မလုပ်။ မိမိ ယုံကြည်ထား၏။ သားရွေးချယ်တတ်မှာပါ။ ကြည့် လေ။ သားရွေးတဲ့ ငွေခရက ဆေးကျောဇိုးသူ။ ပညာအရည် အချင်းကိုတော့ နှစ်သက်သည်။

‘ငွေခရကိုတော့ မာမိ တွေ့ချင်တယ်’

‘ငွေခရကို မာမိ တွေ့သွားရင် အရမ်းချစ်မှာပါ၊ အရမ်း လှတယ်’

‘မေမေ ထင်ထားပါတယ်၊ သားက အကောင်းဆုံးတွေပဲ ရွေးချယ်မယ်ဆိုတာ’

သားရော သမီးကိုရော မိမိက အကောင်းဆုံးတွေပဲ ကြိုက်နှစ်သက်တတ်စေရန် လေ့ကျင့်ပေးထားသည်။ ဘယ်လောက်ပဲ လွတ်လပ်ခွင့်ပေးပါစေ မိမိဆန္ဒနှင့်တော့ ကိုက်ညီမည်ဖြစ်သည်။

‘ကောင်မလေးက မာနရှိပုံပဲ သားရယ်၊ မေမေ သဘောကျပါတယ်၊ မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုယ့်တန်ဖိုးကိုတော့ မြှင့်ထားရတယ်လေ’

သမီးကိုလည်း ဒေါ်သော်တာချစ် တန်ဖိုးရှိအောင် မာတွေနှင့် နေထိုင်တတ်ဖို့ လေ့ကျင့်ပေးထားသည်။ သမီး တိမ်ညွှတ်ချစ်က မာနလည်းကြီး၏။ အကောင်းဆုံးတွေပဲ ကြိုက်နှစ်သက်သူပင်။

စိတ်ချရတယ်။ သားပဲ။ ဒေါ်သော်တာချစ်က သားအတွက်ပဲ စိတ်ပူသည်။

‘မေမေ’

‘ဟင်... သမီး’

‘ကိုကိုမှာ ရည်းစားရှိနေပြီဆို’

‘အင်းလေ’

‘မေမေနော်... ဘယ်လောက်အိမ်ထောင်ရေးမှာ လွတ်လပ်ခွင့်ပေးပါစေ ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်မယ့်မိန်းကလေးက ကလေးကလေးတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး’

‘သမီးရယ်... ကိုကို ဒီလောက်အထိ ညံ့ဖျင်းပါ့မလား၊ အခုကြည့်လေ၊ ကိုကိုချစ်သူက ဆေးကျောင်းသူပါ’

‘မဟုတ်ဘူးထင်တယ်နော်၊ သမီး အခုပဲကြားလာတာက ဆိုကိုတွဲနေတာက ရုပ်ရှင်ရုံမှာ လက်မှတ်မှောင်ခိုရောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတဲ့၊ အဲဒီရုပ်ကွက်ထဲကိုလည်း ကိုကို သွားတယ်တဲ့’

‘ဘာ... ဘာပြောတယ် သမီးချစ်၊ ရုပ်ရှင်ရုံမှာ လက်မှတ်မှောင်ခိုရောင်းတာ၊ ဟုတ်လား’

‘ချစ်သူငယ်ချင်း ရွှေစင် တွေတာ၊ သူတို့ကတောင် ဆိုကို ဟုတ်မဟုတ် အချင်းချင်းငြင်းခုံပြီး သေသေချာချာလိုက်ကြည့်တော့ ကိုကိုတဲ့’

‘အမလေး... ဘုရားရေ၊ ဟုတ်ရဲ့လား သမီးချစ်ရယ်၊ မေမေ ရင်တုန်လိုက်တာကွယ်၊ ဘယ်လောက်ပဲ လွတ်လပ်ခွင့်ပေးပါစေ ဒီလိုအဆင့်အတန်းမျိုးကိုတော့ မေမေ လုံးဝသဘောတော့ဘူး’

ဒေါ်သော်တာချစ်ရင်ကို ဖိထားရသည်။ သမီးချစ်က အခုပဲ ကိုကိုသတင်းကြားလို့ အမြန်ဆုံးလာပြောတာတဲ့။ တစ်ခုတော့ လွဲနေပြီဟုထင်သည်။

‘သားကောင်မလေးနေတဲ့ ရပ်ကွက်ကို ဘယ်သူသိလဲ သမီးသူငယ်ချင်း ရွှေစင် သိလား’

‘သိတယ်’

‘မနက်ဖြန်ညကျရင် မေမေတို့ လိုက်သွားမယ်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အခြေအနေကိုတော့ လေ့လာစုံစမ်းသင့်တယ်လေ’

‘မေမေ အရမ်းသဘောတူလက်ခံလိုက်မှာစိုးလို့ ချစ်လာပြောတာ၊ ကိုကို ဘယ်လောက်ပဲချစ်ချစ် လက်မခံနိုင်ဘူးနော်’

‘အေးပါကွယ်’

သားကပြောတော့ အရမ်းချောမောလှပတဲ့ မိန်းကလေးတဲ့။ ဆေးကျောင်းတက်မှာတဲ့။ သမီးကပြောတော့ ရုပ်ရှင်လက်မှတ်မှောင်ခိုရောင်းတာတဲ့။ ဘုရားရှေ့... ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ သားဘဝလက်တွဲဖော်က သားချစ်မြတ်နိုးတဲ့ မိန်းကလေး ဖြစ်စေချင်ပေမယ့် နိမ့်ကျလွန်းတာတော့ လက်မခံနိုင်ပါဘူး။ ဒေါ်သော်တာချစ် အိပ်လိုပင်မရ။ ရင်တွေပူနေသည်။ မနက်မိုးလင်းသည်

နှင့် သမီးချစ်ကိုခေါ်ကာ ရွှေစင်လိုက်ပြတဲ့ ရပ်ကွက်အိမ်လေးဆီ သွားကြ၏။ ဒေါ်သော်တာချစ် ရင်ကျိုးမတတ်ပင်။ အိမ်လေးထဲရောက်တော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

‘မင်းက ငွေခရုလားကွယ်’

‘မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ သမီးက ဖြူစင်ပါ။ ငွေခရုကတော့ သူ့အမေ ဆုံးသွားပြီ။ အသိတစ်ယောက်အိမ်မှာ သွားနေပါတယ်။ ညှော်ဆက်သင်ပေးဖို့နဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို စာသင်ပေးဖို့လေ’

ဖြူစင်တဲ့။ သားချစ်တဲ့ ငွေခရုကလည်း ဖြူစင်လို အဆင့်အတန်းမျိုးထဲကပါပဲလား။ အမေက အဆုတ်ရောဂါနဲ့ ဆုံးတာတဲ့။ ငွေခရုကတော့ ဆယ်တန်းမှာ ဂုဏ်ထူးတွေနဲ့အောင်လို့ ဆေးကျောင်းတက်မှာတဲ့။ ငွေခရုသတင်းကို ရပ်ကွက်ထဲမှာ မေးမြန်း ခဲ့စမ်းရတာ။ သားက ဖြူစင်ဆီ မကြာခဏရောက်လာတတ်ပြီး ငွေကြေးအကူအညီတွေ ပေးနေတာတဲ့။ ဒေါ်သော်တာချစ် ဘယ်လောက်ပဲ အဆင့်အတန်းခွဲခြားမှုမရှိဘူး ပြောပါစေ။ မိမိချွေးမလောင်းကိုတော့ ဒီလိုအခြေအနေမျိုး မတွေ့စေလိုပေ။ လက်ခံသဘောတူဖို့ ခက်သွားသည်။

‘မေမေနော်... အဆင့်အတန်း မခွဲခြားဘူးပြောနေပေ

မယ့် ကိုကိုအနာဂတ်က မလှနိုင်တော့ဘူး၊ စိတ်ပျက်လိုက်တာ၊ ဘာတွေလဲ ချစ်တော့ လက်မခံဘူး၊ ကိုကိုကို အပြတ်ကန့်ကွက်မယ်’

‘နေပါဦး... သမီးချစ်ရယ်၊ သားက အရမ်းချစ်နေတယ်၊ မေမေ လက်ခံမယ်လို့ ပြောထားတယ်၊ လူချင်းတွေ့ရဦးမယ်လေ၊ ကောင်မလေးဘက်က သားကို လက်မခံသေးပါဘူး’

‘ဘာပြောတယ် မေမေ၊ သူက ငြင်းနေတယ်၊ ဟုတ်လား’

‘မေမေနဲ့တွေ့ဖို့တောင် လက်မခံသေးဘူး၊ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ပါဦးကွယ်၊ အချိသတ်ပြီး နောက်မှ တဖြည်းဖြည်း ဖြတ်ရမယ်၊ သမီးချစ် စိတ်ကိုထိန်းစမ်းပါကွယ်’

‘ချစ်တော့ သဘောမတူဘူးနော်၊ မေမေက ချစ်တို့ကို အကောင်းဆုံးရွေးချယ်တတ်အောင် လေ့ကျင့်ထားခဲ့တာပါ၊ ကိုကို အရူးပဲ၊ လုံးဝပဲနော်’

သားက တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မိန်းကလေးကိစ္စ သဲ့သဲ့လေး မျှပင် မကြားရ။ စိတ်ဝင်စားဟန်လည်း မပြခဲ့။ ဘာတွေဖြစ်ရတာလဲ။ သားထောက်ပံ့နေတဲ့ ဖြူစင်ဆိုတဲ့မိန်းကလေးကလည်း နိမ့်ကျလိုက်တာ။ မောင်နှမတွေ အများကြီးပဲ။ ချည်ပွက်လော

နေတဲ့ စရိုက်တွေ၊ ဒေါ်သော်တာချစ် ရင်တွေပန်းတွေပင် တုန်ရသည်။

သားကိုတော့ အချိသတ်ပြီး ငွေခရကို ဖြည်းဖြည်းချင်း သာနာရှာပစ်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်သည်။

(၁၅)

ရုအလုပ်ချင်ဆုံးအလုပ်က ဦးသွန်းစစ်ဦးနှင့် ကောင်းစံ
လေးအား သွေးသားအရင်း ဟုတ်မဟုတ် DNA စစ်ဆေးခြင်းပင်
ဖြစ်သည်။ ကောင်းစံလေးအား သနားမိနေ၏။ ဦးသွန်းစစ်ဦး
စိတ်သောကတွေကိုလည်း ဖယ်ရှားပေးလိုသည်။ ရု အပေါ်ထံ
ကိုတက်သွားတော့ လသာဆောင်မှာ ဦးသွန်းစစ်ဦးက အလုပ်
သောက်နေ၏။ မဖြစ်သင့်ဟု ရု ထင်သည်။ နေပါစေ။ လူကြီး
လူကောင်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကိုယ်
စိတ်ကို လွတ်မပေးသင့်ပေ။ ထိန်းချုပ်သင့်၏။ ရုနဲ့ ဘာဆိုင်
လဲ။ ရု ဥပေက္ခာပြုပြီး ဆက်သွားမည်ပြင်တော့ ဦးသွန်းစစ်ဦး
လဲပြီကျသွားသည်။

‘အား...’
‘ဝန်း...’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ဦးသွန်းစစ်ဦး

သူမ ဥပေက္ခာပြုမနေနိုင်တော့။ ဦးသွန်းစစ်ဦးထံ ပြေး
မိသည်။

‘ဘယ်သူလဲ၊ မင်း... မင်း ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ လာပြီး
ဆီနေရတာလဲ’

‘ရပါ၊ ဦးသွန်းစစ်ဦး စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ပါဦး၊ အဲဒီ
သောက်ထိ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်မနေပါနဲ့’

‘ရလား’
‘ဟုတ်ပါတယ်’
‘မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို ဦးသွန်းစစ်ဦးလို့ ခေါ်ရတာ

လဲ’
‘ရှင်...’
‘ငါက ဦးလေးအရွယ်လားကွ’
‘ရက ရိသေမှုနဲ့ ခေါ်တာပါ၊ အခန်းထဲကို ပြန်ဝင်ပါ

အခု’
ခေါင်းမထူနိုင်အောင် ဇက်ကျီးကျတဲ့အထိ သောက်ထား
တဲ့ ဦးသွန်းစစ်ဦးအား ရု တွဲထူမပေးသည်။
‘ရတယ်၊ ငါထနိုင်တယ်၊ မင်းသွားစရာရှိတာသွားပါ

အခုရု’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

‘ဦးသွန်းစစ်ဦး အဲဒီလောက်အထိ စိတ်ကိုမလွတ်ထား
သင့်ပါဘူး၊ မာမီဝေကိုလည်း ငဲ့ညှာထောက်ထားပါဦး၊ အသင်
ကြီးပြီလေ’

‘ဟား... ဟား... ဟား... မင်းက လူကြီးစကားတွေ
တောင် ပြောနေတာလား ရှ၊ မင်း ဘယ်အရွယ်ရှိသေးလို့လဲကွ’

သူ့ခန္ဓာကိုယ်အား မတ်လိုက်သည်။ ငွေခရုက အရမ်း
ဖြူစင်တဲ့ ကောင်မလေးပဲ။ မေဘယ်နဲ့လည်း တခြားစိပ်။ မင်းမှာ
ငွေကြေးအခက်အခဲတွေ ဖြစ်နေပေမယ့် မင်း ဘဝနဲ့မရင်းဘူး
သန့်ရှင်းတဲ့ ငွေခရု။ မင်းကိုတော့ ဒီတစ်ချက် အထင်ကြီးတယ်
ကွာ။ သူ့ကို ဦးလို့ခေါ်တာတော့ မကျေနပ်မိ။ တကယ်ဆို အစ်ကို
အရွယ်ပါကွာ။ ငါက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အိမ်ထောင်ပျက်သွား
ရတာပါကွ။

‘ဝုန်း...’
‘အမလေး...’

‘ရတယ်... ရတယ်၊ ဒါကို လူတွေက သနားတာတွေ
ဖေးမကူညီအားပေးတာမျိုးတွေ ငါ လုံးဝမကြိုက်ဘူး’

ဦးသွန်းစစ်ဦးက ခန္ဓာကိုယ်အား အနိုင်နိုင်ထိန်းပြီး ထစ်
ကြိုးစားနေသည် မရပေ။

ဖိုးလပြည်စာပေ

ဖိုးလပြည်စာပေ

အင်မြတ်နိုး

ဝုန်းခနဲလဲပြိုကျသွား၏။ ရှ ရုတ်တရက် စိတ်ပူပြီး

အနားပြေးကပ်လာမိသည်။

‘ရတယ်၊ ရပါတယ်’

‘ဝုန်း...’

‘ဦးသွန်းစစ်ဦးအနေနဲ့ ဒီလောက်အထိ သရုပ်ပျက်တဲ့

ထဲ ပြုမှုနေထိုင်တာမျိုးတွေ မလုပ်သင့်ပါဘူး’

‘ငါ အရမ်းစိတ်ညစ်လို့ပါ၊ လောကကြီးကို ငါ မေ့ပစ်

နိုင်တယ်၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်အထိခံစားနေရလဲ မင်းသိလို့

အား’

သူ စကားတွေကို လေးလေးကြီးပြောရင်း ထလိုက်စဉ်

ထဲပြိုကျသွားပြန်၍ ရှ တွဲမလိုက်စဉ် နှစ်ယောက်လုံး ရစ်ပတ်

ထွေး ပြုတ်ကျသွားသည်။

‘ဟင်...’

‘အို...’

‘ဟာ...’

‘ဝုန်း...’

ငွေခရုခန္ဓာကိုယ်လေးက သူ့ရင်ခွင်ထဲ လဲပြိုကျဆင်းလာ

www.burmeseclassic.com

ပြီး သူ့လက်တွေကလည်း ငွေခရု ခန္ဓာကိုယ်လေးအား ပွေ့ဖာထားပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

‘အား... ငွေခရု၊ မင်း... မင်း...’

‘ဟို... ဒုက္ခပါပဲ။ ရှု ဦးသွန်းစစ်ဦးကို စိတ်ဆိုးလာပြန်နော်’

သူမ ပြောပြောဆိုဆို ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ဖြင့် ဦးသွန်းဦးရဲ့လက်တွေထဲမှ ရုန်းဖယ်ပစ်လိုက်သည်။ သူ့လက်တွေက မလွှတ်တော့။ ရှု ကြောက်လန့်တကြားနှင့် ရုန်းဖယ်ပစ်လိုက်တာလသာဆောင်မှာ ရုနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေသည်။

‘ငွေခရု... ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲကနေ ထွက်မသွားဘဲ ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကိုယ် အရမ်းအထီးကျန်နေလို့ပါ။’

‘အို... ဦးသွန်းစစ် စိတ်ကိုထိန်းပါဦး၊ ရှု အရမ်းစိတ်ဆိုးလာပြီနော်’

‘စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ရှုရယ်၊ ကိုယ် မင်းကို ချစ်နေပြီ၊ အချစ်ချစ်တယ်။ ကိုယ့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဘယ်မိန်းကလေးမှ မချစ်ဖူးတဲ့အချစ်တွေနဲ့ ချစ်တာပါ’

‘ဖယ်ပါ၊ ရှုမှာ ချစ်သူရှိတယ်၊ ရှု ရှင့်ကို လုံးဝမချစ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်မက ရှင်ထင်သလိုဘူးနော် ဦးသွန်းစစ်ဦး’

သူ့လက်ထဲမှာ သူမ အတင်းအကျပ် ရုန်းပစ်လိုက်သည်။ သူ့ကို လူကြီးလူကောင်းလို့ ထင်မိတာ။ ရှု အမှားပါပဲ။ ကြည့်ရအောင်... သက်သက်မူးချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ရှုကို အခွင့်အရေးပြုတာပါ။ ရှု ရုန်းပစ်သည်။ သူက မလွှတ်ပေ။ ရှုကို ချစ်တယ်။

သူပြောပြီး ရှုမျက်နှာလေးအား နမ်းရှိုက်ဖို့ စတင်ကြိုးစားသည်။ ‘ရှုကို အရမ်းချစ်တယ်၊ ကိုယ့်အနားမှာ ရှု နေပေးပါ။ ကိုယ် အရမ်းပဲအထီးကျန်နေလို့ပါ ရှုရယ်’

‘လွှတ်ပါ၊ ရှင် မယုတ်မာနဲ့နော်၊ ရှင် မမူးဘဲနဲ့ ရှုကို အခွင့်အရေးယူ ဖော်ကားတာပဲ’

‘ရှု ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် သူ့မျက်နှာအား ကုတ်ခြစ်ရုန်းဖယ်ပြီး သူ့လက်တွေထဲမှလွှတ်မြောက်အောင် ရုန်းထွက်ပစ်လိုက်သည်။’

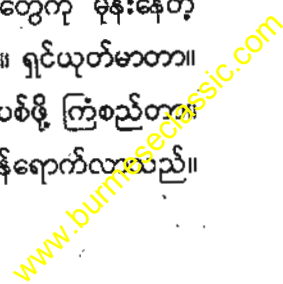
‘ရှု ကိုယ့်ကို မထားခဲ့ပါနဲ့ ရှုရယ်၊ ရှု သူမ ထွက်လာခဲ့သည်။ ရှင့်ဟာရှင် ဖြစ်ချင်တာသာ ဖြစ်တော့။ ရှုကို အထင်မသေးပါနဲ့။ မိန်းမတွေကို မုန်းနေတဲ့ သူက ရှုကို ချစ်တယ်တဲ့လား။ မဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ရှင်ယုတ်မာတာ။ အခွင့်အရေးယူတာ။ ကျွန်မဘဝကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ကြံစည်တာ။ သူမ ဒေါသတကြီးနှင့် သူမ အခန်းထဲ ပြန်ရောက်လာသည်။’

‘ရှု ကိုယ့်ကို မထားခဲ့ပါနဲ့ ရှုရယ်၊ ရှု သူမ ထွက်လာခဲ့သည်။ ရှင့်ဟာရှင် ဖြစ်ချင်တာသာ ဖြစ်တော့။ ရှုကို အထင်မသေးပါနဲ့။ မိန်းမတွေကို မုန်းနေတဲ့ သူက ရှုကို ချစ်တယ်တဲ့လား။ မဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ရှင်ယုတ်မာတာ။ အခွင့်အရေးယူတာ။ ကျွန်မဘဝကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ကြံစည်တာ။ သူမ ဒေါသတကြီးနှင့် သူမ အခန်းထဲ ပြန်ရောက်လာသည်။’

‘ရှု ကိုယ့်ကို မထားခဲ့ပါနဲ့ ရှုရယ်၊ ရှု သူမ ထွက်လာခဲ့သည်။ ရှင့်ဟာရှင် ဖြစ်ချင်တာသာ ဖြစ်တော့။ ရှုကို အထင်မသေးပါနဲ့။ မိန်းမတွေကို မုန်းနေတဲ့ သူက ရှုကို ချစ်တယ်တဲ့လား။ မဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ရှင်ယုတ်မာတာ။ အခွင့်အရေးယူတာ။ ကျွန်မဘဝကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ကြံစည်တာ။ သူမ ဒေါသတကြီးနှင့် သူမ အခန်းထဲ ပြန်ရောက်လာသည်။’

‘ရှု ကိုယ့်ကို မထားခဲ့ပါနဲ့ ရှုရယ်၊ ရှု သူမ ထွက်လာခဲ့သည်။ ရှင့်ဟာရှင် ဖြစ်ချင်တာသာ ဖြစ်တော့။ ရှုကို အထင်မသေးပါနဲ့။ မိန်းမတွေကို မုန်းနေတဲ့ သူက ရှုကို ချစ်တယ်တဲ့လား။ မဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ရှင်ယုတ်မာတာ။ အခွင့်အရေးယူတာ။ ကျွန်မဘဝကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ကြံစည်တာ။ သူမ ဒေါသတကြီးနှင့် သူမ အခန်းထဲ ပြန်ရောက်လာသည်။’

‘ရှု ကိုယ့်ကို မထားခဲ့ပါနဲ့ ရှုရယ်၊ ရှု သူမ ထွက်လာခဲ့သည်။ ရှင့်ဟာရှင် ဖြစ်ချင်တာသာ ဖြစ်တော့။ ရှုကို အထင်မသေးပါနဲ့။ မိန်းမတွေကို မုန်းနေတဲ့ သူက ရှုကို ချစ်တယ်တဲ့လား။ မဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ရှင်ယုတ်မာတာ။ အခွင့်အရေးယူတာ။ ကျွန်မဘဝကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ကြံစည်တာ။ သူမ ဒေါသတကြီးနှင့် သူမ အခန်းထဲ ပြန်ရောက်လာသည်။’

မှန်ချေမှာရပ်ပြီး ဖရိုဖရဲဖြစ်နေတဲ့ သူမမျက်နှာအား ကြည့်ရင် ရှင် ငိုပစ်မိ၏။ ရှင် လူကြီးလူကောင်းမဆန်ဘူး။ ရှင် နောင်တတွေ ရနေမိသည်။

‘ရှင်ကို ချစ်တယ်၊ အရမ်းချစ်တယ်၊ ကိုယ့်အနားက ထွက်မသွားပါနဲ့၊ ကိုယ် ခံစားရလို့ပါ’

ဦးသွန်းစစ်ဦးရဲ့စကားတွေကို ကြားယောင်လာပြီး ဆောက်တည်ရာမရအောင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေပြီး ရှက်လည် ရှက်မိသည်။ ရှင် ရွေးချယ်သင့်တာက ဒေါက်တာဩရသပဲ။ ဟုတ်တယ်။ ဦးသွန်းစစ်ဦးကိုတော့ မရွေးချယ်ဘူး။ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ ဦးသွန်းစစ်ဦးနှင့် သူမ ဘယ်လိုမှ ချစ်သူအဖြစ်လက်တွဲ ဖြစ်မှမဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ရှင် ထွက်သွားချင်သည်။ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်။ ဦးသွန်းစစ်ဦးက လသာဆောင်မှာပဲလား။ သွားမကြည့်ပါဘူး။ ရှင်ဟာရှင် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်။ ရှင်က သနားနေထင်လို့လား။ ကိုယ့်သွေးသားအပေါ်မှာတောင် ရက်စက်နိုင်လို့လား။ သူမ စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားလိုက်သည်။ ရှင် မိုးလင်းကာ မှ အိပ်ပျော်သွား၏။ ဒေါက်တာဩရသဆီက ဖုန်းလာမှ လန်နိုးသွားသည်။

‘ရှင်’

‘ဟင်...’

‘အိပ်နေတုန်းပဲလား၊ ကိုယ် ညက တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်လို့ ကိုယ့်စိတ်တွေ အရမ်းပူလောင်နေတယ်’

‘ရှင် ကျောင်းကို လာခဲ့မယ်၊ အဲဒီမှာပဲစောင့်နေပါ၊ ရှင် လာခဲ့မယ်’

‘တစ်ယောက်တည်းပဲ လာခဲ့ပါ ရှင်၊ ကိုယ်စောင့်နေမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

သူမ စိတ်တွေ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေဆဲပင်။ သူမ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

သူရော။ ဦးသွန်းစစ်ဦးရော လသာဆောင်မှာပဲလား တွေးပြီး စိတ်ပူသွားရ၏။ ရှင် ဥပေက္ခာပြုရမယ့် ဦးသွန်းစစ်ဦးနှင့် ဘင်းကင်းရှင်းရှင်းနေတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။

ရှင် ရေချိုးပြင်ဆင် ပြီး အပြင်ထွက်လာကာ သူမစိတ်တွေ လသာဆောင်ဘက်မသွားမိစေရန် စိတ်ကိုထိန်းပြီး အောက်ထပ်ဆင်းလာခဲ့သည်။

‘ရှင် ဘယ်သွားမလို့လဲ’

‘ကျောင်းပါ မာမိဝေ’

‘သားရော... မင်းကိုလိုက်ပို့ဖို့ ပြောထားတယ်လေ’

‘ရပါတယ် မာမိဝေ၊ ဦးသွန်းစစ်က အရက်တွေအရမ်း
သောက်နေတယ်၊ ရုကို လိုက်ပို့နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး’

‘ဟင်...’

‘ရုက တစ်ယောက်တည်းလည်း သွားနိုင်ပါတယ်၊ ရ
ကားနဲ့မသွားချင်ဘူး မာမိဝေ’

‘ရလေး’

‘သွားပြီနော်’

ဒေါ်ဝေဝေခင်ကတော့ ရလေးကို သားနှင့်နီးစပ်စေချင်
သည်။ သားကို ဒီလိုဘဝမျိုးနဲ့ မနေစေချင်တော့ဘူး။ ရလေးထ
တစ်ယောက်တည်း ဘာဖြစ်လို့သွားချင်ရတာလဲ။ ဒေါက်တာ
ဩရသနှင့် ချစ်သူတွေဖြစ်သွားပြီလားပဲ။ ဒေါ်ဝေဝေခင် လက်မခံ
နိုင်ဘူး။ ရလေးက သားအတွက်ပဲ။ မြေးလေးကောင်းစစ်အတွက်
မိခင်ပဲ။ ဒေါ်ဝေဝေခင် လသာဆောင်ဆီ ရောက်လာသည်။

‘သား ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ သားရယ်၊ လသာဆောင်
မှာ အိပ်ပျော်နေရတယ်လို့’

သားကို ကြမ်းပြင်မှာ မှောက်လျက်အနေအထားနှင့်
အိပ်ပျော်နေတာ တွေ့လိုက်ရ၍ ဒေါ်ဝေဝေခင် အထိတ်တလန့်နှင့်
နိုးလိုက်သည်။

‘သား... သားသွန်းစစ်’

‘ဟင်...’

‘ဘာဖြစ်လို့ ကြမ်းပြင်မှာ အိပ်နေတာလဲ၊ မင်း...
မင်း ညလုံးပေါက် အရက်တွေသောက်နေတာလား’

‘မာမိ’

‘ထပါဦး သားရယ်’

သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ကိုက်ခဲနာကျင်နေသည်။ သူ
ဘယ်မှာအိပ်နေတာလဲ။ ခေါင်းထဲမှာ နောက်ကျိရီဝေနေသည်။

‘သားရယ်’

‘ရပါတယ် မာမိ၊ သား လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေပါရစေ၊
ဥပေက္ခာထားပါ’

‘မင်း ဒီလိုကြီးဖြစ်နေတာကို မာမိ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
စိတ်ချမ်းသာနိုင်မှာလဲ’

‘သားကို ဂရုမစိုက်ပါနဲ့ မာမိ၊ လွတ်ထားပေးပါဗျာ၊
သွားပါတော့’

မေဘယ်နှင့် မာမိ အတင်းအကျပ် လက်ထပ်ပေးခဲ့သည်။
သူ့ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ပျက်စီးခဲ့ရသည်။

‘သားကိုထားခဲ့ပါ မာမိ၊ ထားခဲ့ပါ’

၁၈၈

နလုံးသားရဲ့ သံစဉ်

‘သားရယ်... မာမိက ရလေးနဲ့ သားကို ရင်းနှီးစေချင်တယ်’

‘ဗျာ...’

ရုနာမည်ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် သွန်းစစ် တုန်လှုပ်သွားသည်။ သူ့ဆီ ရှိ ရောက်လာ၏။ သူ ရုကိုဖက်ပြီး နမ်းရှိုက်ပစ်မိလား။ အိပ်မက်လား။ လသာဆောင်မှာ အိပ်ပျော်သွားတဲ့အထိ သူ အရက်တွေကို အလွန်အကျွံသောက်မိနေသည်။ မာမိပြန်ထွက်သွား၏။ ရလေးနဲ့ နီးစပ်စေချင်သည်တဲ့။ လာပြန်ပြီလား။ အခုဆိုတာကို သူ လုံးဝမစဉ်းစားချင်တော့ပေ။ သူ ထလိုက်သည်။

‘ဂျလောက်’

‘ဟင်...’

အရာဝတ္ထုတစ်ခုက သူ့ရင်ခွင်ထဲကနေ ပြုတ်ကျသွားခဲ့သည်။ သူကြည့်လိုက်တော့ ရွှေရောင်ကလစ်လေးတစ်ခု။ ဒါ ရုပ်စွည်းလေးပဲ။ ဒီကလစ်ကလေးက သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်နေတာလဲ။ ပြီးတော့ သူ့ရင်ဘတ်ကြယ်သီးမှာ ဆံပင်ထွေးတွေ။ သူ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားသည်။

‘ရ... ရ... ရောက်လာတာပဲ၊ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ မသိတော့ဘူး’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

သုပြုတ်နံ

ရုကို သူ ဘာလုပ်ခဲ့လဲ ပြန်စဉ်းစား၍မရပေ။ ရု သူ့ရင်ခွင်ထဲရောက်လာတာတော့ အမှန်ပင်။ သူ အရက်တွေ သောက်ပြီး လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်ခဲ့မိသည်။ အိပ်မက်တွေလား၊ ဘာကယ်လား။ သူ ရုကို ဖက်၍နမ်းမိသည်။

‘ရု မင်းက ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ၊ မင်းကို ငါ ဘာလုပ်မိလဲ’

သူ ဆောက်တည်ရာမရအောင် ချောက်ချားသိမ်ငယ်လာသည်။ ရုဆီက အထင်သေးတဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေ၊ ဒေါသအသက်တွေကို သူ အကြောက်ဆုံးပဲ။ ရုကို ဘယ်လို စင်ဆိုင်ရမှန်းပင် မသိ။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေသည်။

~*~

ဖိုးလပြည့်စာပေ

(၁၆)

‘ရ’

‘ရှင်...’

‘ရုမျက်နှာလေးလည်း မကောင်းပါလား။ ဘာတွေဖြစ်နေလဲကွာ’

‘ဩရသရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ရုမျက်နှာလေးအား ကြင်နာစွာကြည့်မိသည်။ ရုမျက်ဝန်းလေးတွေ ညှိုးရော်ရီဝေနေသလိုပင် ဟိုအိမ်မှာ ရုနေရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား။ သူ ရုကို မေမေနှုတ်တွေစေချင်သည်။’

‘ရ ဟိုမှာနေလို့ အဆင်ပြေရဲ့လား၊ ကြေကွဲနေသလိုပဲ ကိုယ့်မေမေနဲ့ လာတွေ့လိုက်ပါကွာ’

‘ဟင့်အင်း... ရုနဲ့ ကိုဩရသက ချစ်သူတွေအဆင့်အတန်း မရောက်သေးဘူးလေ’

နိုးလပြည့်စာပေ

ရု စိတ်တွေချောက်ချားနေသည်။ ဦးသွန်းစစ်ဦးနှင့် ဖြစ်ခဲ့တာတွေကို မေ့ပစ်၍မရ။ သူ လသာဆောင်မှာ တစ်ညလုံး နို့နေခဲ့တာ ရု သိသည်။

‘ရ’

‘ဟင်...’

‘ကိုယ် ရုကိုချစ်တယ်’

‘ရှင်...’

‘ကိုယ် လက်ထပ်ပါရစေကွာ၊ ကိုယ့်အိမ်ထောင်ရေးအတွက် ကိုယ်ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်၊ ရုကို တွေ့ချင်နေတယ်၊ ညီယိုမေမေကို လာတွေ့ပါနော် ရ’

‘ရ မတွေ့ချင်သေးပါဘူး၊ ကိုဩရသကိုလည်း ချစ်သူအဖြစ် ရု လက်မခံပါရစေနဲ့ဦး’

ရု ရွေးချယ်သင့်တာက ကိုဩရသကိုပါ။ ရုရွေးချယ်ဖို့ ချီးတော့လည်း တွေ့ဝေနေသည်။ ကိုဩရသကို ရု ချစ်သွားပြီလား။ ရုစိတ်တွေ လေးလံနေသည်။ မာမိဝေကလည်း ရုတစ်ဦးသာကတည်း အပြင်ထွက်တာကို နှစ်သက်ပုံမရ။ ရုကို ချုပ်ချယ်ဖို့နေ၏။ ရု ကိုဩရသကိုပဲ ရွေးချယ်လိုက်ရမလား။ အချစ်ဆိုတာကို ရု စဉ်းစားချင်နေသေးသည်။

နိုးလပြည့်စာပေ

‘ရက သူများအိမ်မှာ နေရတာပါ။ ရမှာ အားကိုးမရှိဘူး ရာလည်း မရှိပါဘူး ကိုသြရသရယ်၊ ရှ အပြစ်ကင်းကင်းပဲ နေပြချင်တယ်’

‘ကိုယ် အရမ်းစိတ်ပူနေတယ် ရရယ်၊ ရှကို ကိုယ်အရမ်း ချစ်တယ်၊ ကိုယ်ဆုံးရှုံးရမှာ ကြောက်နေတယ်၊ ကိုယ့်ဆန္ဒက အမြန်ဆုံး လူကြီးတွေနဲ့ စေ့စပ်ထားချင်တာပါ’

‘ဟင့်အင်း... ရှ စဉ်းစားပါရစေဦးနော်၊ မာမိဝေကို လည်း ရှ တိုင်ပင်ရပါမယ်’

‘ဒေါ်ဝေဝေခင်က ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်တာတောင် ကန့် ကွက်နေတာပဲ ရှ၊ မင်းဘဝပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ဖို့ ကိုယ် တာဝန်ယူ ပါတယ်’

မေမေက မာမိဝေလက်ထဲ အပ်ထားတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဦးသွန်းစစ် ဦးကြောင့် ရှ မနေချင်တော့ပေ။ ကိုသြရသကို ရွေးချယ်ဖို့ကျတော့လည်း ရှ တွေဝေနေသည်။

‘ရှ’

‘ဟင်...’

‘ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲကွာ၊ ကိုယ့်အချစ်တွေကို ယုံကြည်လက်ခံပေးပါ။ ကိုယ့်မေမေက အဆင့်အတန်းမခွဲခြား တတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ဆန္ဒကိုပဲ အဓိကထားမှာပါ’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

‘ရှ စဉ်းစားပါရစေဦး၊ အလွယ်တကူ အဖြေမပေးပါရစေ

နော်’

‘ရရယ်’

သူက ရှလက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့ ရှ ရုန်းဖယ် သည်။ ရှမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး အချစ်တွေရှိမနေ တဲ့ဟု သူ့စိတ်က ထင်မှတ်နေသည်။ ဘာကြောင့်လဲ။ ရှမျက်ဝန်း မှာ ဒီလောက်ထိ အေးစက်နေတာ။ ရှ စဉ်းစားနေတာ ဘယ်သူ ကြောင်းတွေလဲ။ သြရသကတော့ ရှကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်အောင် ဦးစားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

‘ကိုယ် ရှကိုချစ်တယ်၊ လုံးဝအဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူးနော် ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ ရှကို လက်ထပ်ဖို့ကြိုးစားမယ်’

ရှ တွေဝေနေသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး။ ကိုသြရသ ကို ရှ ချစ်နေသလိုလိုဖြစ်ရပေမယ့် သူမ ခေါင်းညိတ်လက်ခံ တဲ့တော့ နှလုံးသားတွေက ငြင်းဆန်နေပြန်သည်။

‘ရှလည်း ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်မဟုတ်လား၊ မာမိဝေ ကြောင့်လား၊ ဦးသွန်းစစ်ဦးကြောင့်လား’

‘ဟင်...’

သူမ အထိတ်တလန့်နှင့် သူ့ကို မော့ကြည့်မိသည်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ဘာဖြစ်လို့များ ဦးသွန်းစစ်ဦးနာမည်ကို သုံးရတာလဲ။ သူ့
ချောက်ချားသိမ်ငယ်သွားရ၏။ သူ့အကြည့်တွေက စူးစိုက်ထွန်း
နေသည်။

‘ပြောလေ ရ’

‘ရဲ့ဘဝတစ်သက်တာအတွက် ဖြစ်နေလို့ပါ။ ရဲ့ ခေါင်း
အေးအေးနဲ့ စဉ်းစားနေတာပါ။ ဘယ်သူ့ကြောင့်မှ မဟုတ်ပါဘူး။
ရဲ့အသက်အရွယ်က ပညာသင်ဖို့အရွယ်လေ’

မေမေဆန္ဒနဲ့ ရဲ့အဖြစ်ချင်ဆုံးဆန္ဒတွေဖြစ်အောင်ပဲ
ကြိုးစားချင်သည်။ ရဲ့ ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်တယ်။ ရဲ့ ဘယ်လောက်
အထိ ဆန္ဒတွေပြင်းပြရသလဲ။ ဒေါက်တာဩရသက ရဲ့ဆန္ဒတွေ
ကို ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်တဲ့သူပါပဲ။ ဒါပေမဲ့လည်း ရဲ့နလုံးသားတွေ
ထဲမှာ နှစ်ပြီးချစ်နိုင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်မလာခဲ့ပေ။

ရဲ့ ကျောင်းစတက်တဲ့နေ့တွင် ဒေါက်တာဩရသက
အစစအရာရာ လိုက်လံကူညီဆောင်ရွက်ပေးနေပေမယ့် သူ့
စိတ်ပူပင်နေရတာက ဦးသွန်းစစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။

‘သူ့ လသာဆောင်မှာပဲ ရှိနေမှာပါ။ အရက်တွေ အရမ်း

ဆောက်ထားတယ်။ လူမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။ သူ ဘာများ
ဖြစ်နေပြီလဲ။ ရဲ့ သိချင်လိုက်တာ’

ဦးသွန်းစစ်ဦး တစ်စုံတစ်ခုများဖြစ်နေမလားဆိုပြီး ရဲ့
သိချင်သည်။ မာမိဝေခေါ် ဖုန်းဆက်ချင်နေ၏။ ကိုဩရသက
သူ့အနားမှာ အရိပ်လိုပင်။ သူ... သူ ပေတေလွန်းတယ်။
သောဆောင်က လေတဟူးဟူးနဲ့ လေဖြတ်နေပြီလား။ ရဲ့စိတ်တွေ
အိန်းချပ်ထားပေမယ့် မရ။ စိတ်တွေပူပြီး မာမိဝေထံ ဖုန်းဆက်
သည်။

‘ရဲ့လေးလား... မင်း အတန်းတက်နေပြီလား၊ မင်း
အိပ်ယောက်တည်း အဆင်ပြေရဲ့လား ရ’

‘ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါတယ် မာမိဝေ၊ ကောင်းစစ်လေး
ပေါ့’

‘မူကြိုမှာလေ’
‘အို... ဟုတ်သားပဲ၊ ရဲ့ သတိရနေတာပါ’

‘ရ’
‘ရှင်...’

‘မင်းနဲ့အတူ ဒေါက်တာဩရသ ရှိနေတာလား’
‘ဟင့်အင်း...’

‘ရဲ့ကို ပြောရဦးမယ်၊ မနက်က သားသွန်းစစ်...’

ဆောင်မှာပဲ အိပ်ပျော်နေတယ်။ မာမိဝေ အတွေ့မြန်လို့ပေါ့၊ အ
အခန်းထဲမှာ ဖျားနေပြီလေ’

‘ဟင်...’

‘ကိုယ်တွေ့ပူတာမှ ခြစ်ခြစ်တောက်ပဲ၊ အအေးမိတာ
မှာ ခေါင်းတွေလည်း ကိုက်တယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သားက အန်တီ
သူ့အနားလာတာ မကြိုက်ဘူးလေ’

‘ရှင် ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘သားစိတ်ထဲမှာ မာမိဝေ သဘောတူပြီး အတင်းအကွပ်
လက်ထပ်စေခဲ့တဲ့ မိန်းမကြောင့် သူ့ဘဝပျက်ရတာလို့ ထင်နေ
တယ်’

သူ ဖျားနေပြီတဲ့။ အရမ်းပေတော့တဲ့လူပဲ။ ရှု စိတ်ပူသွား
သည်။ မာမိဝေကိုလည်း သူက ကင်းကင်းပဲနေတတ်၏။ ရှင်
ကြောင့်ပဲ။ မိဘဆိုတာ စေတနာနဲ့လေ။ ရှင်က မိန်းမတစ်ယောက်
အတွက် ရှင်ဘဝကြီးကို ဖျက်ဆီးပစ်နေတာပါ။ ရှု ဖုန်းကိုပိတ်
လိုက်သည်။

‘ရှု’

‘ဟင်...’

‘ဒေါ်ဝေဝေခင်ဆီကို မင်း ဘာဖြစ်လို့ဖုန်းဆက်ရတာလဲ’

‘ကောင်းစစ်လေးကြောင့်ပါ ကိုသြရသ’

‘ကောင်းစစ်လေးက မူကြိုမှာလေ’

ရှု ဘာမှဆက်မပြောချင်တော့ပေ။ သူမ ကျောင်းစာတွေ
ထဲမှာပဲ စိတ်ကို နှစ်ထားပစ်သည်။ ရှုအတန်းတွေပြီးတော့လည်း
ဆိုသြရသက စောင့်နေ၏။ သူ့ပုံစံက စိတ်တွေ ပူပင်နေသည်။

‘ကိုယ့်မေမေနဲ့ လိုက်တွေ့ပါ ရှုရယ်၊ ကိုယ် တောင်းဆို
ဘာပါ။ ချစ်သူရည်းစားမဟုတ်လည်း ရုနာမည်လေးကိုကြားပြီး
ထတည်းက မေမေ အရမ်းတွေ့ချင်နေတာပါ’

‘ဒီနေ့တော့ ရှု အချိန်မရသေးလို့ပါနော်၊ တောင်းပန်
ပါတယ်၊ မာမိဝေက စိတ်ပူနေတယ်၊ ရှု အမြန်ပြန်လာတဲ့’

‘ရှု မင်းကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ ချုပ်ချယ်နေရ
တာလဲ’

‘မေမေက ရှုကို မာမိဝေဆီမှာ အပ်ထားတာပါ၊ ရှု
ငြင်းဆန်လို့မရဘူး၊ ရှု ပြန်မှဖြစ်မယ်’

ရှုစိတ်တွေက ဦးသွန်းစစ်ဦးအား ပေတေပြီး ဆေး
သောက်မှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေမှာ စိတ်ပူသည်။ ဒေါက်တာသြရသ
ထော့ ရှုကို မိခင်နှင့်တွေ့ဖို့ပဲ တတ္တတ်တွတ်တောင်းဆိုနေ၏။

‘မင်းကို ဦးသွန်းစစ်ဦးဆီပဲ ရောက်နေသည်။’

‘မင်းကို ငါ ချစ်တယ်’

‘ငါ့ကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်မထားခဲ့ပါနဲ့ ရှာဖွေဖို့ ငါ အရမ်းအထီးကျန်ပြီး ခံစားနေရလို့ပါ’

ဦးသွန်းစစ်ဦးရဲ့ စကားတွေကို ကြားနေသည်။ သူ့ပါးပြင်လေးအား အတင်းအကျပ်နမ်းရှိုက်ခဲ့၏။ ရှာဖွေထင်နက်ရှိုင်းစွာ စူးဝင်သွားသော မြားတစ်စင်းပင်။ ဒေါက်တာကြာရာတားဆီးနေသည့်ကြားမှပင် ရှာ ပြန်လာခဲ့သည်။

‘ရ’
‘မာမီဝေ’

‘သားလေး အရမ်းဖျားနေတယ်၊ ကိုယ်တွေလည်း ခြောက်ခြစ်တောက်ပဲ၊ မာမီဝေကို အဝင်မခံဘူး’

‘ဆရာဝန်ရောဟင်’

‘မခေါ်နဲ့တဲ့၊ သူဘာမှမဖြစ်ဘူးတဲ့၊ မာမီဝေ မြေးလေးကို ကျောင်းသွားကြိုမယ်၊ ရှာလေးပဲ သားကို ဖျောင်းဖျာပေးပါ’

‘သူကရော ရလိုကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ စကားကို နားထောင်ပါ့မလားဟင်’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှာလေး ကူညီပါဦးကွယ်၊ မာမီဝေလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်လို့ပါ၊ မြေးလေး ကျောင်းကြိုရဦးမယ်’

မာမီဝေ အပြင်ထွက်သွားတော့ ဦးသွန်းစစ်ဦးထံ ရ

သွားဖို့ ခြေလှမ်းတွေက တုံ့နှေးနေသည်။ ဖြစ်ပါ့မလား။ သူနှင့် နာချင်းဆိုင်ရမှာ ရှာ ဝန်လေးနေ၏။ ပြီးတော့လည်း ပူပင်နေသော စိတ်တွေက ထိန်းချုပ်မရ။ သူ့အခန်းသို့ ခြေလှမ်းတွေက နှေးနှေးနေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကိုကြာရာသင်္ဘောနေ ဖုန်းလာ၏။ သူ့အိမ်ထဲသို့ လိုက်လာ၏။ ရှာကို ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ကိုကြာရာသင်္ဘောတစ်ယောက်ဆီက ဖုန်းကို လက်မခံချင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

‘ရ’
‘ဟင်...’

‘ဘာတွေလုပ်နေလဲကွာ’

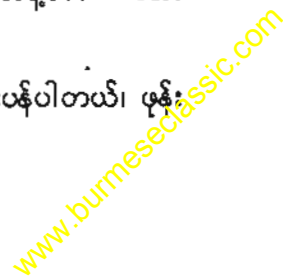
‘ရလည်း သတိရပါတယ်၊ ဟိုလေ အိမ်မှာ အလုပ်တွေ မရှိလို့ပါ’

‘မေမေနဲ့တွေ့ဖို့ ရှာကို တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ ကိုယ်အိမ်ထဲမှာ မိတ်ပူနေရတယ်လေ’

‘မနက်ဖြန်မှ တွေ့ကြမယ်နော် ကိုကြာရာသ’

‘ရ ဘာတွေအလုပ်ရှုပ်နေတာလဲ၊ ကိုယ်နဲ့တောင် အေးအေးဆေးဆေး စကားမပြောတော့ဘူးလား’

‘မာမီဝေ ရှိနေလို့ပါနော်၊ ရှာ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဖုန်းမခံလိုက်တော့မယ် ကိုကြာရာသ’

သူ ဘာမှမပြောနိုင်ခင် ရှု ဖုန်းကိုပိတ်ပစ်လိုက်သည်ကို သြရသရယ်။ ရုစိတ်တွေ အရမ်းပြောင်းလဲသွားတယ်ထင်တယ်။ ဦးသွန်းစစ်ဦးအတွက်ပဲ ပူပင်နေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်။ ရှု ရူးသွပ်နေပြီလား မသိပါဘူး။ ရှု ခြေလှမ်းလေးတွေ နှေးကွေးလေးလဲနေသည်။ ဦးသွန်းစစ်ဦး အပူရှိန်တွေ အရမ်းများနေပြီလား။ မိသားစုအပေါ် အေးစက်နေတဲ့လူ။ ဦးသွန်းစစ်ဦးအား ဒီလိုပုံစံမျိုးနှင့် ရှု မတွေ့လို။ ဒါပေမဲ့ သူ့အခန်းဝင်ခန်းထဲမှာ ရှု ရောက်သွားသည်။

(၁၇)

ရှု အခန်းတံခါးကို တွန်းကြည့်လိုက်တော့ တံခါးပိတ်ထားပေ။ ရှု အထဲကို အရဲစွန့်ပြီး ဝင်လာခဲ့သည်။ ဦးသွန်းစစ်ဦးက အိပ်ရာပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေ၏။ ရှု သွားလို့ သင့်တော်ပါ့လား။ ဦးသွန်းစစ်ဦး ငြိမ်သက်နေလွန်း၍ ရှု အထိတ်တလန့်နှင့် သူ့အနားရောက်သွား၏။ သူ ငြိမ်သက်နေသည်။

‘ဦးသွန်းစစ်ဦး’

‘အင်း...’

‘ဒီမှာ’

‘ဦးသွန်းစစ်ဦး သတိထားပါဦး၊ အဖျားတွေအရမ်းတက်နေပါလား၊ ကိုယ်တွေလည်း ပူခြစ်တောက်နေတာပဲ’

ဦးသွန်းစစ်ဦးက အသိကင်းမဲ့နေသည်။ တကယ်တော့ သူက ရှုအစ်ကိုကြီးအရွယ်ပဲ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် အိမ်ထောင်

မူဒေါသတွေ ခံစားနေရ၏။ ရှု သနားမိသလိုပင်။ ရှုစိတ်တွေကို ရှု မယုံနိုင်။ လူပျိုလူလွတ် ကိုဩရသအပေါ် ခံစားမှုတွေ ကင်းမဲ့ နေသည်။ ဦးသွန်းစစ်ဦးကို ရှု သနားကြင်နာမိတာလား။ နဖူး ကို စမ်းကြည့်လိုက်တော့ အပူရှိန်က မီးတောက်နေသလိုဖြစ်နေ ၏။ ရှု စိတ်ပူသွားသည်။

‘မသွယ်၊ မသွယ်’

‘ရှင်... မမလေး’

‘ရေပတ်တိုက်ရမယ်၊ ဦးသွန်းစစ်ဦး အပူရှိန်တွေ အရမ်း တက်နေလို့၊ နင်လည်း မိသားစုဆရာဝန်ဆီ ဖုန်းဆက်ဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့ မမလေး’

မသွယ်က ရေဇလုံနှင့် တဘက်လာပေးသည်။ ရှု ရေပတ်တင်ပေးနေရ၏။ ဦးသွန်းစစ်ဦးကတော့ ရုနာမည်ကိုယ် တတွတ်တွတ်ခေါ်နေသည်။

‘ရှု... ရှုလေးရယ်၊ ကိုယ့်ကို မမုန်းပါနဲ့၊ ပစ်မသွားပါ နဲ့ကွယ်’

ဦးသွန်းစစ်ဦးရဲ့ မျက်လုံးတွေက မဖွင့်ဘဲ နှုတ်ကနေ ပြောချင်တာတွေ တတွတ်တွတ်ပြောနေသည်။ ရှု သူ့မျက်နှာပြင် ကို စိုက်ကြည့်မိနေ၏။ ဦးသွန်းစစ်ဦးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးက အဆင်

ပြေခဲ့ပေ။ သနားဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ ရေပတ်တင်ပေးရင်းနှင့် ဆတိမြန်ရလာသည်။

‘ဟင်... မင်း... မင်း ရှု’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဦးသွန်းစစ်၊ မာမိဝေက ဦးသွန်းစစ် အရမ်းဖျားနေတယ်ဆိုလို့ လာကြည့်တာပါ’

‘ရှု’

‘ဟင်...’

‘ကိုယ် ဘာတွေလုပ်မိလဲ၊ မင်းအပေါ် ဘာတွေစော်ကား နေသလဲ’

‘ဟို... ဟို ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ ရှုကိုလည်း ဘာမှမစော် ကားပါဘူး’

ရှုရဲ့ ဆံပင်တွေနှင့် ကလစ်လေးက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ဆောက်နေသည်။ အနည်းဆုံးတော့ ရှုကိုယ်လုံးလေး သူ့ရင်ခွင် ထဲရောက်လာနိုင်၏။

ရှုမျက်နှာလေးက ရှက်သွေးဖြန်းနေသည်။

‘ရှုရယ်... ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကိုယ့်စိတ်တွေ အရမ်းလွတ်ထွက်သွားတယ်’

ရှု ရေပတ်တိုက်ပေးပြီးတော့ ဆရာဝန် ရောက်လာသည်။

ရဲ့ ခေါ်လိုက်တာဖြစ်နေသဖြင့် သူ့ အသာတကြည်လက်ခံခဲ့ရတာ မာမီဝေကတော့ ကျေးဇူးတွေအရမ်းတင်နေသည်။

‘ရဲ့လေးကြောင့်ပါကွယ်၊ သားက အရမ်းခေါင်းမာတယ် မာမီဝေက သားအိမ်ထောင်ရေးကို အတင်းအကျပ်စီစဉ်လိုက်တာကိုး’

‘ဘယ်အရာမဆို အတင်းအကျပ်မလုပ်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ မာမီဝေ’

‘မာမီဝေ နောင်တရနေပါပြီ ရဲ့လေးရယ်’

ဦးသွန်းစစ်ဦး အဖျားကျသွားပြီး အိပ်ပျော်နေသည် ရှုလည်း ကျောင်းသွားရဦးမယ်။ ကောင်းစစ်လေးကလည်း လိမ္မော်နေ၏။ ဒါပေမဲ့ ဖခင်ရဲ့ လက်ခံမှုကိုမရဘဲ ဖြစ်နေသည်။

‘ရဲ့’

‘ရှင်...’

‘မြေးလေး ကောင်းစစ်ကိုလည်း သားသွန်းစစ်လက်ခံစေချင်တယ်’

‘ရှင်...’

‘ရဲ့လေး ကြိုးစားပေးပါဦး၊ အခုအချိန်မှာ ရဲ့လေးထဲ မာမီဝေဆန္ဒတွေကို ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်တာပါ’

ရဲ့လေးကို ချွေးမအဖြစ် ဒေါ်ဝေဝေခင် သတ်မှတ်ထားသည်။ စိတ်သဘောထားဖြူစင်ပြီး ရိုးသားတဲ့ ရဲ့လေးပါ။ သားနှုတ်သက်ပါစေ။ မိမိကတော့ သားနှင့် ရဲ့လေးအား နီးစပ်စေချင်သည်။

‘ရဲ့လေးရောက်လာလို့ အဆင်ပြေသေးတာပေါ့ကွယ်၊ မာမီဝေတစ်ယောက်တည်း စိတ်သောကတွေနဲ့ ချောက်ချားနေတာပါ’

ရဲ့ ကျောင်းသွားဖို့အတွက် ပြင်ဆင်နေသည်။ ဦးသွန်းစစ်ကိုလည်း စိတ်ပူနေမိ၏။ တစ်လောကလုံးကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေသူပါ။ ကောင်းစစ်လေးကလည်း ရဲ့ကို ချစ်ခင်နေသည်။

‘ရဲ့’

‘ရှင်...’

‘ချစ်သူတွေ ဘာတွေ မထားပါနဲ့ကွယ်’

မာမီဝေ့မျက်ဝန်းတွေက ရဲ့အား အသနားခံတောင်းပန်နေသည်။ ရဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ရဲ့ချစ်နေတာက ကိုသြရသကဲ့သို့ သူ့စောင့်နေတော့မည်။ ရဲ့ကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းဆိုနေသည်။ ရဲ့စိတ်ထဲမှာလည်း ကိုသြကရသအား ယုံကြည်မှုကိုးနေမိသလို ဖြစ်နေသည်။

‘ရုလေးရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်တွေကို မာမီဝေ တားဆီးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး ရုလေးရယ်’

ရု အပြင်ထွက်လာသည်။ ကျောင်းမှာတော့ ကိုဩရသက စောင့်နေ၏။ ရုစိတ်တွေ လွင့်မျောနေသည်။

‘ရု’

‘ဟင်...’

‘ရုကိုကြည့်ရတာ စိတ်မသက်မသာဖြစ်နေလို့ကွာ’

ရုမျက်နှာလေးက ညှိုးနွမ်းနွမ်းလေးဖြစ်နေသည်။ ဦးသွန်းစစ်ဦးက ရုနှင့် အသက်အရမ်းကြီးကွာတာမှ မဟုတ် တာဝံ့ဩရသ စိတ်ပူနေရ၏။ ရုဘက်ကလည်း သူ့အပေါ် အေးစက်နေသည်။

‘ရု ကိုယ့်မေမေကို လာတွေ့ပါ’

‘ကိုဩရသ’

‘ပြောလေ ရု’

‘ရုကို အချိန်နည်းနည်းလေးပေးပါ။ ဘဝတစ်သက်တာ အတွက် ရု လွယ်လွယ်နဲ့ အဖြေမပေးချင်လို့ပါ’

‘ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့ မယုံကြည်ရတာလဲ ရု၊ ကိုဩရသဘဝကို အတင့်တယ်ဆုံးဖြစ်အောင် ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်ပါတယ်’

‘အချိန်ပေးပါဦး’

‘ကိုယ် စိတ်မချဘူး’

‘ဦးသွန်းစစ်ဦးကြောင့်လားဟင်’

‘ဟုတ်တယ် ရု’

‘ရုရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေကို အဲဒီလောက်အထိ အထင်ဆေးသင့်ပါဘူး’

‘ရုကို အရမ်းချစ်တယ်၊ လက်လွတ်ဆုံးရှုံးရမှာ ကိုယ်အရမ်းကြောက်နေတယ်’

ရု တွေဝေနေတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ရင်ထဲမှာ သံယောဇဉ်တွယ်ငြိနေတာက ဘယ်သူဖြစ်နေမလဲဆိုတာ ရုပင် ဆိုးစားရခက်နေ၏။

ရု ရွေးချယ်သင့်တာက ကိုဩရသပါ။ ဒါပေမဲ့ ရုနှလုံးအတွက် လက်မခံနိုင်ဘဲဖြစ်နေသည်။

‘ရုကို ကိုယ် လက်ထပ်မယ်’

‘အို...’

‘ကိုယ့်အချစ်တွေကို ရု လက်ခံပေးပါ။ ကိုယ် ရုနဲ့အေးမခံနိုင်ဘူး’

‘လောလောဆယ်တော့ လက်ခံပေးဖို့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်လို့’

ပါ ကိုသြရသ၊ ရုဘဝတစ်သက်တာအတွက် ရှု အလွယ်တကူ မစဉ်းစားပါရစေနဲ့’

ရှု ရွေးချယ်ရမှာက ကိုသြရသပဲဖြစ်မှာပါ။ ဦးသွန်းစစ် ဦးနဲ့ ရှု ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ စိတ်မပူပါနဲ့။ ရှု မာမိဝေရဲ့ ကယ်တင်စောင့်ရှောက်မှုကိုရပြီး သူ့သားကို အမိအရဖမ်းတာနဲ့ အပြောမခံနိုင်လို့ပါ။ ဦးသွန်းစစ်ဦးကလည်း ရှုကို ချစ်သည်ဟု ကယောင်ကတမ်း ပြောဆိုနေသည်။

‘ရှု သွားတော့မယ်နော်’

‘ရှု’

‘ရှုကို အချိန်ပေးပါ၊ အလွယ်တကူတော့ အဖြေမပေး ပါရစေနဲ့နော်’

ရှု ထွက်လာခဲ့သည်။

အချစ်ရေးကို ရှု မစဉ်းစားချင်သေးပေ။ မာမိဝေက ကိုသြရသနှင့် ပတ်သက်မှုတွေကို တားဆီးနေသည်။ ရှု အားကိုး ရသွားမှာကို ကြောက်ရွံ့နေ၏။ ရှုကရော။ မာမိဝေကိုတော့ ရှု ထားခဲ့လို့မဖြစ်ဘူး။ ဥပေက္ခာလည်း မပြုနိုင်ပါဘူး။ ကောင်စစ်လေးကို ရှု သံယောဇဉ်တွယ်နေတာလား။ လိမ္မာသွားပြီဖြစ် တဲ့ ကောင်းစစ်လေးက တစ်ခါတစ်ရံ ယောင်ယောင်မှားမှားနဲ့ မေမေဟု ခေါ်နေတတ်သည်။

‘ရှု ကိုယ့်ကို ပစ်မသွားပါနဲ့၊ ကိုယ် ရှုကိုချစ်နေပြီ’

ဦးသွန်းစစ်ဦးရဲ့ ကယောင်ကတမ်းစကားတွေက ရှု ကြားထဲမှာ အမြဲတမ်းစိုးမိုးနေသည်။ ရှု စက္ကန့်မလပ် ကြား ယောင်နေတာက ထိုအသံတွေပဲ။ ရှု သင်တန်းတွေပြီးတော့ ဦးသွန်းစစ်ဦးက ကားနှင့်စောင့်နေသည်။ ကိုသြရသက ရှုအနား ယူလာတော့ သူ့မျက်နှာ ညိုသွား၏။ ကိုသြရသကလည်း ရှုကို အိပ်လိုက်လို့လှုပ်လိုက်နေသည်။

‘ဦးသွန်းစစ်ဦးနဲ့ပဲ ရှု ပြန်တော့မယ်နော်’

‘ရှု’

‘ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့၊ မာမိဝေကြောင့်ပါ’

‘ရှု စိတ်ညစ်နေရတာ သူ့ကြောင့်မဟုတ်လား၊ ရှု ပြတ် ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်လေ၊ ရှု စိတ်မပါရင်လည်း ကိုယ် အလုံးကူညီပေးနိုင်တာပဲဟာ’

‘မာမိဝေကို ရှု မထားခဲ့ရက်ဘူး၊ ရှု လက်ထပ်ဖို့ ရည် ညီခဲ့ရင်တောင် မာမိဝေကို မိဘအရာမှာထားမှာပါ’

‘ရှု... မင်း...’

‘ရှု လုပ်သင်တဲ့အလုပ်လို့ပဲ ထင်ပါတယ်’ ကိုသြရသအပေါ် ရှု အရမ်းပဲ ပြတ်သားလိုက်တာလား။

တကယ်ဆို ကိုဩရသက ရုကို ချစ်မြတ်နိုးပြီး အစစအရာရာ ကူညီစောင့်ရှောက်နေသူပါ။ ဖြူစင်လည်း ကိုဩရသကိုပဲ ချယ်ဖို့ ထောက်ခံတိုက်တွန်းနေသည်။

‘ရ ကိုဩရသလိုယောက်ျားတစ်ယောက်ကို နင်ရှာကြည့်စမ်း၊ အစစအရာရာ နင့်အတွက် လိုအပ်မှုတွေနဲ့ ပြည့်စုံနေစေ ယောက်ျားပဲ နင်ရွေးသင့်တယ်’

ဖြူစင်တို့မိသားစုကိုလည်း အရင်းအနှီး ငွေကြေးတွေ ထုတ်ပေးပြီး ကူညီနေသည်။ ရုပ် မပြတ်သားတာပါ။ ကိုဩရသကိုထားခဲ့ပြီး ရ ခြေလှမ်းကို ရှေ့ဆက်လှမ်းလာခဲ့၏။ ဦးသွန်းစစ် ဦး ကားနားရောက်လာသည်။

‘ရ ဧည့်သည်ရောက်နေတာလား၊ သွားလေ... ကိုယ်က မာမီ ကြိုခိုင်းလို့ပါ၊ ကိုယ့်အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေနဲ့၊ သွားလေ’

‘ဟင့်အင်း... ရပါတယ်၊ ရ အိမ်ပဲပြန်တော့မယ်’

မနက်က ဦးသွန်းစစ်ဦး အရမ်းနေမကောင်းဘူး။ အတောတော့ လန်းဆန်းနေသလိုပင်။ သူက ပေတေနေတတ်၍ ရု စိတ်ပူနေရသည်။

‘ဦးသွန်းစစ် နေကောင်းသွားပြီလား’

‘ကိုယ့်ကို ဘယ်အချိန်အထိ ဦးသွန်းစစ်လို့ ခေါ်နေဦး’

‘ဟင်...’

‘ရှင်...’

‘ကိုသွန်းစစ်လို့ ခေါ်ချင်ခေါ်ကွာ၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုကို’

‘ဟင်...’

‘ဟင်...’

‘ကိုယ်က မင်းအစ်ကိုအရွယ်ပါ’

‘ရကတော့ ဦးသွန်းစစ်လို့ပဲ ခေါ်ချင်တယ်၊ ဘယ်လိုပဲ’

‘ခေါ်ရတယ်မဟုတ်လား’

‘ကိုယ့်အသက် အရမ်းကြီးသွားပြီလားလို့’

သူက ရယ်မောနေသည်။ ရလည်း ရယ်မိသွား၏။ စော

သူက ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေတဲ့ စိတ်တွေ ပေါ့ပါးလန်းဆန်း

သွားသလိုပင်။ ကိုဩရသ ကျန်ရစ်ခဲ့တာပင် ရ မေ့လျော့သွား

သည်။

‘ရ’

‘ရှင်...’

‘ကိုယ်တို့ တစ်ခုခုစားကြမလား’

‘ရှင်...’

‘ဪ... ရှ ဆန္ဒမပါလည်း ရပါတယ်၊ အိမ်ပဲဖြစ်
ကြမယ်’

‘ရက ဦးသွန်းစစ်နဲ့ ညစာအတူတူစားချင်ပါတယ်
ဒါပေမဲ့ ကောင်းစစ်လေးလည်း ပါသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်’

သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ကြည်လင်တောက်ပမှုတွေ ပျောက်
ကွယ်သွားသည်။ မဖြစ်သင့်ဟု ထင်၏။ ကောင်းစစ်လေးကို
သားတစ်ယောက်အဖြစ် လက်မခံချင်တာ။ ဦးသွန်းစစ်ဦးခွဲ
မှားယွင်းမှုပဲ။ သူ ညစာစားဖို့ မပြောတော့ဘဲ ကားကို အိမ်
မောင်းသည်။

(၁၈)

‘မေမေ’

‘ကောင်းစစ်လေးရယ်၊ မမပါ’

‘ဟင့်အင်း... မမကို ချစ်တယ်၊ အရမ်းချစ်တယ်၊ မေမေ

ဆိုပဲ ခေါ်မယ်’

‘ရှား... တိုးတိုး၊ အဲဒီလိုမခိုးရဘူးလေ၊ မမ ဘာပြော
သားလဲ၊ လူကြီးစကား နားထောင်ရမယ်လို့’

ကောင်းစစ်လေး ငြိမ်သက်သွားသည်။ မျက်ဝန်းလေး
ဆွတ်မှာ မျက်ရည်ပြည့်နေ၏။ အပြစ်မဲ့တဲ့ ကောင်းစစ်လေးပါ။
ဦးသွန်းစစ်ဦးခွဲက သူ့သွေးမဟုတ်ဘူးဟု ထင်နေသည်။ ရှ သနား
ဆိုက်တာ။ ကောင်းစစ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲယူပွေ့ဖက်ထား
ခဲ့သည်။

‘ကောင်းစစ်လေးအတွက် မမ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားဖြည့်စွမ်းပေးပါ့မယ်ကွယ်၊ ဖေဖေက စိတ်တွေညစ်နေလို့ပါ’

‘ကောင်းစစ်လည်း ဖေဖေမချစ်လို့ စိတ်ညစ်နေတယ်’
‘ကလေးရယ်’

လူကြီးစကားပြောတတ်သော ကောင်းစစ်လေးကို ကြင်နာစွာ ပါးပြင်လေးအား နမ်းရှိုက်မိသည်။ အပြစ်မရှိတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ နာကျင်မှုတွေကိုရော ထည့်ပြီးစဉ်းစားသင့်ပါတယ် ဦးသွန်းစစ်ဦးရယ်။

ရုထက် ကောင်းစစ်လေးကို ပိုချစ်တာကိုပဲ ရှု အလိုအတိုင်း ဆုံးပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ ရှုအား မေမေဟုခေါ်တတ်သော ကောင်းစစ်လေးရဲ့ မိခင်ကို မျှော်လင့်တမ်းတနေခြင်းကိုလည်း ဦးသွန်းစစ်ဦးရဲ့ နုလုံးသားအား ထိခိုက်နာကျင်စေပြီး သားကိုနာကြည်းစေအဖြစ် သတ်မှတ်နေပုံပင်။ ရှု လုံးဝလက်မခံနိုင်တဲ့အချက်ပဲ ကောင်းစစ်လေးအတွက် ရှု အစွမ်းရှိသလောက် လုပ်ဆောင်ပေးရမည်။ ဦးသွန်းစစ်ဦးနှင့် ကောင်းစစ်လေးတို့အား DNA စစ်ဆေးရန် ရှု ကြိုးစားနေသည်။

‘ကောင်းစစ်လေး ညစာစားပြီးပြီလား’
‘ဟင့်အင်း... မမကို စောင့်နေတာပါ’

‘ဒါဆို မမတို့ အပြင်မှာထွက်ပြီး ညစာစားကြရင် ကောင်းမလား’

‘ကောင်းတယ်၊ အရမ်းကောင်းတာပဲ၊ ဘွားဘွားကိုရော ဖေဖေကိုရော ခေါ်မယ်နော်’

‘OK၊ ဖေဖေကို မမသွားခေါ်မယ်၊ ဘွားဘွားကို ကောင်းစစ်လေးသွားခေါ်’

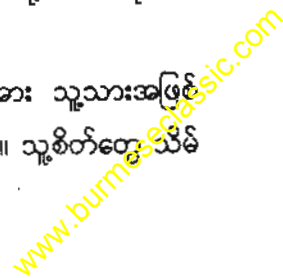
‘ဖေဖေကို ရအောင်ခေါ်နော် မမ’
‘အင်း...’

ကောင်းစစ်လေးက ဖခင်အပေါ် တွယ်တာလွန်းသည်။ ဖေဖေ ဖေဖေနှင့် ပါးစပ်ဖျားကမချ။ ဒီသားအဖကိုတော့ နီးစပ်သွားအောင် ရှု ကြိုးစားရမယ်။ ရှု ဦးသွန်းစစ်ဦးအခန်းကို ရောက်လာသည်။

‘ဦးသွန်းစစ်’
‘ပြောပါ ရှု’

‘ရတို့ ညစာကို အပြင်မှာထွက်စားမလို့၊ မိသားစုလေ၊ အမီဝေရော ကောင်းစစ်လေးရောပဲ’

မေဘယ်ကြောင့် ကောင်းစစ်လေးအား သူ့သားအဖြစ် သတ်ခံဖို့ ခက်ခဲနေသည်။ အတူတူမသွားချင်။ သူ့စိတ်တွေ သိမ်

ငယ်ချောက်ချားရလွန်းလို့ပါ။ ရုကတော့ ထင်မှာပဲ။ ကိုယ်
 သဘောထားသေးသိမ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်လို့။ မေဘယ်
 သစ္စာမဲ့မှုတွေ သူနှင့် လက်မထပ်ခင်ကတည်းက ရှုပ်ပွေနေ
 တွေကို သိလာရတဲ့အချိန်ကို သူ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေခဲ့သလို
 ကလေးရဲ့ဆန္ဒပါ။ အပြစ်ကင်းမဲ့တဲ့ ကောင်းစစ်လေး
 လူကြီးတွေရဲ့ ခိုက်မဲ့မှုတွေကို အပြစ်ဒဏ်ခံယူရမလား ဦးသွန်း
 ကိုယ် မလိုက်ချင်ဘူး ရှ၊ ကိုယ်အရက်တွေမူးပြီး ခြေ
 ခဲ့တဲ့စကားတွေကို ပြန်ရုပ်သိမ်းပါတယ်။ အနူးအညွတ်လည်း
 တောင်းပန်ပါတယ် ရှရယ်၊ ကိုယ်က ရုနဲ့ဘယ်လိုမှမလိုက်
 တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ သစ္စာ
 ကြောင့် မိန်းမတွေကို မုန်းတီးနာကြည်းနေတဲ့ သွန်းစစ်က ငွေ
 ကိုတွေ့မှ ကြွေသွားတယ်။ ရယ်ရတယ်ကွာ၊ ဟား... ဟား
 ဟား...

သူ ရယ်မောနေတာက နာနာကြည်းကြည်း ရူးရူးသွေး
 သွပ်။ သူ့မှာ အပျော်တွေကင်းမဲ့နေကြောင်း ကြေကွဲရီဝေနေ
 သူ့မျက်ဝန်းတွေက သက်သေခံနေသည်။ ရုကို ချစ်တယ်ဆို
 စကားတွေကို ပြန်ရုပ်သိမ်းနေတဲ့ သူ့ကို ရှ ရိုက်နှက်ကုတ်ဖဲ့
 ချင်လာ၏။ ရှရဲ့ ရင်ထဲကခံစားချက်တွေကို ရှင် သိလို့မ

ဦးသွန်းစစ်ကို ရုက ပျော်ရွှင်တက်ကြစေချင်တာပါ။ ရှင် အခု
 အရက်သောက်တော့မယ် မဟုတ်လား။ လသာဆောင်မှာ တစ်ည
 လုံးထိုင်နေတော့မယ်။ ဦးသွန်းစစ်အတွက် တစ်ညလုံး ရှ ပူပင်
 နေရမှာကိုရော သိရဲ့လားဟင်။ သူက အရယ်ကိုရပ်ပြီး ရုကို
 ကြည့်သည်။

‘သွားတော့လေ ငွေခရ၊ ကိုယ် မလိုက်ဘူး၊ ကောင်းစစ်
 လေးက မင်းကို ခင်တွယ်နေတာကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
 ဆက်ပြီးအကူအညီပေးပါဦး’

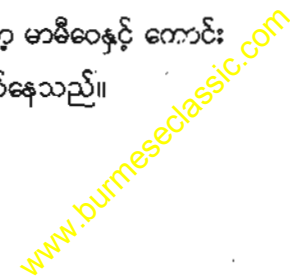
ငွေခရတဲ့။ သူ့ဘက်က စတင်စိမ်းကားသွားပြီဟု ပြော
 လိုက်ခြင်းပင်။

ရှ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ စုထောက်သွားရသည်။

‘ရုက မိသားစုပျော်ရွှင်ရေးအတွက် စည်းစည်းလုံးလုံး
 လေးဖြစ်သွားအောင် ကြိုးစားပေးတာပါ။ ကောင်းပါပြီ ဦးသွန်း
 စစ် မနှစ်သက်ဘူးဆိုရင်လည်း စိတ်ထဲမှာ မခံစားပါနဲ့၊ ရပါတယ်
 နော်၊ ရှ မခေါ်တော့ပါဘူး’

ရှ အောက်ထပ်သို့ပြန်ဆင်းလာတော့ မာဇီဝေနှင့် ကောင်း
 စစ်လေးက အပြင်ထွက်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည်။

‘သားက ဘာပြောလဲ ရှ’

‘မလိုက်တော့ဘူးတဲ့၊ သူ ကုမ္ပဏီက အလုပ်တွေများနေလို့တဲ့’

ဦးသွန်းစစ်ဦး မလိုက်လိုတဲ့အကြောင်းကို ကောင်းစစ်လေး စိတ်ဒဏ်ရာမရစေရန် ရှု အကြောင်းပြချက်နှင့် ပြောသည်။ ကောင်းစစ်လေးမျက်နှာ ညှိုးရော်သွား၏။ မာမီဝေကတော့ ဘာမှ မပြောပေ။

ကောင်းစစ်လေးနှင့် အပြင်မှာ ညစာစားပြီး ရုထ အရုပ်တွေဝယ်ပေးသည်။ ကစားကွင်းမှာ ကစားပြီး ရုတို့ ပြန်လာတော့ သူက လသာဆောင်မှာ ရှိနေသည်။

‘မသွယ်ရေ... မြေးလေးကို သွားသိပ်လိုက်တော့ အရမ်းပင်ပန်းလာတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

အိပ်ငိုက်လာတဲ့ ကောင်းစစ်လေးအား မသွယ် လက်ထဲ ထည့်ပြီး မာမီဝေက ရှုနှင့် စကားပြောသည်။

‘မာမီဝေလည်း စိတ်သောကတွေ အရမ်းရောက်တယ် ရှုရယ်၊ သားက တကယ်တော့ စိတ်သဘောထားနူးညံ့ပြီး ကြင်နာတတ်သူပါကွယ်၊ ကံကြမ္မာဆိုးတွေကြောင့်ပဲ အရက်ရဲ့ကျေးဇူး ဖြစ်နေရတယ်၊ မာမီဝေ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ရှု’

‘ကံအကြောင်းကိုပဲ ပုံချလိုက်ပါ မာမီဝေ၊ ဘယ်တတ်နိုင်တော့မလဲ၊ သူက အရမ်းခေါင်းမာတယ်’

မြေးလေးက ရှုကို သံယောဇဉ်တွယ်နေ၍ ဒေါ်ဝေဝေခင် အတော့ သားကို လက်ထပ်ပါလို့ ပြောမထွက်။ သားကိုယ်တိုင် ဘလည်း မိမိဆန္ဒအား လက်ခံမှာမဟုတ်ပေ။ မြေးလေး မိထွေး ချီးဆိုးနှင့် နေရမှာလည်း မိမိ စိတ်ပူမိသည်။

‘အင်းလေ... ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ရုလေးလည်း အနား ချပါတော့ကွယ်၊ မာမီဝေကတော့ မြေးကို ရုလေးလက်ထဲ အပ်ပါတယ်၊ စောင့်ရှောက်ပေးပါနော်’

‘မာမီဝေက ရှုကို စောင့်ရှောက်ထားတာပဲ၊ ကောင်းစစ် အားကိုလည်း ရှု စောင့်ရှောက်မှာပါ’

မာမီဝေ အပေါ်တက်သွားတော့ ရုလည်း ကိုယ့်အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ အဝတ်အစားတွေလဲပြီး အိပ်ဖို့ကြိုးစားပေမယ့် ရုစိတ်က ထင့်နေ၏။ သူ လသာဆောင်မှာပဲလား။ အရက်တွေ အရမ်းသောက်နေပြီလား။ မပူပါနဲ့ ရှု။ သူက အသိဉာဏ် မရှိတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ပဲ။ နေပါစေ။ ဟုတ်တယ်။ ရှု ရွေးချယ် သင့်တာက ကိုသြရသ။

သူမ မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ပစ်မိသည်။

ဒုက္ခပါပဲဟယ်၊ ဒီလူအကြောင်းကိုပဲ ဘာဖြစ်လို့ ဆွေ
နေမိတာလဲ မသိပါဘူး၊ သူ့ဟာသူ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရုစိတ်တွေ
ထိန်းချုပ်ဖို့ကြိုးစားရင်း သူ့အတွက် စိတ်သောကတွေက ရှုရင်
လာထိခတ်နေသည်။ အိပ်ရာကနေ ဆတ်ခနဲထထိုင်မိ၏။ သူ့
ရဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ အရူးပဲ။

ကိုယ့်ရင်သွေးအပေါ်ရော မိခင်ကိုပါ လျစ်လျူရှုထား
လူ။ ရဲ့ အိပ်ရာပေါ်သို့ ပြန်လှဲအိပ်ပစ်သည်။ နောက်ဆုံးတွေ
ရုစိတ်တွေ ရဲ့ မနိုင်တော့ဘဲ လသာဆောင်ဘက် ထွက်လာမိ
သူ အရက်သောက်နေဆဲပင်။ ရဲ့ ထင်သားပဲ။ လေတဟူး
တိုက်ခတ်နေတဲ့ လသာဆောင်မှာ အရက်ထိုင်သောက်နေတာ
ဘယ်လောက်အထိ အန္တရာယ်များမယ်ထင်လဲ။ ရဲ့ ခြေလှမ်း
သူ့အနားရောက်သွားသည်။

‘ဦးသွန်းစစ်’

‘ဟင်...’

‘အခန်းထဲဝင်ပါတော့၊ ရဲ့ တောင်းပန်ပါတယ်၊ မာဇီ
ကိုလည်း သနားပါဦး၊ သားအတွက် စိတ်သောကတွေ အရ
ရောက်နေရပြီ’

‘မင်း ဘာသိလို့ လာပြောနေရတာလဲ ငွေခရ၊ သွား

ပါတော့၊ မေဘယ်နဲ့ မာဇီက အတင်းအကျပ်လက်ထပ်ပေးခဲ့တာ
သ’

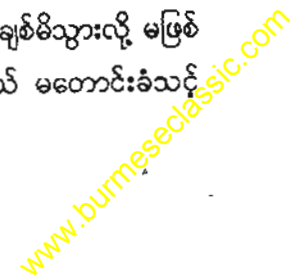
‘အဲဒီအတွက် မာဇီဝေကို လုံးဝခွင့်မလွှတ်တော့ဘူးလား၊
မာဇီဝေကိုခွဲပြီး တမင်လုပ်ပြနေတာလား’

‘No, အဲဒါတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ အရမ်း
အကျင့်ခံစားနေရလို့ပါ၊ ကိုယ် အရာရာမေ့ပစ်ချင်တာကွ၊ မေ့မရ
ဖို့’

‘ဦးသွန်းစစ်က ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ ယောက်ျားတစ်
ယောက်ပါ၊ ဘာဖြစ်လို့ လောကကြီးကို အလွယ်တကူအရှုံးပေး
အိရတာလဲ’

‘ဟုတ်တယ် ငွေခရ၊ မင်းက လူငယ်ပေမယ့် အသိဉာဏ်
ရှိတယ်ကွာ၊ လေးစားတယ်’

သူ ထသည်။ ငွေခရအမြင်မှာ သူ့ကို အခွင့်အရေးယူ
တတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟု မမြင်စေချင်ပေ။ မင်းနဲ့
တိုက်တန်တာက ဟိုလူပဲ။ ဒေါက်တာဩရသပဲ။ ကိုယ်က တစ်ခု
သိ၊ ကလေးတစ်ယောက်အဖေ။ ငွေခရကို ချစ်မိသွားလို့ မဖြစ်
တော့ဘူး။ မင်းဆီက အချစ်တွေကိုလည်း ကိုယ် မတောင်းခံသင့်
တော့ဘူး။

ငွေခရအား ချစ်မိသွားတာကလည်း သူ့ရင်ကို ထိခိုက် နာကျင်စေသည်။

‘ကိုယ် မသောက်တော့ဘူး၊ မင်းကို ကတိပေးတယ် ကိုယ် အရက်သောက်တာ မင်း မကြိုက်ဘူးမဟုတ်လား’

ငွေခရက ညဝတ်အင်္ကျီအနက်ရောင် လက်ပြတ်လေးနဲ့ သူမလက်မောင်းသားလေးတွေက ဖြူစင်အိစက်နေသည်။ အရမ်း လှတဲ့ ကောင်မလေး။ သူ့အတွက် စိတ်ပူတတ်တဲ့ မိန်းကလေး။ မေဘယ်နဲ့တော့ တခြားစီပဲ။ ယောက်ျားကို ဥပေက္ခာပြုပြီး အိမ်ရှင် မတစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်ကို မထမ်းဆောင်ချင်တဲ့မိန်းမ။ သူ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ မပူပင်ခဲ့။ နေချင်ရာနေ။ သွားချင်ရာသွားပဲ။ ငွေခရ မင်း အရမ်းတော်တယ်။ ကိုယ်လက်ထပ်ချင်တဲ့ မိန်းမတစ် ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်းတွေ မင်းမှာရှိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ မကြိုက် ဘူး။ မင်းဘဝ အရမ်းသိမ်နုပ်သွားမယ်။ မတင့်တယ်နိုင်ဘူး။ ဒေါက်တာဩရသကိုပဲ ရွေးချယ်ပါကွာ။ သူ ထသည်။

‘အား...’

‘အို...’

သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ယိုင်ကျသွားသဖြင့် သူမက လာသည်။ သွန်းစစ်စိတ်တွေ လှုပ်ရှားသွားပေမယ့် အခွင့်အရေးမသူ

ချင်ဘူး။ မင်းဘဝလေးကို အနာဂတ်မှာ တောက်ပထွန်းလင်းနေ ဆောင်တယ်။ ရုက တဲ့သည်။ သူ ဖယ်ပစ်လိုက်၏။ သူ့ခန္ဓာကိုယ် အား တည့်မတ်အောင်ထူသည်။

‘Sorry... ကိုယ် ရတယ်၊ သွားပြီ ငွေခရ၊ ဒီလောက် ချေးသေးပါဘူး၊ ကျေးဇူးပဲ’

သူ ခြေလှမ်းကိုမှန်မှန်လှမ်းပြီး သူ့အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သည်။

‘တွေ့လား ငွေခရ၊ ကိုယ် မမူးပါဘူး၊ ကတိနော်၊ ကိုယ် အရက်မသောက်တော့ဘူး ငွေခရ၊ မင်းကို စိတ်မပူစေချင်ပါဘူး၊ Good Night နော်၊ ဒေါက်တာဩရသနဲ့ လှပသော အချစ်ခရီး ခြောက်ဖြူးသာယာပါစေ’

သူ့ခန္ဓာအမှန်တွေကို ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်သည်။ ဒေါက် တာဩရသက မင်းဘဝအတွက် ရွေးချယ်သင့်ပါတယ်။ လှပတဲ့ အနာဂတ်တွေကိုပဲ မင်း ပိုင်ဆိုင်ပါ။ သူ့အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

‘ကိုယ် အရက်မသောက်တော့ဘူး ငွေခရ၊ ဟုတ်တယ်၊ မင်းပြောတာ မှန်တယ်၊ ငါက ဘာမှမဟုတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် အတွက် သတ္တိကြောင်ပြီး ငါ့အနာဂတ်ကို ငါ့ကိုယ်တိုင် ဖျက်ဆီး နေတာပဲ’

သူ အရင်လောက်တော့ မမူးပေ။ ငွေခရအတွက် အရက်

သောက်ခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းရမယ်။ ကိုယ်က အသုံးမကျတဲ့
 ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ် မင်းရဲ့ စိတ်တွေ မထင်စေရဘူး။
 ဒါပေမဲ့ မင်းဘဝအတွက် ဒေါက်တာဩရသကိုပဲ ရွေးချယ်ပါ။
 ကိုယ် ထောက်ခံတယ်။ ငွေခရက သူ့အပေါ် စိတ်ပူပေးတာကို
 တော့ ကျေနပ်မိသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့
 တဲ့ အတွင်းစိတ်ပဲ။ ငွေခရရဲ့မှာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အား တည့်တည့်
 မတ်မတ်ရပ်ဖို့ ထိန်းချုပ်ထားခဲ့ပေမယ့် သူ့အိပ်ရာပေါ်ရောက်တော့
 ဘုန်းခနဲပစ်လဲကျသွားသည်။

၂၂၅

(၁၉)

ရု တစ်စုံတစ်ခုအား တိကျပြတ်သားစွာဆုံးဖြတ်ဖို့ လိုအပ်
 သည်ဟု ထင်သည်။ ဦးသွန်းစစ်ဦးရဲ့ ချစ်သူ ဇနီးဘဝကိုတော့
 သိနည်းနှင့်မှ မခံယူလိုပေ။ ကောင်းစစ်လေးကို သံယောဇဉ်
 ချယ်နေ၏။ ဒါပေမဲ့လည်း ရုပ်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အထင်သေးစရာ
 အခြေအနေကိုတော့ ရု မလုပ်လိုပေ။ ကိုဩရသကိုပဲ ရု ရွေးချယ်
 သည်။ သူမ အိပ်ရာမှထတော့ ခန္ဓာကိုယ်က လေးလံနာကျင်နေ
 သည်။ ရု ဖုန်းကိုဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ကိုဩရကဖုန်းက ဝင်လာ၏။
 အိတ်ကပါ လေးလံထိုင်းမှိုင်းလာသည်။

‘ရု နိုးပြီလား၊ ကိုယ် လမ်းထိပ်ကနေ စောင့်နေမယ်၊
 အေးအေးဆေးဆေးပြင်ဆင်ပါ။ ကိုယ့်ကို အားမနာနဲ့၊ ရုကို
 ချွတ်လို့၊ ညက အိပ်လို့တောင်မပျော်ဘူးကွာ’

www.burmeseclassic.com

ကိုဩရသက ရုအတွက် အမြဲတမ်းရွှင်လန်းတက်ကြွ
 ဂရုတစိုက်ရှိလွန်းနေသည်။ ရုလေးစားရမယ့် ဦးသွန်းစစ်ကလည်း
 ရုကို ဒေါက်တာဩရသကိုပဲ ရွေးချယ်ပါတဲ့။ ရုကို မချစ်နိုင်
 ဘူး။ ရု ရေချိုးခန်းထဲဝင်လာသည်။ ဦးသွန်းစစ် အရက်
 အရမ်းသောက်ပြီး အိပ်ခန်းထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုများ ဖြစ်နေပြီလား
 ဟု ရူးသွပ်စွာတွေးမိနေသည်။ မုန်းလိုက်တာ။ ဦးသွန်းစစ်
 ကြောင့် ရုရင်တွေ ဘာဖြစ်လို့ ပူလောင်နေရတာလဲ။ လောကဉာဏ်
 ကလည်း ရတာမလို လိုတာမရပါလား။ ရု ရေပန်းအောက်
 တိုးဝင်လိုက်သည်။

‘No, No, ငွေခရု၊ ကိုယ့်ကို မတွဲနဲ့ ရတယ်၊ ကို
 မမူးပါဘူး၊ မုန်တယ်၊ မင်းရွေးချယ်သင့်တာက ဒေါက်တာဩရ
 ပဲ’

ရုက ကိုဩရသကိုပဲ ရွေးချယ်မယ်လို့ ထင်နေလား
 ရုရင်ထဲမှာ ဘယ်သူရှိနေတယ်ဆိုတာရော သိလား။ ဟုတ်တယ်
 ရု ရွေးချယ်သင့်တာ ဒေါက်တာဩရသပဲ။ ရွေးမယ်။ အကြောင်း
 တရားမရှိတဲ့လူကြီး။ ရု တွေးရင်း ဒေါသတွေဖြစ်လာပြီး ရေ
 အောက်မှာ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အေးစက်သွားသည်အထိ ရပ်
 သည်။

‘မမ... မမ... ဒုန်း... ဒုန်း... ရေချိုးခန်းထဲမှာ
 ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ကြာလိုက်တာ မမ’

ရေချိုးခန်းတံခါးကို တဝှန်းဝှန်းထုသံ ကျယ်လောင်လာ
 သူမ အသိဝင်လာပြီး ရေပန်းကို ပိတ်ပစ်သည်။

‘မမ’
 ‘မမ’
 ‘အီး... အီး...’

ကောင်းစစ်လေးခေါ်သံနှင့် ငိုသံကြောင့် ရု တဘက်ကို
 ထိသံခန္ဓာမှာပတ်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

‘သား ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မမ ဘာဖြစ်လို့လဲ’
 ‘ဟင်...’

ရုအတွက်နှင့် ဦးသွန်းစစ်ဦးကလည်း အခန်းထဲပြေးအဝင်
 သည်။ ကောင်းစစ်လေးက ရုကိုတွေ့တော့ အငိုရပ်ပြီး ဖက်
 ဘေး၏။ သူက ရုကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာအကြည့်ကို ချာခနဲလှဲပစ်
 သည်။

‘မမ အကြာကြီးပဲ ရေချိုးခန်းထဲမှာ သားသားခေါ်တာ
 ဘာဘူး၊ မမ သေနေပြီထင်လို့’
 ‘ကောင်းစစ်လေးရယ်’

ကောင်းစစ်လေးပါးကို ရှု နမ်းရှိုက်ရင်း ရှု နှစ်သိမ့်တော့ သူက အခန်းထဲမှထွက်သွားသည်။ ဘုရားရေ... ရှု ခန္ဓာကိုယ်တစ်ပိုင်းလောက်ပဲ တဘက်နှင့် ကာကွယ်ထားမိတာပါ။ အမလေး... ရှုကလိုက်တာ။ သူ့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် တွေ့လိုက်ရတော့လည်း စိတ်သက်သာသွားသည်။

‘မမ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ကောင်းစစ်လေးရယ်၊ ရေချိုးတာ ကြာသွားလို့ပါ။ တိတ်တော့နော်’

‘မမ’

‘ပြော’

‘သားသား ကျောင်းသွားတော့မလို့၊ ခြံထဲအထိ လိုက်ပေးပါ’

‘မမ ရေတွေစိုနေတယ် ကောင်းစစ်လေးရယ်၊ မာပဲ သွားနော်၊ ကြည့်ပါဦး... ကျောင်းသွားခါနီး မမကို လာနှုတ်ဆက်တဲ့ကလေး၊ အရမ်းလိမ္မာတယ်’

‘မမကို ချစ်တယ်’

‘ကောင်းစစ်လေးရယ်’

ကောင်းစစ်လေးက ရှုပါးပြင်ကို ရွတ်ခနဲနမ်းရှိုက်ပြီး ပြေးထွက်သွားသည်။ အရင်ကနှင့် လုံးဝမတူအောင် ကောင်း

သား လိမ္မာလွန်း၏။ ရှုကိုတော့ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံတော့ ရှု ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ။ ဦးသွန်းစစ်ဦးနှင့် ကောင်းစစ်လေးအား ရှု သံယောဇဉ်ဖြတ်ထားသင့်သည်ဟု ထင်သည်။ ရှု ပြင်ဆင်ဦး အောက်ထပ်ဆင်းလာတော့ ဧည့်ခန်းမှာ ဦးသွန်းစစ်နှင့် ဆုံ၏။ ဦးသွန်းစစ်ကလေးဟု တွေးနေဆဲမှာပင် သူက ရှုကို နှုတ်ဆက်ဖော်ပင်ရောက် ကားမောင်းထွက်သွားသည်။

‘မေမေဝေက ရှုကို လိုက်ပေးလိုက်လို့ပြောတာ အင်းမို့ပဲ၊ အစ်ကိုကြီး ဘာဖြစ်လို့မပို့ပေးတာလဲ၊ ရှုတို့ ရန်ဖြစ်ထားမို့လား’

‘အင်း...’

အလုပ်သမားအဒေါ်ကြီးကို ရှု ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ဘာမှ မပြန်ဖြေမနေတော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဦးသွန်းစစ်ဘက်ကနေ တောင်၍ ရှုကို စိမ်းကားလာ၏။ ကောင်းပါတယ်။ ရှုကလည်း ဦးသွန်းစစ်ကို အမိဖမ်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် မရပ်တည်နိုင်ပါဘူးနော်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်လို့ပြောပြီး ဆုတ်ချင်းပြန်ရုပ်သိမ်းပစ်တာ ရှင် အရူးလား။ ရှင်ကြီးက မိန်းမတွေကို အထင်သေးနေတာပါ။

ရဲ့ မကျေမနပ်နှင့် အပြင်ထွက်လာတော့ အိမ်နှင့်မထွက်
မကမ်းတွင် ဒေါက်တာဩရသနှင့် ဆုံသည်။

‘စောစောကပဲ ဦးသွန်းစစ် ကားနဲ့ဖြတ်သွားတယ်၊ ကိုယ့်
ကိုတောင် လက်ပြန်တတ်ဆက်သွားသေးတယ်’

‘မာမီဝေနေ့ရော တွေ့လားဟင်’

‘မာမီဝေနေ့တော့ မတွေ့ပါဘူး၊ ရဲ့ ဘာကိုကြောက်နေတာ
လဲ၊ ရဲ့ဘဝရဲ့ အကောင်းဆုံးရွေးချယ်မှုလေ၊ သူတို့ လက်ခံသင့်
တယ်’

ရဲ့ တွေ့ဝေကြောက်ရွံ့နေတာကိုပဲ မကျေမနပ်ဖြစ်ရသည်
သူက ရဲ့အတွက် အသင့်တော်ဆုံးယောကျ်ားတစ်ယောက်ပဲ။ ရဲ့
ဘဝအား အမြင့်မားဆုံးအဆင့်အထိ ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်နေ၏။ စိတ်
ဆွေကောင်းဆိုရင် လက်ခံပေးသင့်သည်။

‘ဦးသွန်းစစ်ကို ရဲ့ သံယောဇဉ်တွယ်နေတာတော့ မဟုတ်
ပါဘူးနော်’

‘ဟင်...’

‘ကိုယ် သတင်းကြားတာတော့ သူက မိန်းမတွေထက်
မုန်းတီးအထင်သေးနေတာတဲ့၊ မာမီဝေက ရဲ့ကို ချွေးမအတတ်
တော်ပစ်ရင် သူ့ရော ရဲ့ဘဝပါ ထပ်ပြီး သောကတွေနဲ့နစ်နွမ်းရမှာ
ပါ’

‘အို... အဲဒီအထိမတွေးပါနဲ့ ကိုဩရသ၊ သူတို့က
သူ့ကောင်းတွေပါ၊ လောလောဆယ်မှာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဥပေက္ခာ
ဦးထားနိုင်တာပဲ ရှိတာပါ’

‘ရဲ့’

‘ဟင်...’

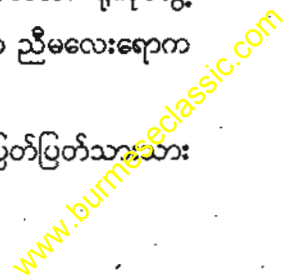
‘ကိုယ့်မေမေနဲ့ တွေ့ပါ၊ ကိုယ် ပြတ်သားပါရစေ၊ ရဲ့ကို
စိတ်မချဘူး၊ လက်မထပ်နိုင်သေးရင်တောင် စေ့စပ်ထားချင်တယ်၊
အိမ်ပေါ်တင်တင် ပိုင်ဆိုင်ထားချင်တယ်’

ရဲ့လည်း ပြတ်သားချင်ပါတယ်။ ဦးသွန်းစစ်ဦးဆီက
အချစ်တွေကိုလည်း ရဲ့ တောင့်တမနေချင်ပေ။ ဟုတ်တယ်။ ရဲ့
အိမ်မှာမယ်။ ကိုဩရသအမေနဲ့တွေ့ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

‘ရဲ့ တွေ့ပါ့မယ်၊ ကိုဩရသရဲ့မေမေနဲ့ တွေ့ပြီးမှ ရဲ့
အစ်နဲ့တစ်ခု ဆုံးဖြတ်ပါ့မယ်’

‘ကိုယ် ဝမ်းသာလိုက်တာ ရဲ့ရယ်၊ မေမေက ရဲ့ကို
အားပေးချင်တယ်၊ ကိုယ့်ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်၊ ရဲ့ကိုတွေ့
ရင်လည်း အရမ်းချစ်သွားမှာ၊ ကိုယ့်မေမေရော ညီမလေးရောက
အဆင့်အတန်းမခွဲခြားတတ်ပါဘူး ရဲ့ရယ်’

ရဲ့ တွေ့ကြည့်ရမယ်။ တိတိကျကျ ပြတ်ပြတ်သားသား

ဆုံးဖြတ်သင့်သည်။ ရုကတော့ ကောင်းစစ်လေးကို မွေးစားချစ်
၏။ စောင့်ရှောက်လိုသည်။ ဖခင်ရဲ့မေတ္တာကို ငတ်နေတဲ့ကလေး
ပါ။ ကိုညီရသက ဒေါက်တာတစ်ယောက်ပဲ။ ကြင်နာသနားတတ်
မှာပါ။ ရု ကောင်းစစ်လေးအတွက်လည်း ဒေါက်တာညီရသအား
ရွေးချယ်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ရုဆုံးဖြတ်တာ မှန်တယ်၊ ကိုယ်က ရုအတွက် အားထု
အားထားပြုနိုင်တဲ့ ယောက်ျားပါ’

‘ကိုညီရသ’

‘ပြောလေ ရ’

‘ရု တစ်ခုလောက်တောင်းဆိုချင်တယ်၊ ရမလားဟင်
‘မေးနေရသေးလား ရုရယ်၊ ရုဆန္ဒက ကိုယ့်ဆန္ဒပဲ
ပြောလေ’

သူက ရုလက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်သည်။ ရု မငြင်းမိ
ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားမှုကင်းမဲ့နေတာ ရုပ်င် အံ့သြနေ၏။ နောင်တ
ရသွားမလား အချစ်ဆိုတာကို မစဉ်းစားချင်။ ဦးနှောက်နှုတ်
ဆုံးဖြတ်တာမျိုးပဲ ဖြစ်သင့်သည်။

‘ကိုယ် ညနေလာခေါ်မယ်၊ ရု နေလို့ဖြစ်တယ်မဟုတ်
လား’

‘ရပါတယ် ကိုညီရသ၊ ရု အတန်းနောက်ကျမယ်လို့
နန်းဆက်ပြောထားပါ့မယ်’

‘ရု ဘာဖြစ်လို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမပြောနိုင်ရတာလဲ၊
တိုယ့်ကို ရွေးချယ်တာ ရု မမှားပါဘူးကွာ၊ သူတို့ စိတ်အေးပြီး
ဝမ်းသာရမှာ’

ကိုညီရသက မာမိဝေတို့မိသားစုကို ဝေဖန်ဖြစ်တင်တာ
မျိုး မနှစ်သက်မိ။ သူက နှုတ်ဆက်သွားတဲ့ ရုကို စောစောက
ဘာတောင်းဆိုမလို့လဲ ပြောလေတဲ့။ ရုတောင်းဆိုမည့်စကားက
တိုညီရသအား အနှောင့်အယှက်စကားတွေပဲ ဖြစ်သွားနိုင်၏။
ရု ဆက်ပြီးမတောင်းဆိုချင်ပေ။ သူက အတင်းအကျပ်တောင်းဆို
စေသည်။

‘ရု ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ၊ ကိုယ် လိုက်လျောမယ်။ ရုကို
အရမ်းချစ်လို့ပါ၊ ပြောပါ ရုရယ်’

‘ရု တောင်းဆိုမှာက မာမိဝေမြေးလေး ကောင်းစစ်ဦးကို
ရု မွေးစားချင်ပါတယ်’

‘ဘာပြောတယ် ရု’

‘ရုဆန္ဒပါ၊ ကလေးကို အရမ်းသနားတယ်၊ ရုကိုလည်း
အရမ်းသံယောဇဉ်တွယ်နေတယ်လေ’

‘သူ့မှာ အဖေရော အဘွားရော ရှိနေတာပဲ။ မင်း ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ပူနေရတာလဲ ရှ၊ သူတို့က ချမ်းသာကြတယ်လေ’

ရှ ဆက်ပြီးရှင်းပြမနေချင်တော့ပေ။ ကိုဩရသကိုလည်း ရှ အပြစ်မတင်လိုတော့။ ဦးသွန်းစစ်ဦးလို ဖခင်တစ်ယောက်က တောင် ကိုယ့်ရင်သွေးကို မလိုလားတာပဲ။ အသိအမှတ်ပင် မဖြေခဲ့။ ရှ တောင်းဆိုကြည့်တာပါ။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေဟု ရှ ပြောပြီး သင်တန်းတွေဆီကိုပဲ ရှ လှမ်းထွက်လာခဲ့သည်။

•••

(၂၀)

ငွေခရဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ပညာရော၊ ရုပ်ရည်ရော ခဆိုးပေမယ့် မိမိကတော့ မျိုးရိုးကို မကြိုက်ပါဘူး။ သားဩရသက ဇွတ်အတင်းတောင်းဆိုနေ၍သာ လက်ခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ သားက ငွေခရကို နှစ်သက်လွန်းနေကာ တယုတယလုပ်လွန်းနေ၍ စိတ်ပျက်မိသည်။

‘မေမေ... ဒါ သားချစ်သူ ငွေခရပါ။ ဆေးကျောင်းတက်နေပါတယ်။ ရှ ဒါကိုယ့်မေမေ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘သားက မင်းကို အရမ်းနှစ်သက်နေတယ်လေ၊ အန်တီကတော့ သားဆန္ဒက အန်တီဆန္ဒပါပဲလေ’

ငွေခရကို ဒေါသော်တာချစ် မနှစ်သက်ပေ။ သမီးက ဆည်း လက်မခံ။ သားဆန္ဒကြောင့် အခြေအနေအရ ကြော်ဆို

ဆက်ဆံနေရသည်။ မိမိ အဆင့်အတန်းမခွဲဘူးဆိုပေမယ့်လည်း ဂုဏ်ဒြပ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံနေတဲ့သားကိုတော့ ဂုဏ်ဒြပ်တွေပြည့်စုံတဲ့ မိန်းကလေးနှင့်ပဲ လက်ထပ်စေချင်သည်။ ကြည့်ပါဦး။ ငွေခရုတ ရပ်ကွက်လေးထဲက အဆုတ်ရောဂါဝေဒနာရှင် မိန်းမတစ်ယောက် ရဲ့သမီး။ ရုပ်ရှင်လက်မှတ်တွေ မှောင်ခိုရောင်းရင်း သားနဲ့တွေ့ တာတဲ့လေ။

ဒေါ်သော်တာချစ် ဒီလောက်အထိတော့ သားရဲ့လွတ်လပ် ခွင့်ကို ခွင့်မပြုနိုင်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်သော်တာချစ် အဆင်ပြေအောင် အခြေအနေအရ သဘောကောင်းချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဆက်ဆံ နေရသည်။

‘အန်တီကတော့ သားဖြစ်ချင်တာတွေကို ငယ်ငယ်လေး ကတည်းက ဖြည့်စွမ်းပေးတဲ့ အမေပါကွယ်၊ သားနှစ်သက်တဲ့ သူနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူရမှာပေါ့လေ’

‘တွေ့လား ရှ၊ ကိုယ်ပြောသားပဲ၊ ကိုယ့်ဆန္ဒပါပဲလို့ ရုကို အမြန်ဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်မယ်၊ ရုကို ပိုင်ဆိုင်ချင်ပြီကွာ’

ကိုဩရသရဲ့မေမေ ဒေါ်သော်တာချစ် မျက်ဝန်းအရိပ်တွေ က ရုနှင့်အကြည့်ချင်းဆုံမိစဉ် တင်းမာခက်ထန်နေသဖြင့် ရုစိတ် ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားသည်။ ကိုဩရသအမေက သဘော

တူတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ သားရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်နေတာဆိုရင်တော့ ရှ ကြောက်လာသည်။

‘သမီး ဘာမှမပူပါနဲ့ကွယ်၊ သားချစ်တဲ့မိန်းကလေးကို အန်တီတို့လည်း ချစ်ရမှာပဲပေါ့’

ရှ ပြန်ချင်နေသည်။ ကိုဩရသတို့ အိမ်မှာနေရတာ ရှ စိတ်တွေ မလုံမလဲနှင့် စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေ၏။ ရုကို လိုလိုလားလား ခို့ရဲ့လား။

သူ့အမေရဲ့ ဖော်ရွေမှုက ကြောက်စရာကောင်းလွန်း သည်။

‘ရှ ပြန်ပါရစေ’
‘ညစာစားပြီးမှ ပြန်ပါ ရှ’
‘ရှ မစားတော့ပါဘူး၊ အိမ်ကလူတွေ စိတ်ပူနေမှာစိုး လို့ပါ’

‘မင်းက မိဘတွေနဲ့နေတာလား ရှ’
‘မဟုတ်ပါဘူး၊ အဒေါ်နဲ့နေတာပါ၊ သူ့များအိမ်မှာနေရ တာမို့ ပြန်ပါရစေတော့’

‘ရုအဒေါ်ပါ မေမေ၊ မြစ်မ်းရောင်ကုမ္ပဏီကလေ’
‘ဟိုလေ’

‘ရ သွားကြမယ်၊ နောက်မှ မင်းအဒေါ်ကိုလည်း မေမေ နဲ့ တွေ့ပေးရမယ်’

ရှုလက်ကိုဆွဲပြီး ကိုဩရသက ဆွဲခေါ်လာသည်။

‘ကိုဩရသမေမေက အဆင့်အတန်းမခွဲခြားဘူးဆို’

‘လောလောဆယ်တော့ ကိုယ် ဘာမှမပြောပြချင်သေးဘူး ရှုရယ်၊ ကိုယ် လက်ထပ်မယ့်မိန်းကလေးကို အထင်မသေးစေချင်တာပါ။ မေမေတို့ သဘောမတူလည်း ကိုယ်က ရုထို လက်ထပ်မှာပဲ’

ရှုလက်လေးကို သူ မြတ်နိုးစွာဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ သူက လည်း နည်းနည်းကြီးကျယ်ချင်ပေမယ့် ရုကိုတွေ့တော့ အရူးအမူးပဲ စွဲလမ်းနှစ်သက်သွား၏။ ရုကိုရဖို့ သူ ဘာလုပ်လုပ်ရပါ။ ရုသူငယ်ချင်းဖြူစင်နုပင် ခင်မင်အောင်ပေါင်းပြီး အကူအညီတွေပေးခဲ့သည်။ ဂုဏ်ဒြပ်တွေထက် သူ့နုလုံးသားတွေက ရုအား နက်ရှိုင်းစွာ ချစ်မြတ်နိုးမိသည်။

‘ရ’
‘ဟင်...’

‘ကိုယ်ကတော့ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ ရုကိုစွန့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူးနော်’

‘ကိုဩရသ မေမေကိုလည်း စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါတယ်၊ သူ့ဘောတူညီမှုကလည်း အလိုအပ်ဆုံးလို့ထင်တယ်’

‘ကိုယ့်မေမေက သဘောတူတာပဲ၊ ရုကို ဘယ်လောက်အရေးတယူဆက်ဆံလဲ၊ ကိုယ့်မေမေက ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲအောင် ဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူး’

‘ရအဒေါ်က သူစိမ်းဆိုတာတော့ ရ ပြောပြချင်တယ်၊ လူကြီးတွေကို မလိမ်ချင်လို့ပါ’

‘ကိုယ်သိနေတာပဲ ရှုရယ်၊ ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ အရေးကြီးတာက လက်ထပ်ပွဲကျင်းပနိုင်ဖို့ပဲ၊ ကိုယ် ရုကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမှာ အရမ်းကြောက်နေတယ်၊ အဲဒီအိမ်မှာထားရတာ စိတ်မချတော့ဘူး၊ ကိုယ် ညတောင်အိပ်လို့မပျော်ဘူးကွာ’

ကိုဩရသက လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ဖြူစင်က အပြည့်အဝ ထောက်ခံနေသည်။ ရှု ရွေးချယ်သင့်ပါတယ်တဲ့။ နှုတ်လည်း ချစ်မြတ်နိုးလွန်းပြီး တယုတယရှိ၏။ ကောင်းစစ်လေးဆို လက်မခံသေးတာတစ်ခုပဲ ရှိသည်။ ကိုဩရသက ရုကို သိုက်ပို့သည်။

‘ရ’
‘ဟင်...’

‘ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ပါ။ ကိုယ့်အပေါ် မစိမ်းပါနဲ့၊ ရုန်း
သာလွဲရရင် ကိုယ့်ဘဝ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲတောင် မသိဘူး
ရက ကိုယ်အရမ်းချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ မိန်းကလေးပါ’

ကိုဩရသရဲ့မေမေကတော့ ရုကို အလွယ်တကူ သဘော
တူလက်ခံမည် မဟုတ်ပေ။ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေက မာထန်လွန်း
သည်။ နှုတ်ခမ်းတွေကသာ အပြုံးတွေ တင်ထားတာပါ။ ရုထို
စိုက်ကြည့်လိုက်တာ အထင်သေးမလိုလားသော မျက်ဝန်းတွေပင်
ဖြစ်နေသည်။

‘ရ ပြန်တော့မယ်၊ စိတ်ချပါ။ ကိုဩရသမေမေက ကြည့်
ကြည့်ဖြူဖြူ သဘောတူရင် ရ ကိုဩရသကို လက်ထပ်ပေး
မယ်’

‘ကိုယ့်ကို ရ ချစ်ရဲ့လား၊ ပြောစမ်းပါဦး ရုရယ်’
သူက အလောတကြီးမေးရင်း ရုလက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်
ဖျစ်ညှစ်ထားသည်။

လမ်းထိပ်မှာ ကားကိုထိုးရပ်ထားသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်
ရု အထိတ်တလန့်နှင့် ကြည့်မိသည်။

‘ရ ဘာကိုကြည့်နေတာလဲ၊ ဟိုအိမ်ကလူတွေကိုလား
ဖြေပါကွား၊ ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်မဟုတ်လား’

‘ရ လက်ထပ်ပါ့မယ်လို့ ပြောထားပြီးပြီပဲ၊ ကိုဩရသ
ပဲ ရွေးချယ်မှာပါ’

‘ကိုယ့်ကို ချစ်ရဲ့လား ရုရယ်၊ ဖြေစမ်းပါ’

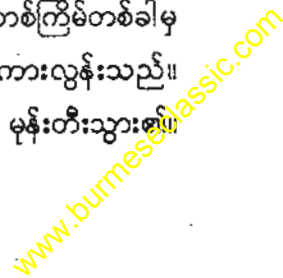
ရု စိတ်ရှုပ်သွားမိသည်။ ကိုဩရသကို စတွေ့ကာစက
တော့ ရုရင်တွေခန့်ပြီး ချစ်သွားမိသလိုလိုပေမယ့် ဦးသွန်းစစ်နှင့်
မိသလောက် ပျော်ရွှင်လှုပ်ခါမှု ကင်းမဲ့နေသည်။ ချစ်တယ်ဆို
တကားကို ဝန်ခံအဖြေပေးဖို့ ရုစိတ်က ငြင်းပစ်ချင်နေ၏။ ရု
ရွေးချယ်သင့်လို့ ရွေးချယ်တာမျိုးပဲ ဖြစ်နေသည်။

‘ရ သွားတော့မယ်နော်၊ အရမ်းနောက်ကျနေပြီ၊ ရုက
အိမ်မှာနေရတော့ စည်းကမ်းရှိဖို့လိုအပ်ပါတယ်’

ရ ပြောပြီး ကားပေါ်ကနေ ဇွတ်ပဲဆင်းသည်။ ရု ရှေ့
ဆက်လျှောက်လာတော့ ဦးသွန်းစစ်ဦးကားက နောက်မှလိုက်လာ
၏။ ရုကို အရေးပင်မလုပ်။ ကားကို ဆက်မောင်းသွားသည်။

‘ရှင် သိပ်ကြီးကျယ်တဲ့လူကြီးပဲ၊ ရုကိုများ စောင့်ကြည့်
မယ်၊ ရ ကိုဩရသကိုပဲ လက်ထပ်ပြမယ်’

ဦးသွန်းစစ် လုပ်သွားတဲ့ပုံစံက ရုကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ
ဆက်သက်ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်လို စိမ်းကားလွန်းသည်။
ဆင်းစစ်လေးကို လက်ခံခိုင်းတာနဲ့ပဲ ရုကို မုန်းတီးသွား၏။

သူမ ခြံထဲဝင်လာတော့ သူက အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားသည်။

‘ရုလေး နောက်ကျလို့ကံတာ၊ မာမီဝေ စိတ်ပူနေတာ သားကြီးနဲ့ အတူတူပြန်လာတာလား’

‘ရုတစ်ယောက်တည်းပါ’

မာမီဝေနှင့်လည်း ရု စကားတွေအကြာကြီးမပြောလို့ အပေါ်ထပ်ပဲ တက်လာခဲ့သည်။ ရုစိတ်တွေ လေးလံနေပြီး အိပ်ပေါ်သို့ ပစ်လွဲချလိုက်၏။ ကိုဩရသအချစ်တွေကို ရု လက်လိုက်မိပြီလား။ အချစ်ဆိုတာ ရုရင်ထဲမှာ ခါးသက်နေသည်။

‘ဦးသွန်းစစ်... ရှင်ကြီးက ရုကို အထင်သေးတာလား ရှင်ကို အမိဖမ်းမယ်ထင်နေလို့လား’

ရုရင်ထဲမှာ နာကျင်မှုတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ အိပ်တွေလည်း ဖြစ်ရ၏။ ဦးသွန်းစစ်အပေါ် မကျေနပ်။ ရု စေတနာမေတ္တာတွေကို စော်ကားနေသည်။ ဘယ်လိုလူလဲ။ ဒေါက်တာဩရသက ရုကို ချစ်လွန်းသူ။ ဂရုတစိုက်ရှိလွန်းသူဖြစ်နေစေမယ့် ရုစိတ်က ငြင်းပယ်ချင်နေသည်။

‘ကောင်းစစ်လေးကို တာဝန်ယူခွင့်ပေးပါ’

ကိုဩရသက ထိုအချက်ကို မလိုက်လျောချင်။ သူ့အပြစ်မရှိပေမယ့် ရုနုလုံးသားတွေက ကောင်းစစ်လေးအပေါ်

ခရက်စက်လိုပေ။ ရုမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေသည်။

‘ရုလေး ခဏလောက်ဆင်းခဲ့ပါဦးကွယ်၊ မာမီဝေ စကားနည်းနည်းပြောချင်လို့ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ရု အခန်းဝမှာ မာမီဝေ လာရပ်ပြီး ပြောစရာရှိသည်ဟု ပြော၍ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ဘာပြောမလို့လဲ။ ရုလည်း ဒေါက်တာဩရသနှင့် လက်ထပ်တော့မယ့်အကြောင်း ပြောပြရမယ်။ ရု ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းမှာ မာမီဝေ ထိုင်နေ၏။ မျက်နှာပေါ်မှာ စိတ်သောကတွေ ဖိစီးနေကြောင်း သိသာနေသည်။

‘မာမီဝေ’

‘ရုလေး’

‘ပြောလေ မာမီဝေ’

‘သားကြီးအခြေအနေ သိပ်မကောင်းဘူးလို့ ထင်တယ်’

‘ဦးသွန်း’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

‘နိုင်ငံခြားကို အပြီးအပိုင်ထွက်သွားဖို့ စီစဉ်နေတယ်’

‘သူတစ်ယောက်တည်းလား’

‘ဟုတ်တယ် ရှ၊ မနေ့က မာမီကို ပြောတယ်၊ သူ ဒီမှာ ဆက်မနေချင်တော့ဘူးတဲ့၊ သူ့ဘဝကို အရက်ထဲမှာ နစ်နွမ်း မနေချင်လို့ပါတဲ့၊ အရက်ဖြတ်လိုက်ပြီတဲ့’

‘ကောင်းပါတယ် မာမီဝေ၊ သူလုပ်ချင်တာ လုပ်ပါလေ အရက်ဖြတ်တာ ကောင်းတာပဲဟာ’

‘ကျန်းမာရေးထိခိုက်နေတယ် ထင်တယ်၊ အစာတွေ လည်း သိပ်မစားဘူး၊ အရက်နာကျမှာ မာမီ စိတ်ပူနေတယ်’

‘သူက ရုတို့ထက် အသက်အရွယ်ကြီးပါတယ်၊ ရုဖြင့် လို့ အပိုပဲဖြစ်နေမှာပါ၊ ထားလိုက်ပါ မာမီဝေရယ်’

‘ရုလေး’

‘ရှင်...’

‘သားနဲ့ လက်ထပ်ပါ’

‘ရှင်...’

‘သူငယ်ချင်းသော် ရှိစဉ်ကတည်းက မာမီဝေတို့ လူကြီးတွေ သဘောတူခဲ့ကြတာလေ၊ ဒီစာက ရုကို သော်က မသေခင် ရေးပေးထားခဲ့တာပါ၊ ဖတ်ကြည့်ပါဦး ရ’

မေမေ့လက်ရေးနှင့် ရေးထားသောစာကို ထုတ်

သည်။ ရှအံ့ဩနေ၏။ စာကိုဖတ်လိုက်တော့ မေမေက မာမီဝေ နှင့် မတွေ့ဆုံခင်ကတည်းက အဆုတ်ကင်ဆာဖြစ်နေပြီး မာမီက ပြုစုကုသပေးလို့ သက်သောင့်သက်သာ နေထိုင်ခဲ့ရကြောင်းနှင့် မာမီဝေဆန္ဒအရ မောင်သွန်းစစ်ဦးနဲ့ လက်ထပ်ပါတဲ့။ မေမေလည်း စိတ်အေးရပါတယ်တဲ့။ ရှ ငိုမိသည်။

‘ရုလေးက လက်မခံချင်ဘူးဆိုတာ သဘာဝကျပါတယ် ထွယ်၊ ဝမ်းမနည်းပါနဲ့၊ ရုလေး ငိုနေတာ မမြင်ချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မြေးအတွက်ရော သားကြီးအတွက်ရော အသင့်တော်ဆုံးထင်လို့ ဝါ’

‘ဦးသွန်းစစ်က ရုကို လက်ထပ်ချင်တဲ့ဆန္ဒ မရှိပါဘူး မာမီဝေ၊ အတင်းအကျပ်စီစဉ်ရင် မာမီဝေပဲ ထပ်ပြီး စိတ်သောက တွေ ရောက်ရပါလိမ့်မယ်၊ ရုလည်း ဒေါက်တာဩရသကိုပဲ ဆွေးချယ်လိုက်ပါပြီ’

‘ဟင်... မာမီဝေက နောက်ကျသွားတာလား၊ အဲဒီလို ဖြစ်မှာကို အရမ်းကြောက်ခဲ့တာပါ ရုလေးရယ်၊ အင်းလေ... မာမီဝေလည်း အတင်းအကျပ်တော့ မစီစဉ်ချင်ပါဘူး၊ သားနဲ့ ရုလေးကို နီးစပ်စေချင်လို့ အတူတူထားခဲ့ပေမယ့် သားကိုယ်တိုင် ထုတ် လက်မခံတာပဲလေ၊ ဒေါက်တာဩရသနဲ့ ရုလေး လက်ထပ်

ပါ၊ အကောင်းဆုံးရွေးချယ်မှုပါပဲ၊ မာမိဝေ အတတ်နိုင်ဆုံး အကူအညီပေးပါမယ်ကွယ်”

ရဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို နောင်တရစွာ ပြန်၍မပြင်လိုတော့ သဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ခိုင်ခိုင်မာမာနှင့် မာမိဝေအနားကနေ ထလာ ခဲ့သည်။

(၂၁)

သွန်းစစ်ကတော့ ရုကို ဒေါက်တာဩရသနှင့် ယှဉ်တွဲ ဆွဲနေရသည့်အတွက် သူ့နလုံးသားတွေ နာကျင်နေရပေမယ့် အန္တရာယ်ကိုလည်း မတားချင်ပေ။ ကိုယ့်စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်ထား နိုင်တယ် ရ။

မင်းကိုချစ်နေတာ ကိုယ်မတရားတာပဲ။ မင်းနဲ့တွေ့မှ ခြမ်းတမ်းနေတဲ့ ကိုယ့်စိတ်တွေ နူးညံ့လာတာပါ။ မင်းကို ချစ်တယ်။

ကိုယ် နိုင်ငံခြားကို အပြီးအပိုင်သွားတော့မယ်။ မင်းနဲ့ ဆွဲနေရရင် ကိုယ် စည်းကမ်းကျော်မိတော့မယ်။

ဒေါက်တာဩရသက ရုအတွက် အသင့်တော်ဆုံး သောကျားတစ်ယောက်ပါ။

ရ ရောက်ဆဲမတင်းဘဲ ရွေးချယ်လိုက်ပါ။

သူ အရက်သောက်ချင်တဲ့ဆန္ဒတွေကို ထိန်းချုပ်နေသည့် ရှုပြောသလိုပဲ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သတ္တိမရှိဘဲ ရှက်ဖို့ကောင်းတယ်။ သူ့အစားအစာတွေကို မစားချင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

‘ကိုသွန်းစစ်’

‘မင်း... မင်း... မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ ငွေခွာထွက်သွားပါ’

‘အရက်ဖြတ်သွားတဲ့လူက အစားတွေတော့ ကောင်းကောင်းစားရမယ်လေ’

သူမ စားသောက်စရာတွေကို ယူလာသည်။ ဦးသွန်းစစ် မနေ့ညက အပြင်ကပြန်လာပြီးကတည်းက ခွေအိပ်နေတာ အိပ်ကပ် မထပေ။ အရက်ဖြတ်ထားတာ နှစ်ရက်ရှိပြီတဲ့။ အစားအစာတွေလည်း ကောင်းကောင်းမစားဘူးဟု အလုပ်သမားတွေ ပြောသည်။

ရ ဥပေက္ခာပြုမထားနိုင်။ စားစရာတွေ ယူလာခဲ့ရုံ ရှု ရောက်လာမှ အိပ်ရာမှ လူးလဲထသည်။

‘မျက်နှာသစ်ပါ ဦးသွန်းစစ်၊ ရေချိုးလိုက်ရင် ဝိုင်း

လန်းသွားမယ်၊ ကြက်စွပ်ပြုတ်သောက်ပါ။ ပေါင်မုန့်လည်း စားရမယ်၊ နေ့လယ်စာလည်း ထမင်းစားရမှာနော်’

‘ကိုယ့်ကိစ္စတွေ မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး ရှု၊ ထားလိုက်ပါ’

‘မထားနိုင်ဘူး၊ ဦးသွန်းစစ် အရက်ဖြတ်တာ ရှု ထောက်ခံတယ်၊ ရှု အားပေးတာပါ’

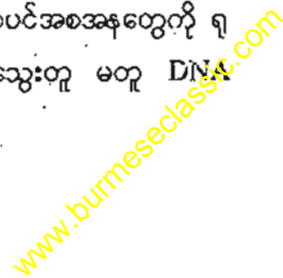
ကိုယ်လက်ထပ်မယ့် ဇနီးမယားဆိုတာ ရှုလို ယောက်ျားကို ယုယပြုစုပြီး တာဝန်ကျေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်စေချင်ခဲ့တာပါ။

မေဘယ်က ယောက်ျားကို ပြုစုရတာ စိတ်မပါဘူး။ နေချင်သလို နေထိုင်တတ်တဲ့ မိန်းမကိုမှ လက်ထပ်မိသည်။

‘ဦးသွန်းစစ် ရေချိုးပါ၊ ရှု အခန်းသန့်ရှင်းပေးထားမယ်၊ အစားအသောက်တွေလည်း ရှုရှေ့မှာ စားရမှာနော်’

သူက တစ်စုံတစ်ခုပြောဖို့ ပြင်လိုက်တာနှင့် ရှုကို ဘာမှ မပြောနဲ့။ ရေချိုးခန်းထဲပဲဝင်ဟု အမိန့်ပေးပစ်လိုက်သည်။ သူ ဝင်သွား၏။

သူ့အိပ်ရာကို သန့်ရှင်းရင်း သူ့ဆံပင်အစအနတွေကို ရှု ယူထားလိုက်၏။ ကောင်းစစ်လေးနှင့် သွေးတူ မတူ DINA စစ်ဆေးဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။

တကယ့်ကို ရှုပ်ပွနေတာပဲ။ ပေပေတေတေ နေတတ်တဲ့လူ

အလုပ်သမားတွေကိုလည်း သူ့အခန်းထဲ တစ်ပတ်မှ တစ်ကြိမ်ဝင်ပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်တာ ခွင့်ပြုသည်။ သူမ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးရင်း သူ့ခေါင်းအုံးအောက်မှ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေး တစ်အုပ်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ မဖတ်သင့်ဘူးဆိုတာ သိပေမယ့် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးက ရေးလက်စလှန်ထား၍ ရှုဖတ်ဖြစ်သွားရသည်။

၅

မင်းကိုချစ်တယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ ကြွမ်းတမ်းနေတဲ့ နှလုံးသားတွေက မင်းကိုတွေ့မှ နူးညံ့သိမ်မွေ့သွားရတာပါ။ အရှက်တွေ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ဆင်ခြင်ဖို့အသိတွေက ကိုယ့်ခေါင်းထဲက အမှောင်တိုက်ကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်သလိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရှုရယ်။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မင်းဘဝအတွက် ဒေါက်တာဩရသကို ရွေးချယ်သင့်လို့ ကိုယ် ခပ်စိမ်းစိမ်းပဲနေပစ်လိုက်ရတာပါ။ ကိုယ့်ရင်တွေ နာကျင်နေရတယ်။ ကိုယ် အရက်ဖြတ်ပြီ။ ရှုအတွက်ပဲ။ ရှုက ငယ်ပေမယ့် အသိဉာဏ်ရှိနေတယ်။ မင်းဖြစ်စေချင်တာက သားကောင်းစစ်လေးကို ကိုယ် လက်ခံချစ်ခင်ဖို့ မဟုတ်လား။ ကိုယ်

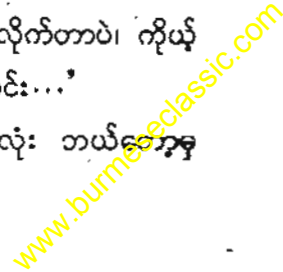
ကြီးစားမယ်။ ကောင်းစစ်လေးကို ကိုယ့်သားအဖြစ် လက်ခံရမှာလည်း ကိုယ် ရှောင်ဖယ်လို့မရတဲ့ အချက်ပါပဲ ရှု။ အရာအားလုံးကိုယ် သဘောပေါက်ပါပြီကွာ။ ကိုယ် အရမ်းခံစားနေရတယ်။ ရှုကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမှာ ကြောက်နေပါတယ်။

မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်နော်။ ဒေါက်တာဩရသနဲ့ ရှုက ချစ်သူတွေတောင် ဖြစ်နေကြပြီပဲ။

စာက တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရပ်နေသည်။ သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ရှု သိလိုက်ရတော့ သူ့ကို ပိုပြီးအထင်ကြီးလေးစားသွား၏။ ရှု ဘာဆက်လုပ်သင့်လဲ။ ကိုဩရသကို ရွေးချယ်ပြီးပြီ။ ဦးသွန်းစစ်သိက လိုလိုလားလားတောင်းဆိုမှုတွေ ချိတ်နဲ့ ရုဘက်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ချစ်သူအဖြစ် သတ်မှတ်လို့ရမလဲ။ ဦးသွန်းစစ်ပဲ ပြန်ရုပ်သိမ်းသွားခဲ့တာလေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှုက ကိုဩရသကို ရွေးချယ်ခဲ့ပြီးပြီလေ။ ပြင်လို့မရတော့ဘူး။ ဇူ အခန်းတွေသန့်ရှင်းပြီးတော့ သူက ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာသည်။

‘ငွေခရု၊ မင်း အခန်းကို သန့်ရှင်းလိုက်တာပဲ။ ကိုယ့်အိပ်ရာလည်း သန့်ရှင်းနေတယ်၊ မင်း... မင်း...’

‘ရှုက ပိုင်ရှင်ခွင့်မပြုတဲ့အရာအားလုံး ဘယ်တော့မှ

ကိုင်းကြည့်တတ်ပါဘူး ဦးသွန်းစစ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့၊ အဝတ်အစားလဲပါ’

‘ရပါပြီ ရှာ၊ မင်း ထွက်သွားပါ၊ ကိုယ် ဒီအစားအစာတွေကို စားပါမယ်’

‘မရဘူး’

‘မင်း ကိုယ့်အနားမှာ မနေသင့်ဘူး ငွေခရ’

ငွေခရက သူ့ရေးထားတဲ့ ဒိုင်ယာရီကို မဖတ်ဘူးတဲ့အင်းလေ... မင်းမသိတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ မင်းက ဒေါက်တာကြံ့ရသကိုပဲ ချစ်မှာပါ။ မတန်မရာ မင်းကို မမှန်းရဲပါဘူး ငွေခရရယ်။ သူမက ခေါင်းမာစွာဖြင့် သူ့အနားမှာ ရပ်စောင့်နေတာ စားစရာတွေကို သူမရှေ့မှာပင် စားသောက်စေသည်။

‘အရက်မသောက်တာ ဦးသွန်းစစ် ဘဝအတွက် အကောင်းဆုံးရွေးချယ်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ၊ အရမ်းတော်ပြီး ထင်မြင်တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ပါ’

‘မင်းက အရမ်းလာမြှောက်နေတာပဲ၊ မင်းလည်း တော်တယ်၊ မာကျောတယ်၊ ကိုယ့်စိတ်တွေကို ပြုပြင်တည့်မတ်ပေးနိုင်တယ်၊ ကောင်းစစ်လေးကိုလည်း ကိုယ် လက်ခံမှာပါ၊ ကိုယ့်သားပဲလေ’

‘အို... ရှာ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ကလေးမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး ဦးသွန်းစစ်၊ လက်ခံပေးပါ၊ ရုတောင် သွေးမတော်သားအောင် ကောင်းစစ်လေးရှေ့ရေးအတွက် ပူပင်ပြီး ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူဖို့တောင် နောက်ဆံတင်းပြီး ဝန်လေးနေရတယ်၊ သိလား’

‘ရ’

‘ရှင်’

‘မင်းနဲ့ ဒေါက်တာကြံ့ရသတို့ လက်ထပ်ကြဖို့အထိ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပြီလား’

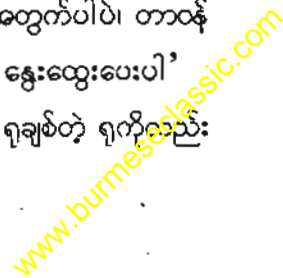
‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ကောင်းပါတယ်ကွာ’

‘လက်ထပ်ပါ၊ မင်းဘဝအတွက် အမှန်ကန်ဆုံးရွေးချယ်မှုပါ၊ ကိုယ် အကောင်းဆုံးလက်ဖွဲ့မယ်၊ ပြောလေ ဘာလိုအပ်လဲ’

‘မလိုအပ်ပါဘူး၊ ကောင်းစစ်လေးအတွက်ပါပဲ၊ တာဝန်ယူပေးပါ၊ အဖေကို အရမ်းချစ်တယ်လေ၊ နွေးထွေးပေးပါ’

‘စိတ်ချပါ ရှာ၊ ကိုယ် လက်ခံမှာပါ၊ ရှာချစ်တဲ့ ရှာကိုလည်း’

သံယောဇဉ်တွယ်တာတဲ့ ကောင်းစစ်လေးက ကိုယ့်ဘဝအတွက် မရှိမဖြစ်လိုအပ်နေလို့လေ'

ဦးသွန်းစစ် ပြောနေတဲ့စကားတွေကို ရှု နာကျင်နားလည်နေသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာလည်း ရှိနေခဲ့တာပဲ။ ရုက ဒေါက်တာ ဩရသကို ချစ်နေမယ်လို့ထင်ရင် မှားမယ်။ ရှု ရွေးချယ်သင့်လို့ပါ။ သူက ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ရှုအိမ်ကို နာခံစွာ စားစရာတွေကို စားနေသည်။ အရင်ကလို အရက်တွေ အလွန်အတို သောက်ပြီး ပြဿနာရှာမနေတော့တာပင် မာမိဝေအား အထူးအညီပေးရာရောက်သည်ဟု ရှု ထင်သည်။

'မာမိဝေကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားပါနော်၊ အသက်ကြီးပါပြီ ဦးသွန်းစစ်၊ မိဘတွေ အမှားက သားသမီးတွေ ကောင်းစားရေး ပျော်ရွှင်ရေးပဲ အဓိကကျပြီး မှားယွင်းသွားကြတာပဲနော်'

ရှု မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ အသိဉာဏ်ရှိပြီး အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် လိမ္မာရတာလဲ။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ရှင်းယင်းနေတယ်။ ရှုကြောင့်ပါကွာ။ သူ စားစရာတွေ ကုန်သွားအောင် စားပစ်ပြီး ရှုမျက်နှာလေးကို ခပ်စူးစူးလေးကြည့်မိသည်။

'စားပြီးရင်တော့ ရှုသွားမယ်၊ ကျေးဇူးပဲ ဦးသွန်းစစ်'

'ရုရယ်၊ ကိုယ့်ကို ဘယ်အချိန်အထိ ဦးသွန်းစစ်လို့ ခေါ်နေမှာလဲကွာ၊ စိတ်ဓာတ်ကျတယ်၊ အတိုးကြီးဖြစ်သွားသလိုပဲ၊ အစ်ကိုတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး ကိုကိုလို့ခေါ်ပါလား'

'ဟာ... ရှက်စရာကြီး၊ ဦးသွန်းစစ်လို့ ခေါ်တာကမှ လေးစားမှုတွေရော စိတ်သန့်ရှင်းမှုတွေရော အားလုံးပါတယ်လေ'

'ကိုယ်လည်း ရှုကို စိတ်သန့်သန့်နဲ့ ဆက်ဆံချင်တာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုလို့တော့ ခေါ်ပါ၊ ကိုယ့်ဘက်က ပြန်တောင်းဆိုတာလေ၊ ရှုဆန္ဒတွေအားလုံး ကိုယ်က ဖြည့်စွမ်းပေးမှာမို့ပါ ရ'

ကိုကိုဟုခေါ်ဖို့ ရှု ရှက်နေသည်။ မျက်နှာတွေထူပူပြီး နှုတ်ခမ်းတွေက လှုပ်ရှားမရ။ ရယ်ပစ်လိုက်၏။ သူကျေနပ်အောင်တော့ ရှု ခေါ်ပစ်ချင်သည်။ သူက တဟားဟားအော်ရယ်ရင်း ရှုကို အတင်းအကျပ် ကိုကိုဟု ခေါ်ခိုင်းနေတော့။ လူတွေရှေ့မှာ ခေါ်ချင်ရင်တောင် နှစ်ယောက်တည်းရှိနေတုန်း ကိုကိုလို့ခေါ်ပါတဲ့။ ကိုယ်က ရှုအစ်ကိုပဲတဲ့လေ။ သူ့စိတ်တွေကို ခွန်အားတွေ ပြည့်နေစေချင်၍ ကိုကိုလို့ ခပ်တိုးတိုးလျှလျလေး ခေါ်မိသည်။

'ကိုကို'

'ရုရယ်... ကိုကိုညီမလေး ရုရယ်'

သူ့လက်တွေက ရုလက်လေးကို ခပ်တင်းတင်းအုပ်ကိုင်

ထားပြီးမှ ပြန်လွှတ်သည်။ Sorry နော်လို့ပြောပြီး ရယ်မောနေ၏။
ရလည်း ရယ်ပစ်မိသည်။

‘ရကို ကျောင်းလိုက်မပို့တော့ဘူးလား ကိုကို’

‘မပို့တော့ပါဘူး ရ၊ ညီမလေးတို့ ချစ်သူနှစ်ယောက်
ကြားမှာ ကိုကိုက ရှုပ်နေသလိုဖြစ်နေပေမယ့် ရ အားပေးတယ်
နော်’

ရ ဘာမှဖြေရှင်းမနေတော့ဘဲ သူ့အခန်းထဲကနေ ကျော
ခိုင်းထွက်ခဲ့သည်။ ရ ငိုချင်လာတာလား။ ရင်ထဲမှာ ဆိုနစ်ကြေတွဲ
စွာ နာကျင်နေ၏။ ရလည်း ကိုညီရသကို လက်ထပ်ဖို့အထိ
ရွေးချယ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဖူးစာပဲလေ။ မျက်ရည်တွေက ကျချင်ချင်
ဖြစ်လာ၍ ရ ကျောင်းသွားဖို့ အိတ်တွေ၊ စာအုပ်တွေ ကောက်ရွေ့
ယူကာ အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာသည်။

‘ရ ကားယူသွားလေ၊ သားရော စားစရာတွေ အကုန်
စားတယ်ဆို’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ရရယ်... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ၊ မာမီဝေ အရမ်း
စိတ်ချမ်းသာတာပဲ၊ စောစောကလေ မြေးကောင်းစစ်လေးတို့
လည်း သူ့အခန်းပို့ခိုင်းတယ်’

‘ဟင်... ဟုတ်လား’

ရ ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်ဆင်နေတုန်း ကိုကိုက သား
ထားစစ်ကို အပို့ခိုင်းကြောင်း သိလိုက်ရ၍ ရုစိတ်တွေ ပျက်
သွားသည်။ ကိုညီရသနှင့် လက်ထပ်ရင်တောင် ကောင်းစစ်လေး
အတွက် ရ နောက်ဆံတင်းနေတာပါ။

မာမီဝေမျက်နှာလေးလည်း ရွှင်လန်းတက်ကြွပြီး ပျော်နေ
သည်။ ရ တာဝန်ကျေပါတယ်နော် မေမေ။ ဦးသွန်းစစ်ဦးနဲ့
လက်ထပ်ဖြစ်တာတစ်ခုပဲ မေမေဆန္ဒကို မဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်ခဲ့
တာပါ။ မထင်မှတ်ဘဲ ရနှလုံးသားထဲမှာ ချစ်သွားမိတာ ကိုကို
ဖြစ်နေ၏။ ဒါပေမဲ့ ရ လက်ထပ်ဖြစ်မှာက ကိုညီရသပါပဲ။
ချစ်နှင့်မသက်ဆိုင်တဲ့ အကောင်းဆုံးရွေးချယ်မှုလို့ ထင်တယ်
သေ။

သူမ ကျောင်းကို အငှားကားနဲ့ပဲ ထွက်လာသည်။

‘ဟဲ့... ရ’

‘ဟင်... ဖြူစင်’

ရ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်နှင့် ဩရသကို မတွေ့ရ
ဘဲ ဖြူစင်ကို တွေ့ရသည်။ ကိုညီရသ ဘာဖြစ်လို့များ မလာ
တာလဲ။ ရကို စောင့်နေကျနေရာမှာ ဖြူစင်ပဲ ရှိနေ၏။ ကိုညီရသ

အား အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းသော
သည်ဟုတော့ ထင်သည်။

‘ကိုညြရသက ရုကို ဒီနေ့ လာမတွေ့နိုင်တော့ဘူးဆို
လာပြောတယ်၊ ရုကို သေသေချာချာပြောပြပါတဲ့’

‘သူ ဖုန်းဆက်ပြောလို့လည်း ရသားပဲဟာ’

‘ဖုန်းမဆက်တာက အကြောင်းရှိတယ်တဲ့၊ သူ့အကြောင်း
ထင်တယ်၊ သူ အခု လေယာဉ်ကွင်းမှာ နိုင်ငံခြားက
ပြန်လာမယ့် သူ့အချစ်ဟောင်းကို သွားကြိုတာ၊ အဲဒါ ကိုညြရသ
အမေက ဖြူစင်ကို ပြောပြတာလေ’

‘ကိုညြရသအမေနဲ့ ဖြူစင် သိလို့လား’

‘သိတယ်၊ ဖြူစင်အိမ်ကို ရောက်လာတာ၊ ရု အရင်က
နေခဲ့တဲ့ အိမ်စုတ်လေးလားတဲ့၊ ရုအကြောင်းတွေလည်း အိမ်
အောက်မေးသွားတယ်၊ သားရဲ့ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့သာ ရုကို
ဟန်ဆောင်တွေ့တာ ဖြစ်မယ်’

‘ဘာပြောတယ် ဖြူစင်’

‘သိပ်သဘောတူပုံ မရဘူးဟာ၊ ကိုညြရသကတော့
လူကောင်းပါ၊ နင့်ကိုလည်း အရမ်းချစ်တယ်၊ နင့်ဘဝကိုလည်း

သက်ခံတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အမေနဲ့ ညီမက မလွယ်ဘူး၊ ကိုကို
အနာဂတ်ကို ဖျက်ဆီးမယ့်ဟာမတဲ့’

ဖြူစင်ကလည်း ရုကို မပြောမဖြစ်၍ ပြောပြလိုက်ရ
သည်။ ရုအတွက်ပါ။ ကိုညြရသရဲ့ အနာဂတ်ကို မဖျက်ဆီးပစ်
တောင်းပန်တာပါတဲ့။ ဖြူစင်အား ရုကို နောက်ဆုတ်ဖို့ပြောခိုင်း
အင်အား။ ဖြူစင် မလွဲမရှောင်သာရတော့ဘဲ သူငယ်ချင်းရအား
ပြောပြလိုက်ရသည်။ ရုက ကျေးဇူးပဲဖြူစင်ဟု ပြောကာ သူ့
အားနီးရုံရာသို့ လျှောက်လှမ်းသွား၏။ ဖြူစင်ကတော့ ကိုညြရသ
နဲ့ ရုကို သဘောတူပေမယ့် ရုစိတ်ဆင်းရဲရမှာလည်း စိတ်ပူပြီး
ဆင်းစားဆင်ခြင်သင့်ကြောင်း အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းအပေါ် တာဝန်
သူရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

(၂၂)

ရ သင်တန်းတွေပြီးတော့ ရုကိုတွေ့ဖို့ စောင့်နေသူထဲ ဒေါက်တာဩရသမဟုတ်ဘဲ ဒေါ်သော်တာချစ်တို့သားအမိ ဖြစ်နေ သည်။ ရုကို ကားနှင့် ခဏလိုက်ခဲ့ပါဟု ပြောပြီး လူရှင်းသည့် စားသောက်ဆိုင် သီးသန့်အခန်းတွင် တွေ့ဆုံခဲ့၏။ ရုထင်ထားတဲ့ အတိုင်းပင် ရုကို သဘောမတူနိုင်ကြောင်း ပြောသည်။

‘အန်တီသားရဲ့ အနာဂတ်ကို မဖျက်ဆီးပစ်ချင်ပါနဲ့ ငွေခရ၊ အန်တီ တောင်းပန်တာပါ။ မင်းရဲ့ရုပ်ရည် ပညာထက် လက်ခံနိုင်ပေမယ့် မင်းဖြတ်သန်းနေထိုင်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အသိုက် အဝိုင်းကိုတော့ လုံးဝလက်မခံနိုင်လို့ပါ။ တစ်ချိန်တုန်းက လက်မှတ်မှောင်ခိုရောင်းပြီး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းခဲ့ရတာနဲ့ သားဘဝရှေ့ရေးအတွက် အဲဒီအမည်းစက်ကြီးနဲ့ မင်းကို လက်ထပ်စေချင်ဘူး ငွေခရ’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

‘ရှင်...’

‘မေမေကလည်း ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ ပြောပါ။ ကိုကိုနဲ့ မတန်ဘူး၊ ညည်း အေးအေးဆေးဆေး နောက်ဆုတ်ပေးပါ။ မိန်းကလေးဘက်က လက်မခံရင် ကိုကို ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ။ ပြီးတော့ နင်နဲ့အတူနေတဲ့ ကလေးအဖေ့က...’

‘ဟဲ့... သမီး’

‘မေမေ အသာနေစမ်းပါ။ သမီးပဲ ပြောမယ်၊ ကိုကိုအတွက် မေမေ လိုက်လိုက်လျောလျောပြောနေရင် ကိုကို အထိ နာမှာ။ ဒေါက်တာဩရသ လက်ထပ်မယ့်မိန်းမက ဂုဏ်ဒြပ်တွေ မပြည့်စုံရင်တောင် ဒီလိုရုပ်ရှင်လက်မှတ် မှောင်ခိုရောင်းစားရတဲ့ မိန်းမတော့ လုံးဝမဖြစ်သင့်ပါဘူး’

‘သားက... သားက သူ့ကို အရမ်းချစ်နေတာဟဲ့၊ မေမေ သေချင်တယ်၊ မဖြစ်မနေအရယူမှာတဲ့၊ မင်းဘက်ကပဲ နောက်ဆုတ်ပေးပါ ငွေခရ၊ ငါ တောင်းပန်တာပါ။ နင့်ဘက်ကပဲ ငြင်းဝယ်ပေးပါ’

‘သူလို မိန်းမမျိုးက ကိုကိုကို အလွယ်တကူစွန့်လွှတ် ဆေးပါမလား မေမေရာ၊ ရှုပ်တယ်၊ ကိုကိုနဲ့ နန္ဒာကို အတင်း

ဖိုးလပြည့်စာပေ

အကျပ်စေ့စပ်ပစ်။ သမီး စိစဉ်မယ်၊ ဟဲ့... နင့်ကို ပြောထားဦး ပြီနော်၊ ငါ့အစ်ကိုနဲ့ မတန်ဘူးလို့၊ သဘောပေါက်လား’

သူတို့ဟာ သူတို့ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း တွေပြောပြီး ထပြန်သွားသည်။ ရုတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ န်။ ဖြူစင်ပြောသလိုပါပဲလား။ ကိုဩရသက ရုကိုချစ်တာမှန် ပေမယ့် သူ့အသိုင်းအဝိုင်းမှာတော့ ရု မဝင်ဆုံနိုင်ပါလား။ ဘာ သွေးမတော်သားမစပ်တဲ့ မာဇီဇေရဲ့ တူမအရင်းအဖြစ် ဟန်ဆောင် နေစေချင်တဲ့ ကိုဩရသရဲ့ ဆန္ဒကိုလည်း ရု လက်မခံနိုင်ပါဘူး။ ရုပဲ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး စိတ်သောကတွေ၊ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချမှုတွေ စိတ်ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ ရင်ဆိုင်သွားရတော့မှာပဲ ဖြစ်သည်။ စိတ်ချ ပါ ဒေါ်သော်တာချစ်။ ရုဘက်က ပြတ်ပြတ်သားသားငြင်းပစ် မှာပါ။

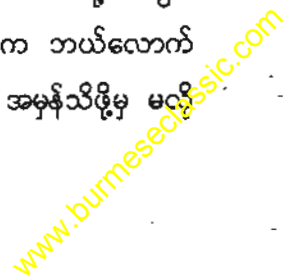
ဒေါက်တာဩရသဘက်က ဘယ်လောက်ပဲဆန္ဒပြင်းပြ ပါစေ ရု လက်မခံတော့ပါဘူး။ ဒေါက်တာဩရသကိုလည်း ရုနလုံးသားတွေထဲအထိ တိုးဝင်ချစ်မြတ်နိုးခြင်း မရှိပေ။ ညနေ အတန်းတွေပြီးသွားတော့ ကိုဩရသက ရုအား စောင့်ကြည့်နေ သည်။

ညို့လေ’

‘ရ’
‘ကိုဩရသ’
‘ရုကို ဖြူစင် လာပြောတယ်မဟုတ်လား၊ ကိုယ်မအား ပြောပါတယ်’
‘ကိုယ့်ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပါ။ နိုင်ငံခြားက ပြန်လာလို့လေ၊ ကိုယ့်စိတ်တွေက ရုဆီပဲရောက်နေတာ၊ မနက် ခုန်တော့ ကိုယ်တို့မေမေနဲ့ ရုအဒေါ်ကို တွေ့ပေးမယ်၊ အချိန် အစောင့်ချင်ဘူးကွာ၊ ကိုယ် ရုနဲ့အမြန်ဆုံးလက်ထပ်မယ်၊ စိစဉ် သော့မယ်’

‘မာဇီဝေက ရုအဒေါ်အရင်းမှ မဟုတ်တာပဲ ကိုဩရသ၊ အလိမ်ချင်ဘူး၊ ရုရဲ့ ဘဝအမှန်ကိုပဲ ပြောပြထားချင်တယ်’
‘မဖြစ်နိုင်ဘူးကွာ... ခဏလေးပဲ လိမ်ထားရမှာပါ။

ထက်ထပ်ပြီးရင် ကိုယ်က ရုနဲ့ သီးခြားနေမှာ၊ မေမေတို့ သိသွား ထည်း ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး၊ မင်းဘဝအမှန်က ဘယ်လောက် အနားနေလို့ ဖွင့်ပြောပြချင်နေရတာလဲ ရ၊ အမှန်သိဖို့မှ မလို့

‘ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ကိုညရသ၊ ရတနာအမှန်က
မခမ်းနားလို့ ပြောပြထားချင်တာပါ။ ရှမပြောလည်း ရှင့်အ
လာစုံစမ်းထားလို့ သိပြီးပြီလေ’

‘ဘာပြောတယ် ရ’

‘ပြန်သွားပြီး မေးကြည့်ပါဦး ကိုညရသ၊ ဘယ်လောက်
ပဲ ချမ်းသာပြီး ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ယောက်ျား ဖြစ်နေပါ
သူများအိမ်မှာကပ်နေရတဲ့ဘဝကို လိမ်ညှာဖုံးကွယ်ပြီး လက်မထ
နိုင်ပါဘူး’

ဘာတွေဖြစ်သွားရတာလဲ။ မေမေက ရှနှင့် သူ့
သဘောတူပါသည်ဟု ပြောထားပြီးသားပဲ။ ညီမလေးကြော
လား။

ရှနှင့် လက်ထပ်ဖို့ကို အပြင်းအထန်ကန့်ကွက်နေသည့်
ရှကို အရမ်းချစ်တဲ့အတွက် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ လက်ထပ်
ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပါ။ သူ့ ရှကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ပါ။ ရှလက်ထပ်
ကို ဆတ်ခနဲဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

‘ရှ ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ ငြင်းပါရစေ ကိုညရသ၊ ချစ်
ချင်းကြီး ရှ လက်မထပ်နိုင်တော့ပါဘူး’

‘ဘာပြောတယ် ရ’

‘ရတနာမှာ ဘာမှလည်း အဆင်သင့်မဖြစ်သေးပါဘူး။
ကိုညရသ သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားပါဦး။ ကိုညရသရဲ့
အနာဂတ်မှာ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ကျဆင်းစရာဖြစ်သွားရင် ရတို့
အိမ်ထောင်ရေးက စိတ်သောကတွေနဲ့ အဆင်မပြေနိုင်လို့ပါ။
ကိုညရသရဲ့ မိခင်နဲ့ ညီမတို့ လက်ခံတဲ့အထိတော့ စောင့်ပေးစေ
ချင်ပါတယ်’

မေမေကလည်း ရှကို သိပ်သဘောမကျကြောင်း၊ အဆင့်
အတန်းနိမ့်ကျလွန်း၍ ညီမလေးကလည်း လက်မခံနိုင်ဖြစ်နေတာ
ဟု ပြောခဲ့သည်။

ငွေခရုက အသက်ကလည်း ငယ်သေးတယ်။ သားရဲ့
အသိုင်းအဝိုင်းထဲ ဘယ်လိုမှမဝင်ဆုံနိုင်ပါဘူးတဲ့။ မေမေစကား
တွေက သူ့နားထဲ မဝင်ပေ။

ရှကိုချစ်တဲ့စိတ်တွေပဲ ဖုံးလွှမ်းနေသဖြင့် ဇွတ်အတင်း
လက်ထပ်ယူဖို့ပဲ ကြိုးစားချင်သည်။

‘ဒါဆိုလည်း ကိုယ် ကြိုးစားမယ် ရှ၊ ကိုယ်ကတော့
ရှကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်အောင်ကြိုးစားမှာပဲ။ မင်းဘက်က စောင့်ပေးပါ။

ဦးသွန်းစစ်ဦးကို ချစ်ပြီး ကိုယ့်ကို ငြင်းပစ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော် ရှ

‘အချိန်ကာလတွေက သက်သေပြသွားမှာပါ။ ရုကတိပေးပါတယ်။ ကိုသြရသရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းတွေက ရုကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံလာတဲ့အချိန်ကာလအထိ ရု စောင့်နေပါမယ်’

‘ကောင်းပြီနော် ရှ’

‘မေမေက ကိုယ့်ဆန္ဒပါပဲ။ မင်း ကိုယ့်ချစ်သူအဖြစ်စဲ သတ်မှတ်တယ်နော်။ မင်းကို အမြန်ဆုံးလက်ထပ်နိုင်အောင် ကိုယ် ကြိုးစားမယ်’

ကိုသြရသက ရုကို ချစ်ခင်နှစ်သက်မြတ်နိုးပေမယ့် တချို့နေရာတွေတွင် အတ္တကြီးတတ်သည်။ သူ့ကိန်းခန်းကြီးသည့် အကျင့်စရိုက်တွေက ရုကိုချစ်တဲ့စိတ်နှင့် ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်ထား တတ်သူပင်။ သူ့အချစ်တွေကို လေးစားသည့်အနေနှင့်တော့ ရုကတိအတိုင်း သူ့ချစ်သူအဖြစ် စောင့်ဆိုင်းပြီး နေပေးဖို့ ဆုံးဖြတ် ထားသည်။

ကိုသြရသရဲ့ ကြိုးစားမှုက အောင်မြင်မှု ရှိမရှိတော့ မသိပါဘူး။ ရုတို့ မတွေ့ဖြစ်ကြတာ တစ်လအကြာမှာတော့

တိုသြရသနှင့် မနန္ဒာတို့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းသတင်းက သတင်းစာထဲတွင် ပါလာသည်။ သူ့အလုပ်ဝင်နေသည့် ဆေးခန်း သို့ ရှ ရောက်လာခဲ့၏။

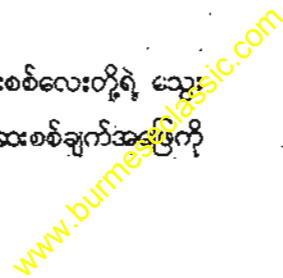
သူ့မျက်ဝန်းတွေက တိုးလျှိုးတောင်းပန်နေတဲ့ အရိပ်အငွေ့တွေ လွှမ်းနေသည်။

‘ကိုယ့်မေမေ နေမကောင်းဘူး ရှ၊ ကိုယ့်ကြောင့် နှလုံး ရောဂါရနေတယ်။ ဒါကြောင့်ပဲ ကိုယ် ရုကိုစွန့်လွှတ်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတာပါ’

‘ဒါဆို ရုတာဝန်တွေကျေသွားပြီနော်။ ကတိလည်း ဆက် စာညှိစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့။ ကောင်းပါတယ်။ လူ့ဘဝက တိုတို ဆေးပါနော်။ စိတ်ညစ်စရာတွေ စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုတွေနဲ့ မဖြတ်သန်း ခါနဲ့။ ရုကို ဘာမှအားနာနေစရာမလိုပါဘူး ကိုသြရသ’

ရု အပြုံးတွေနှင့်ပဲ နှုတ်ဆက်လမ်းခဲ့ခဲ့သည်။ တကယ် ပါပဲ။ ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိအောင်ပင် ရုစိတ်တွေ ပေါ့ပါးလန်း ဆန်းသွားခဲ့သည်။

ရု အပြန်မှာတော့ ကိုကိုနှင့် ကောင်းစစ်လေးတို့ရဲ့ သွေး အတော်စပ်မှုကို စစ်ဆေးထားတဲ့ DNA ဆေးစစ်ချက်အဖြေကို

သွားယူလာခဲ့၏။ အဖြေက သားအဖတော်စပ်သည်တဲ့။ မာမိခင် ဘယ်လောက်အထိ ဝမ်းသာမလဲ။ ကောင်းစစ်လေးအတွက် အပျော်တွေသယ်ဆောင်ပြီး ရှု ပြန်လာခဲ့သည်။

‘ရှု ဒီနေ့ သတင်းစာထဲမှာ ဒေါက်တာဩရသနဲ့ မနန္ဒာ တို့ စေ့စပ်တဲ့သတင်း ပါလာတယ်နော်၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ရှုလေးရယ်’

မာမိခင်က ရှုကို ဆီးကြို၍ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် မေးသည်။

ရှု ●မဖြေပေ။

ကိုကိုရောဟု မေးလိုက်တော့ မာမိခင်က နားမလည်သလို ကြောင်ပြီးကြည့်၏။ ရှုက လူကွယ်ရာမှာပဲ ကိုကိုလို့ခေါ်တာပါ။ သူ့ကားလည်း ခြံထဲမှာရှိနေ၍ ရှု ထွေထွေထူးထူး ရှင်းပြမနေတော့ဘဲ သူ့ရှိနေတဲ့ အပေါ်ထပ်ကိုပဲ တက်လာခဲ့သည်။ ရှုကို တွေ့လိုက်ရတော့ သူ့လည်း ကိုဩရသ စေ့စပ်တဲ့သတင်းကို သိထားပုံရနေ၏။ ရှု ရယ်ရယ်မောမောပင် သူ့ရှေ့မှာ ခြေခုံရပ်မိသည်။

‘ကိုကို’

‘ရှု... မင်း...’

‘ရှုလေ ကိုကိုအတွက် လက်ဆောင်လာပေးတာပါ’

‘ဘာများလဲ ရှု၊ ကိုကိုလည်း ပြောပြစရာရှိတယ်၊

လောကကြီးထဲမှာ ဖြစ်ပျက်တတ်တဲ့ သဘာဝအကြောင်းပဲလေ ရှု’

‘ဘာလဲ... ကိုဩရသ စေ့စပ်သွားတဲ့သတင်းလား၊ ရှု သိပြီးပါပြီ၊ ဒါက ရှုအစောကြီးကတည်းက သိထားတာပါ’

‘ရှုရယ်... ကိုကို စိတ်ပူနေတာပါ၊ ရှုကို ဘယ်လို ခြေသိမ့်ရမလဲ စဉ်းစားနေတာလေ၊ ရှုကိုကြည့်ရတာ ဘာမှမခံစားရသလိုပါပဲလား၊ ဟန်ဆောင်နေတာလား ရှုရယ်’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှု အဲဒီအကြောင်းတွေ ဆက်မဆွေးနွေး ချင်တော့ပါဘူး ကိုကို၊ အရေးကြီးတာ ကိုကိုကို လက်ဆောင်ဆေးဖို့ပဲ၊ ရော...’

‘ဘာလဲ ရှု’

‘ဖတ်ကြည့်လေ’

ရှုလှမ်းပေးတဲ့ စာရွက်လေးကို ဖတ်ကြည့်တော့ သွန်းစစ် နှုတ်ဝန်းတွေ ရွန်းလက်တောက်ပ ပျော်ရွှင်သွားရသည်။ သူ့နှင့်

သားကောင်းစစ်တို့ရဲ့ DNA စစ်ဆေးချက်အဖြေက သွေးတူပြီး သားအဖအရင်းဖြစ်ကြောင်း အဖြေဖြစ်နေသည်။

‘ရ... ဒါ... ဒါ... ကိုယ် အရမ်းဝမ်းသာတာပဲ ရရယ် အခုမှ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်သွားတော့တယ်၊ ကိုကို နောင်တတွေလည်း ရတယ်၊ ကိုယ့်သားအရင်းအပေါ် ဒီလောက် ထိ ရက်စက်ခဲ့တာပဲ၊ တောင်းပန်ပါတယ် ရှ၊ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်၊ ရုကြောင့် အမှန်တရားဆိုတာ အချိန်တိုအတွင်းမှာ ပေါ်ပေါက်လာလို့’

ရုမျက်နှာချောချောလေးကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး သူ့စိတ်တွေ ထိန်းချုပ်မှုဘောင်အတွင်းမှ ထွက်သွားရသည်။ ရပခုံးလေး နှစ်ဖက်ကို သူ့လက်တွေနှင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ရ ခန္ဓာကိုယ်လေးအား ဆွဲယူပွေ့ဖက်ထားမိသည်။

‘ကိုကို့ဘဝအတွက် ရုမရှိလို့ လုံးဝမဖြစ်တော့ဘူးကွာ အရမ်းချစ်တယ် ရရယ်၊ ရု ဆရာဝန်မကြီးဖြစ်တဲ့အထိ ကိုကို စောင့်ရှောက်မယ်၊ သားလေးကောင်းစစ်အတွက် ရှပဲ မိခင် တစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်မှာပါ၊ ကိုကိုတို့ သာယာ အေးချမ်းတဲ့မိသားစုဘဝလေးကို တည်ဆောက်ကြမယ်နော်’

‘အင်း...’

‘ရရယ်’

ရုခန္ဓာကိုယ်လေးအား သူ့ရင်ခွင်မှာအပ်ပြီး အနမ်းလေး ပေးမည်ဟု ပြင်လိုက်စဉ် မာမီနှင့် သားကောင်းစစ်လေးက ရောက်လာပြီး ရုလေးမေးတဲ့ ကိုကိုဆိုတာ ဘယ်သူလဲလို့ သိုက်မေးတာတဲ့။ ပူးကပ်နေရင်းက ရှက်ရှက်နှင့် လူချင်းခွာပစ် သိုက်သည်။

‘ရုလေးမေးတဲ့ ကိုကိုဆိုတာ သားကိုး၊ ဒီလိုတရင်းတနီး ခြင်ရတော့ ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်’

‘အားလုံးအတွက် ဝမ်းသာစရာအကောင်းဆုံးက သား ထောင်းစစ်လေးနဲ့ ကိုကိုတို့က သားအဖအရင်းဖြစ်ကြောင်း DNA စစ်ဆေးချက်အဖြေ ထွက်လာတာပဲ မာမီဝေ’

‘ဟင်... ဟုတ်လား၊ အမလေး... ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ သားသွန်းစစ်နဲ့ မြေးလေးအတွက် အခုမှပဲ စိတ်ချမ်းသာရတော့ တယ် ရုလေးရယ်၊ မာမီဝေ အရမ်းပျော်သွားပြီ၊ စိတ်အေးရပါပြီ နွယ်’

‘ဖေဖေ... မေမေ...’

ကောင်းစစ်လေးက နားလည်သိတတ်လွန်းတဲ့ကလေး
ဖြစ်၍ ဖေဖေ၊ မေမေဟုခေါ်ကာ ဝမ်းသာအားရ ဖက်လိုက်သည်။

ကိုကိုနှင့် ရုကလည်း သားလေးကို ပြန်၍ပွေ့ဖက်
ထားကာ မိသားစုတွေ ပျော်ရွှင်ရယ်မောနေကြလေသည်။

သင်မြတ်နိုး

